

วิถีชีวิตของคนอเมริกัน : ชนชั้นกลางระดับสูง - สะท้อนจากงานเขียนของ จอห์น ซีเวอร์

ปริญญานิพนธ์

ของ

พิเศษ บุรณะสมบัติ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

เมษายน 2531

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับปริญญานิพนธ์เป็นส่วนหนึ่ง ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

ส.ค. งามเมือง ประธาน

กุลทรัพย์ กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

ส.ค. งามเมือง ประธาน

กุลทรัพย์ กรรมการ

สุพรรณ ไร่องค์ กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ในการเขียนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้สำเร็จลุล่วง ด้วยความอนุเคราะห์ของผู้ช่วยศาสตราจารย์
แรงราม บุณศรี และผู้ช่วยศาสตราจารย์ สละรัช บุณยรัตพันธุ์ที่ได้กรุณาสละเวลาในการให้คำปรึกษา
แนะนำอย่างดียิ่ง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอาจารย์ทั้งสอง และขอกราบขอบพระคุณเป็น
อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

กราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ สุทัสสี สมุทรโคจร ซึ่งรับเป็นกรรมการ และอาจารย์ สุพัฒน์
โสติพิท ที่กรุณาเป็นกรรมการและกรรมการสอบปากเปล่า

ขอขอบพระคุณบรรดาผู้ร่วมงานที่ ให้ความช่วยเหลือตลอดเวลาในการทำปริญญานิพนธ์งานนี้
สำเร็จ

และผู้วิจัยขอรำลึกถึง พระคุณของบูรพาจารย์ที่เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้วิจัยมุ่งมั่นทำงานจนสำเร็จ
และเป็นกำลังใจอันอบอุ่นของผู้วิจัยตลอดเวลา คือ ภรรยาและลูก ๆ ของผู้วิจัยที่ได้เข้าใจและสนับสนุน
ด้านการศึกษาของผู้วิจัยตลอดมา

พิเศษ บรมะสมบัติ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	คำนำ	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	9
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	9
	ขอบเขตของการวิจัย	10
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	10
	วิธีการศึกษาค้นคว้า	11
	เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
2	ชีวประวัติและผลงานของจอห์น ซีเวอร์ (1912-1982)	22
	ครอบครัวและชีวิตในวัยเด็ก	22
	การศึกษาและการทำงาน	23
	ชีวิตวัยชราความสำเร็จ	25
	เรื่องย่อนวนิยายของ จอห์น ซีเวอร์	28
	THE WAPSHOT CHRONICLE	28
	THE FALCONER	30
	เรื่องย่อเรื่องสั้นของ จอห์น ซีเวอร์	32
	- หนังสือรวมเรื่องสั้นชุด	
	THE WAY SOME PEOPLE LIVE	32
	THE ENORMOUS RADIO AND OTHER STORIES	36

THE HOUSEBREAKER OF SHADY HILL	42
SOME PEOPLE, PLACES, AND THINGS THAT WILL NOT APPEAR IN MY NEXT NOVEL	46
THE BRIGADIER AND THE GOLF WIDOW.....	47
THE WORLD OF APPLES	49
THE STORIES OF JOHN CHEEVER	50
ปัญหาสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงจากวรรณกรรมของจอห์น ซีเวอร์	53
3 วิเคราะห์ปัญหาและสภาพสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง จากวรรณกรรมของ จอห์น ซีเวอร์	56
1 ปัญหาความเสื่อมทางด้านคุณธรรมทางเพศ	56
2 ปัญหาโครงสร้างครอบครัว	64
3 ปัญหาสถานภาพทางเศรษฐกิจในครอบครัว	74
4 ปัญหาการติดสุรา	83
4 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและสภาพสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง ในทัศนะของจอห์น ซีเวอร์	91
5 สรุปผลการศึกษา และข้อเสนอแนะ	96
- ผลของการศึกษา	96
- ข้อเสนอแนะ	96
บรรณานุกรม	98
ภาคผนวก	102

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

จอห์น ซีเวอร์ (John Cheever. 1912-1982) เป็นนักเขียนเรื่องสั้นชั้นนำ ซึ่งผลงานของเขาเป็นที่ยอมรับว่า มีอิทธิพลต่อชาวอเมริกันมากที่สุดคนหนึ่ง เขาเคยได้รับรางวัล Pulitzer Prize ในฐานะที่เป็นนักเขียนเรื่องสั้นดีเด่นประจำปี ค.ศ. 1978 จากชุด The Stories of John Cheever นอกจากนี้ยังได้รับรางวัลอีกมากมายจากสถาบันต่าง ๆ ที่มีชื่อเสียง อาทิ ในปี ค.ศ. 1951 เขาได้รับรางวัล Guggenheim Fellowship ในปี ค.ศ. 1954 ได้รับรางวัล Benjamin Franklin Short Story Award จากเรื่อง "The Five-Forty-Eight" ในปี ค.ศ. 1956 ได้รับรางวัล O Henry Award จากเรื่องสั้น "The Country Husband" และในปี ค.ศ. 1956 ได้รับทุน National Institute of Arts and Letters Award เพื่อศึกษาทางด้านวรรณกรรม และประสบการณ์ในประเทศ Italy ในปี ค.ศ. 1958 ได้รับรางวัล The National Book Award จากนวนิยายเรื่อง The Wapshot Chronicle ในปี ค.ศ. 1964 ก็ได้รับรางวัล O Henry Award อีกครั้งหนึ่ง และในปี ค.ศ. 1982 ซึ่งเป็นช่วงสุดท้ายของชีวิต เขาได้รับรางวัล National Medal for Literature จากเรื่อง Oh What a Paradise It Seems

ผลงานที่สร้างชื่อเสียงให้แก่จอห์น ซีเวอร์ ส่วนใหญ่เป็นงานเขียนเรื่องสั้น ซึ่งตีพิมพ์ลงในนิตยสารต่าง ๆ เช่น The New Yorker, The Saturday Evening Post และ Reader's Digest เป็นต้น ส่วนงานเขียนทางด้านนวนิยายนั้นมีเพียง 5 เรื่องที่ได้รับการยกย่องและวิจารณ์มากในสหรัฐอเมริกา เรื่องที่เขาได้รับการยกย่องเป็นพิเศษคือเรื่อง The Wapshot Chronicle เขียนในปี ค.ศ. 1957 The Wapshot Scandal ในปี ค.ศ. 1964 Bullet Park ในปี ค.ศ. 1969 The Falconer ในปี ค.ศ. 1977 และ Oh What a Paradise It Seems ในปี ค.ศ. 1982.

จอห์น ซีเวอร์ เกิดเมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม ค.ศ. 1912 ที่เมือง Quincy, มลรัฐ Massachusetts สหรัฐอเมริกา บิดาชื่อ Frederick Lincoln เป็นชาวอเมริกัน ส่วนมารดาชื่อ Mary Liley เป็นชาวอังกฤษ ครอบครัวของเขาสืบเชื้อสายมาจากกลุ่มผู้บุกเบิกสหรัฐในยุคแรก (Puritan) ตั้งแต่เล็กเขาถูกบังคับให้อ่านหนังสือของ ชาลส์ ดิกเกนส์ (Charles Dickens) แจ็ค ลอนดอน (Jack London) และโรเบิร์ต หลุยส์ สตีเวนสัน (Robert Louis Stevenson) อีกทั้งได้รับการส่งเสริมให้อ่านหนังสือวรรณกรรมเก่า ๆ ของเชกสเปียร์ แต่โดยส่วนตัวเขาชอบอ่านหนังสือวรรณกรรมของ เอ็ดการ์ แอลเลน โปว์ (Edgar Allan Poe) ซีเวอร์มีนิสัยรักการอ่าน และเป็นคนเงียบขรึม แต่ภายใต้ความเงียบขรึมนั้นแฝงไว้ด้วยอารมณ์ขันและเชื่อมั่นในตนเองอย่างมาก เขาเข้าเรียนเมื่ออายุได้ 10 ปี ที่โรงเรียน Thayer Academy และ ณ ที่นี้ความสามารถในการเขียนก็เริ่มฉายแววให้เห็น

เมื่อมีอายุ 17 ปี ซีเวอร์ถูกไล่ออกจากโรงเรียน เป็นเหตุให้เขาและครอบครัวได้รับความอับอายมาก ซีเวอร์จึงหนีออกจากบ้าน เพื่อจะแสดงให้ทุกคนเห็นว่า ถึงแม้ตัวเขาถูกไล่ออกจากโรงเรียนก็ได้หมายความว่า เขาจะหาความก้าวหน้าให้กับตัวเองไม่ได้ (Current Biography 1975 : 74) เขาเดินทางมาแสวงโชคในนครนิวยอร์ก โดยมีเจตนารมณ์อันแน่วแน่ที่จะพึ่งตนเอง ด้วยความเชื่อมั่นว่าความสามารถและความวิริยะอุตสาหะจะนำไปสู่ความสำเร็จของชีวิตได้ เขาทำงานทุกประเภทเพื่อความอยู่รอด และหวังที่จะเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง เรื่องสั้นเรื่องแรกของเขาชื่อ "Expelled" ซึ่งซีเวอร์ได้เล่าเกี่ยวกับประสบการณ์ที่เขาถูกไล่ออกจากโรงเรียน และการตัดสินใจมาผจญภัยในนครใหญ่ซีเวอร์เริ่มประสบความสำเร็จในชีวิตนักเขียน เมื่อเขาส่งเรื่อง "Expelled" ไปยังนิตยสาร The New Republic เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1930 และได้รับพิจารณาว่าเป็นเรื่องสั้นที่ทันสมัย สะท้อนให้เห็นลักษณะสังคมชาวอเมริกันมีความคิดสร้างสรรค์ นี่เป็นก้าวแรกของจอห์น ซีเวอร์ไปสู่การเป็นนักเขียนเรื่องสั้นที่มีชื่อเสียง

ความสำเร็จในก้าวแรกของเขา ได้มีส่วนกระตุ้นให้จอห์น ซีเวอร์มีความมุ่งมั่นในงานเขียนกับการที่เขาเป็นคนมีนิสัยช่างสังเกต บุคลิกลักษณะของบุคคลรอบตัว มีความสามารถในการวิเคราะห์สังคม

อเมริกันชนชั้นกลางได้อย่างต่อเนื่อง และสามารถเขียนบรรยายได้ด้วยถ้อยคำที่เข้าใจง่าย ด้วยวิญญานของนักเขียน ทำให้เรื่องสั้นของเขาได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสารต่าง ๆ เช่น Story, The Atlantic Monthly และ The New Yorker จากการที่เรื่องสั้นของเขาได้ตีพิมพ์ในนิตยสารต่าง ๆ นี้เองทำให้วิทยาลัย Barnard มองเห็นความสำคัญของซีเวอร์ ได้เสนอให้เขามาเป็นอาจารย์สอนวิชาเรียงความและวรรณกรรมที่วิทยาลัยนี้ ซึ่งซีเวอร์ได้กล่าวในภายหลังว่า เขาไม่ชอบอาชีพครูเพราะเป็นอาชีพที่เขาต้องใช้เวลามากจนแทบไม่มีเวลาทำในสิ่งที่เขารัก คือ การเขียนเรื่องสั้น

ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1930 ถึง 1945 นักประพันธ์ในยุคนั้นส่วนใหญ่มักจะเขียนเกี่ยวกับเรื่องการเมืองหรือปัญหาความตกต่ำทางเศรษฐกิจ แต่ซีเวอร์ไม่ได้เขียนเรื่องเหล่านี้เลย เขาสนใจแต่ปัญหาของสังคมอเมริกัน ความเป็นอยู่ มีการเอารัดเอาเปรียบซึ่งกันและกันเพื่อความอยู่รอด อันสืบเนื่องมาจากปัญหาเศรษฐกิจที่บีบรัดรอบตัว

ในปี ค.ศ. 1939 เกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ขึ้น ซีเวอร์ได้สมัครเป็นทหารนาวิกโยธิน และในระหว่างสงคราม ด้วยใจรักในงานเขียนเขาจึงยังเขียนเรื่องสั้นให้แก่ นิตยสาร The New Yorker อย่างสม่ำเสมอ ซึ่งในช่วงนี้ ซีเวอร์ผลิตผลงานถึง 30 เรื่อง และได้รวบรวมผลงานเรื่องสั้นที่ได้ตีพิมพ์มาแล้วเป็นเรื่อง ๆ รวมเป็นชุด โดยให้ชื่อว่า The Way Some People Live

ในปี ค.ศ. 1941 จอห์น ซีเวอร์ สมรสกับ Mary M. Winternitz มีลูกสาว 1 คน ชื่อ Susan ปัจจุบันเธอดำเนินอาชีพตามบิดา และมีลูกชาย 2 คนชื่อ Benjamin และ Fredrico ซีเวอร์เป็นคนรักครอบครัว และเคร่งศาสนา งานประจำของเขาคือการเขียนหนังสือและในยามว่างเขาจะออกกำลังกายด้วยการเลื่อยไม้ เดินเล่นไกล ๆ กับสุนัขตัวโปรด ชีวิตประจำวันส่วนใหญ่ของซีเวอร์เรียบง่าย หากแต่มีกฎเกณฑ์ เขามักเดินทางออกนอกประเทศ เมื่อหนังสือของเขาออกจำหน่าย เพราะไม่ต้องการฟังคำวิจารณ์ใด ๆ เขาไม่เคยสนใจในคำวิพากษ์วิจารณ์ของนักวิจารณ์ทั้งหลาย เนื่องจากเขามองชีวิตในแง่ที่ว่า "อดีตเป็นสิ่งที่ผ่านไปแล้ว อนาคตที่เรา กำลังจะก้าวไปต่างหากเป็นสิ่งสำคัญ"

นักวิจารณ์หลายท่าน เช่น สตรัทเตอร์ส เบิร์ต (Struthers Burt) ได้เขียนวิจารณ์ชุดเรื่องสั้น The Way Some People Live (Random House. 1943) และยกย่องชมเชยซีเวอร์ว่า เขามีพรสวรรค์ในการเขียนเรื่องสั้นและมีแววที่จะเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงได้ การเขียนเรื่องสั้นของซีเวอร์เป็นการเขียนในแนวใหม่ต่างไปจากวรรณกรรมในอดีต (Burt. 1943 : 7) ไดแอนน่า ทริลลิง (Diana Trilling) ให้ข้อสังเกตแนวการเขียนของซีเวอร์ว่า ในการเขียนเรื่อง ๆ หนึ่งนั้น เขารวบรวมเหตุการณ์หลาย ๆ เหตุการณ์เข้าไว้ด้วยกัน โดยไม่มีการเชื่อมโยงกัน ซึ่งลักษณะการเขียนแนวนี้อาจจะยังไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมขณะนั้น แต่ละเหตุการณ์ของซีเวอร์เจาะลึกถึงปัญหา และตีแผ่สังคมชั้นกลางของชาวอเมริกัน (Trilling. 1975 : 56)

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ในยุคที่โทรทัศน์มีบทบาทเป็นสื่อในการให้ความบันเทิง ซีเวอร์ได้เขียนบทภาพยนตร์โทรทัศน์เพื่อการศึกษา ในชุดเรื่อง Life With Father และในปี ค.ศ. 1953 ซีเวอร์ได้รวบรวมเรื่องสั้น ชุดที่ 2 ซึ่งเป็นผลงานทั้งที่เคยตีพิมพ์แล้ว และยังไม่ได้ออกตีพิมพ์อีกประมาณ 20 เรื่องโดยให้ชื่อว่า The Enormous Radio & Other Stories (Funk. 1953) ในผลงานชุดนี้มีบางเรื่องได้ถูกสร้างเป็นบทภาพยนตร์เพื่อการศึกษา ในปี ค.ศ. 1979 คือเรื่อง "O Youth and Beauty!", "The Five-Forty-Eight" และ "The Sorrows of Gin" ซีเวอร์ได้รวบรวมเรื่องสั้นเป็นชุดที่ 3 ชื่อ The Housebreaker of Shady Hill (Harper. 1958) นักวิจารณ์โรเบิร์ต อาร์คิช (Robert R. Kirsch) ได้วิจารณ์ลงในนิตยสาร Los Angeles Times (September 21, 1958) และชมเชยผลงานชิ้นนี้ว่าซีเวอร์เป็นนักเขียนเรื่องสั้นที่มีความสามารถคนหนึ่ง เขาเป็นนักเขียนคนแรกที่วิเคราะห์สภาพชีวิตอันแท้จริงของสังคมชนชั้นกลางระดับสูง (Upper Middle Class) ที่อาศัยอยู่ในเมืองบริวารของนครนิวยอร์ก เพื่อให้ชาวอเมริกันได้ตระหนัก ซีเวอร์สามารถเขียนบรรยายเจาะลึกปัญหาสังคมชนชั้นกลางระดับสูง และให้ความบันเทิงแก่บุคคลที่ไม่รู้จักความเป็นอยู่ที่แท้จริงในสังคมชั้นดังกล่าว และถ้าซีเวอร์จะมีผลงานอีกต่อไปเขาควรจะเปลี่ยนแนวการเขียนไปเขียนเกี่ยวกับชนชั้นอื่น ๆ บ้าง (Kirsch. 1958 : 46)

ในปี ค.ศ.1961 เขาได้พิมพ์หนังสือรวมเรื่องสั้นชุดที่ 4 ชื่อ Some People, Places And Things That Will Not Appear In My Next Novel (Harper. 1961) ซึ่งรวมเรื่องสั้น 8 เรื่อง และบทความ 1 เรื่อง ในชุดนี้ซีเวอร์ได้รวบรวมเรื่องสั้น ที่แสดงความแตกต่างกันระหว่างความจริงกับจินตนาการ หนังสือชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะให้ผู้อ่านได้ประจักษ์ถึงวิถีชีวิตของคนที่มีแต่ความไม่แน่นอน

ซีเวอร์มีชื่อเสียงในฐานะเป็นนักเขียนเรื่องสั้นที่มีผลงานสม่ำเสมอ ตลอดระยะเวลา 52 ปีของการเป็นนักเขียน ซีเวอร์มีผลงานถึง 132 เรื่องซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องสั้นที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์จากนักวิจารณ์อย่างกว้างขวาง (Updike. 1982 : 189) ถึงแม้ว่านักเขียนเรื่องสั้นอีกเป็นจำนวนมาก แต่ไม่มีนักเขียนเรื่องสั้นคนใดที่เขียนได้มากหรือสม่ำเสมอเท่าซีเวอร์ ความสำเร็จอีกส่วนหนึ่งของซีเวอร์อยู่ที่สัปดาห์ที่เขามักกับนิตยสาร The New Yorker ซึ่งเป็นนิตยสารส่งเสริมการเขียนเรื่องสั้นและมีผู้อ่านอย่างกว้างขวาง เขาจึงเป็นที่รู้จักและมีผู้ติดตามผลงานของเขาอย่างมาก (R. G. Collins Citing Burton Kendle 1982 : 220) แต่ไม่ใช่เหตุเดียวที่ทำให้เขาได้รับความสนใจอย่างสูง เขาเป็นนักเขียนที่มีพรสวรรค์ ในการหยิบยกเอาปัญหาที่คนส่วนใหญ่ มองข้ามไปมาถ่ายทอดเป็นความเรียงได้อย่างชัดเจน ทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ และคล้อยตามในความคิดของเขาโดยกระตุ้นให้คนอเมริกันหันมามองตัวเองทั้งทางด้านลบ และบวก ในแง่การปฏิบัติตนในสังคมและความสำนึกในความเป็นคนอเมริกัน

สตรีทเตอร์ เบิร์ต ได้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง "John Cheever's Sense of Drama" ในนิตยสาร Saturday Review ว่า การเขียนเรื่องสั้นควรมีหลักเกณฑ์ คือผู้เขียนจะต้องเขียนบรรยายให้เข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกที่เกิดแก่ตัวบุคคลในเรื่อง ซึ่งจะทำให้จากการเป็นนักสังเกตการกระทำของผู้อื่น และนำมาสร้างจินตนาการให้เข้ากับเค้าโครงของเรื่องที่จะเขียน โดยเสมือนหนึ่งผู้อ่านได้มีส่วนอยู่ในเหตุการณ์นั้นจริง ๆ (Burt. 1943 : 9) ส่วนการเขียนเรื่องสั้นของจอห์น ซีเวอร์นั้น เขาได้เน้นถึงหลักการเจาะเนื้อหาที่ผู้อ่านสนใจให้ลึกที่สุด เขาเป็นผู้ที่มีความสามารถในการมองลึกลงไปถึง

ปัญหา และเข้าใจในโครงสร้างของสังคมชนชั้นกลางอเมริกัน โดยเฉพาะเมื่อเขาเขียนเกี่ยวกับชีวิตของผู้คนในเมืองบริวาร์ของนครนิวยอร์ก หรือในนครนิวยอร์ก ความสามารถของซีเวอร์ไม่มีใครเทียบได้ในแง่ของการมองเห็นแก่นแท้ของปัญหาชีวิตมนุษย์ที่ถูกกำหนดขึ้นมา โดยกรอบของสังคมที่มนุษย์นั้นได้สร้างขึ้นมาเอง ซีเวอร์ได้ให้แง่คิดเกี่ยวกับ สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ที่มักถูกมองข้ามไปของคนในสังคมอเมริกันตามนครใหญ่ และแสดงความรู้สึกห่วงใยคนอเมริกันอย่างแท้จริงออกมาในรูปแบบการเขียนเรื่องสั้นของเขา ซึ่งมีแนวการเขียนแตกต่างจากนักเขียนคนอื่น โดยให้ตัวเอกเป็นผู้กระทำผิดในเหตุการณ์ที่ซีเวอร์กำหนดขึ้นจากประสบการณ์ และแนวความคิดเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านวิเคราะห์ถึงความถูกต้อง หรือยอมรับในสถานการณ์ดังกล่าว ดังนั้น แนวการเขียนของซีเวอร์จึงมีลักษณะให้ผู้อ่านมีส่วนร่วมในความคิดของเขา และสร้างความขัดแย้งขึ้นมาในอารมณ์ของผู้อ่าน และด้วยหลักการเขียนนี้ ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จ (Freedman. 1953 : 389)

แนวการเขียนเรื่องสั้นของซีเวอร์โดยส่วนใหญ่ จะชี้ให้เห็นถึงการกระทำผิดทางด้านศีลธรรมทั้งการปฏิบัติตนในสังคมและความรู้สึกภายในจิตใจเพื่อให้เกิดผลสะท้อนต่อผู้อ่าน เมื่อผู้อ่านนำตนเองเข้าไปมีความรู้สึกร่วมกับตัวเอกของแต่ละเหตุการณ์ที่เขา กำหนดขึ้น ดังนั้น เรื่องสั้นต่าง ๆ ของเขาจึงสะท้อนความเชื่อมั่นในตัวเองของบุคคลในเรื่อง โดยเขาพยายามแทรกความรักเข้าไปในความเกลียดชัง หรือความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่ความคิดพื้นฐานของเขา คือ มนุษย์ย่อมสามารถทำผิดได้ทั้งด้านศีลธรรมและมโนธรรม เนื่องจากสภาพแวดล้อม ความหลงตัวเอง ความสงสารตัวเอง ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ การหลอกลวงหรือการแสดงออกทางอารมณ์ของคนที่เขาคลั่งใคล้ ทั้ง ๆ ที่ทุกคนก็ยอมรับ และรู้อยู่แก่ใจดีว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ผิด และซีเวอร์ยังตระหนักดีถึงสภาพสังคมทุกวันนี้ของคนอเมริกันที่กำลังเสื่อมลงทุกวัน เขาจึงได้แสดงความเห็นในทางสร้างสรรค์สังคม โดยการที่เขาให้ตัวเอกของเขามีความคิด หรือปฏิบัติตนในทางที่ผิดต่อสังคม เพื่อเขาสามารถที่จะวิจารณ์ และชี้แนวทางการดำรงชีวิตในทางที่ถูกต้องโดยยึดวัฒนธรรมอเมริกันเป็นหลัก ซีเวอร์ได้พยายามแสวงหาคู่มือค่าของชีวิตอันแท้จริงในลักษณะของชาว Puritan และ

พร้อมที่จะยอมรับฟังการไม่เห็นด้วยจากผู้อื่น เพื่อจะได้นำมาแก้ไขปัญหาค้าง ๆ ให้ดีขึ้น (Ray. 1961 : 56-57)

วิธีการวิจารณ์สังคมของจอห์น ซีเวอร์ คือ การล้อเลียนสังคมโดยสร้างบรรยากาศให้ขบขันจากความโง่เขลาของคนในสังคม ซีเวอร์จะแสดงความเห็นของเขาผ่านตัวเอกในเรื่องที่พยายามดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดในสังคม เขาได้ชี้ให้เห็นถึงความล้มเหลวของสังคมชนชั้นกลางระดับสูงของคนอเมริกันในแง่ นักสังคมศาสตร์ เช่นการหย่าร้าง ซึ่งเป็นการทำลายพื้นฐานสังคมเบื้องต้น คาซิน อัลเฟรด มีความคิดว่า ตัวเอกในเรื่องสั้นของซีเวอร์ที่อาศัยในแถบชานเมือง จะมีบุคลิกลักษณะเหมือนคนสิ้นหวัง และไม่มีความภาคภูมิใจในหน้าที่การงานของเขา ซึ่งในความคิดของคนอเมริกันทั่วไปมีความเชื่อว่าคนอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงนั้นจะมีอนาคตที่ดีทั้งในหน้าที่การงาน และครอบครัว ดังนั้น ซีเวอร์ได้พยายามเขียนเพื่อโน้มน้าวให้คนอเมริกันเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อเรื่องนี้ (Kazin. 1973 : 14-18) ในเรื่อง "The Cure" เขาได้เปรียบเทียบสภาพครอบครัวที่แตกแยก กับครอบครัวที่มีความรักและความเข้าใจกันเป็นสภาวะซีเวอร์เข้าใจว่าคนอเมริกันยังสับสนเกี่ยวกับเรื่องของการปฏิบัติเพื่อให้ได้มา ซึ่งความรักและการดำรงรักษาไว้ นอกจากนั้นซีเวอร์ได้เขียนถึงเพศสัมพันธ์และความสำคัญของการครองรักระหว่างหญิง - ชาย การอบรมเลี้ยงดูลูกซึ่งเป็นเรื่องที่ซีเวอร์ได้ให้ความสนใจมากดังจะเห็นได้ จากเรื่อง "The Sutton Place Story" เขาได้ชี้ให้เห็นถึงสังคมชนชั้นกลางระดับสูงของคนอเมริกัน ที่ดำรงชีวิตอยู่ในแบบที่ไม่ถูกต้องในเรื่องนี้พ่อและแม่จะพบหน้าลูกก็ต่อเมื่อตัวเองจัดงานเลี้ยงรับรองขึ้นที่บ้านของตนเท่านั้น และผู้เป็นบิดามารดาจะไม่เคยได้รับรู้ถึงความสุขในการสัมผัสลูกของตน และเห็นความเจริญเติบโตของลูกด้วยความรัก ดังนั้น ตัวเอกของซีเวอร์ซึ่งมีความบกพร่องทั้งในด้านความรักและคุณธรรม จึงเป็นตัวอย่างของคนในสังคมที่ซีเวอร์ต้องการให้ผู้อ่านวิเคราะห์ และวิจารณ์

ซีเวอร์ได้กระเทาะเปลือกนอกของสังคมอเมริกัน ให้คนอเมริกันได้เปรียบเทียบสิ่งที่มองเห็นโดยผิวเผินกับความเป็นจริง และความเจริญรุ่งเรืองของวัตถุ กับจุดเสื่อมของสังคม โดยเฉพาะคนในหมู่

ชั้นกลางที่ไม่ยอมรับจุดเลื่อม และความไม่มั่นคงทางฐานะสังคมของเขา คนเหล่านี้จะต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งฐานะทางสังคม และความมั่นคงที่เคยมี ทั้ง ๆ ที่พวกเขาส่วนใหญ่ก็รู้อยู่แก่ใจว่าจะไม่ประสบความสำเร็จในการรักษาหน้าและเกียรติ ซีเวอร์ไม่เห็นด้วยกับการปฏิบัติตนเช่นนี้ เพราะความคิดและการกระทำดังกล่าวจะไม่พัฒนาสังคมให้ดีขึ้นเลย กลับจะเป็นตัวถ่วงคั่งความก้าวหน้าของสังคมให้ต่ำลงไปอีก ดังนั้น ในเรื่องสั้นของซีเวอร์ จึงเห็นว่าเส้นแบ่งชั้นของสังคมนั้นไม่แน่นอน และมีการเปลี่ยนแปลงได้ ฉะนั้นภาพเบื้องหลังชีวิตชนชั้นกลางระดับสูงของสังคมอเมริกันในเรื่องสั้นของซีเวอร์ คือความเครียดและกังวลที่จะสูญเสียฐานะของตนในสังคม (Nicol. 1982 : 94)

เพื่อสนองความต้องการของนิยายสารและผู้อ่าน ซีเวอร์ได้เขียนเรื่องราวต่าง ๆ ที่แสดงความเป็นอิสระทางด้านความคิด และแนวการเขียนส่วนใหญ่ของเขามีลักษณะของหลายเหตุการณ์ ภายใต้อันตรายเรื่องเดียวกัน เพราะการเขียนที่มีแนวความคิดเดียว จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถวิเคราะห์โครงสร้างและเข้าใจแนวทางการเรียงความคิดไปสู่จุดสำคัญของเรื่องได้ง่ายขึ้น บางครั้งเขาได้ทดลองการเขียนแบบใหม่ โดยนำความคิดที่แปลกมาเป็นจุดสำคัญ เช่นการเขียนท่วงตึงการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์ที่น่าสยดสยอง ทดลองว่าเป็นพฤติกรรมที่ขาดคุณธรรม โดยเฉพาะในเรื่องหรือชุดเรื่องสั้น The Enormous Radio และ The Way Some People Live อาจเป็นไปได้ว่าซีเวอร์วิจารณ์ เทคโนโลยีที่ก้าวหน้าจึงได้รับความสนใจจากประชาชนทั่วไป แต่โดยทั่วไปแล้วแนวการเขียนของซีเวอร์เป็นแบบที่น่าสนใจ โดยเฉพาะจากการที่เขาเป็นผู้บรรยายเหตุการณ์ และแสดงความคิดเห็นส่วนตัว ซึ่งทำให้เห็นว่าเขาเป็นผู้รอบรู้และสามารถวิเคราะห์สถานการณ์นั้น ๆ ได้อย่างถี่ถ้วน ลักษณะการเขียนเช่นนี้มีความคล้ายคลึงกับละครสมัย Elizabethan ที่ตัวเอกจะประสบปัญหา และสับสนในการหาทางแก้ไขและที่สำคัญ คือ ซีเวอร์ใช้ถ้อยคำง่าย ๆ และภาษาไม่สูงเกินไปเหมือนกับ Hemmingway นักเขียนชาวอเมริกัน ดังนั้น เขาจึงสื่อความคิดกับผู้อ่านได้ และสามารถให้ความบันเทิงอย่างกว้างขวาง (Gardner. 1977 : 20-23)

ซีเวอร์ได้รับการยกย่องเป็นอย่างมาก ในการที่เขาสามารถสร้างตัวเอกในเรื่องต่าง ๆ ของเขาให้มีลักษณะเป็นจริง และคล้ายกับคนที่ผู้อ่านส่วนใหญ่รู้จัก ทั้งในความคิด และการกระทำ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจคนอื่นในสังคมของเขาเอง วิธีการวิจารณ์ของซีเวอร์จึงเป็นการสร้างสรรค์ให้ผู้อ่านของเขา มองโลกกว้างขึ้น โดยการจำลองบุคคลและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่กระทำผิดทางศีลธรรมจารีตประเพณี มาเป็นเครื่องมือในการเตือนสติ ถึงแม้แบบการเขียนของ ซีเวอร์ไม่ได้เปลี่ยนไปมากนักในรอบ 52 ปี ของการเป็นนักเขียน เขาก็ยังได้รับความสนใจจากนักวิจารณ์อย่างสม่ำเสมอ จึงแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าความคิดของเขาเป็นแนวทางที่สังคมอเมริกันยอมรับ จุดหมายของซีเวอร์คือการบรรลุถึงการดำเนินชีวิตเพื่อให้ได้มาซึ่งอิสรภาพ และความสุขในการที่ได้มีส่วนช่วยสังคมอเมริกันให้ดีขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลงานของซีเวอร์ ในความพยายามที่จะเสริมสร้างให้ประชาชนชาวอเมริกันมีความสำนึกและภาคภูมิใจในชาติภูมิของตนเอง โดยการเสนอปัญหาสังคมของคนอเมริกัน และแนวทางแก้ไขปัญหานั้น ๆ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความเป็นอยู่และวิถีชีวิตของสังคมอเมริกันในทัศนะของ จอห์น ซีเวอร์
2. เพื่อศึกษาสังคมอเมริกัน ค.ศ. 1930 - 1982 ในทัศนะของจอห์น ซีเวอร์ กับสังคมอเมริกันในสมัยนั้น

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบปัญหาสังคมของอเมริกาใน ค.ศ. 1930 - 1982 ในทัศนะของจอห์น ซีเวอร์
2. ทำให้ทราบสภาพสังคม และชีวิตอเมริกันในช่วง ค.ศ. 1930 - 1982 ในทัศนะของจอห์น ซีเวอร์
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องอื่นที่มีแนวการเขียนแบบเสนอปัญหา

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เลือกศึกษาเรื่องสั้น (Short Story) ของจอห์น ซีเวอร์จำนวน 24 เรื่อง ซึ่งได้มาจากเรื่องสั้นรวมเล่ม และนวนิยาย 2 เรื่อง

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

วิถีชีวิต (Life Style) ของสังคมอเมริกันในชนชั้นกลางระดับสูงหมายถึง แบบแผนแห่งการดำเนินชีวิต หรือความเป็นอยู่ ซึ่งบุคคลในชนชั้นนี้จะมีความเป็นอยู่ที่หรูหรา และสุขสบาย คือ ฝ่ายชายที่เป็นหัวหน้าครอบครัวจะเป็นผู้ออกไปทำงานนอกบ้านในระดับผู้บริหาร ผู้จัดการ มีเงินเดือนสูง และฝ่ายภรรยาจะทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลบ้าน โดยมีแม่บ้านคอยช่วยเหลือ ภรรยาใช้เวลาว่างส่วนใหญ่ด้วยการออกไปเล่นเทนนิส เคนซิงของ เสริมสวยและไปรับลูกในตอนเย็น ในเวลาค่ำเมื่อสามีกลับจากทำงานก็อาจจะไปรับประทานอาหารนอกบ้าน หรือเข้าสังคมในระดับชั้นสูง ทั้งนี้เพราะความทะเยอทะยานที่จะเลียนแบบวิถีชีวิตของชนชั้นสูงกว่า (Elite Class)

สังคมชั้นกลางระดับสูง (Upper Middle Class) หมายถึง ชนชั้นของนักบริหารระดับหัวหน้าแผนก (Head of Department) ซึ่งมีแบบของชีวิต (Life Style) คือ ทำงานในมหานครนิวยอร์ก (New York) และอาศัยในเมืองบริวาร โดยเฉพาะในจังหวัด (County) เวสเชสเตอร์ (Westchester) และแฟร์ฟิลด์ (Fairfield) บุคคลในชนชั้นนี้จะแสดงฐานะทางสังคมและถิ่นสถานภาพ (Status Sphere) โดยเน้นความสำคัญทางวัตถุ และทางสังคม เช่นที่ตั่งและลักษณะของบ้านเรือน การแต่งกาย การได้เป็นสมาชิกของสโมสรต่าง ๆ และการจัดสังสรรค์ในกลุ่มสมาชิก

เมืองบริวาร (Suburbia) หมายถึงเมืองเล็ก ๆ ที่ตั้งรอบนครนิวยอร์ก อยู่ในมลรัฐ New York มลรัฐ Connecticut และ มลรัฐ Massachusetts โดยเฉพาะในจังหวัดเวสเชสเตอร์ และจังหวัดแฟร์ฟิลด์ เป็นเมืองที่มีคนชั้นกลางระดับสูงอาศัยอยู่และเป็นเมืองที่ชาว Puritan ที่เป็นผู้บุกเบิกได้เคยตั้งรกรากอยู่มาช้านาน

ความเป็นอยู่ของสังคมอเมริกันในชนชั้นกลางระดับสูง (Way of Life) หมายถึง การดำรงชีวิต ของคนอเมริกันระดับนี้ที่นิยมความหรูหราฟุ่มเฟือย เพื่อแสดงถึงฐานะที่ร่ำรวย เช่น การมีบ้านราคาแพงตกแต่งด้วยเครื่องเฟอร์นิเจอร์ที่มีราคาแพงมีเครื่องใช้ อุปกรณ์ที่อำนวยความสะดวกไว้อย่างครบครัน เป็นต้น นอกจากสิ่งเหล่านี้แล้ว สำหรับสังคมอเมริกันระดับนี้นิยมเลี้ยงสัตว์ในหมู่เพื่อนฝูงกันเป็นประจำ และมีการเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสโมสรต่าง ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงฐานะความเป็นอยู่ที่ร่ำรวย และฐานะทางสังคมในระดับสูง

โครงสร้างครอบครัว (Family Structure) ในสังคมอเมริกันในชนชั้นกลางระดับสูง หมายถึง โครงสร้างครอบครัวที่เป็นแบบ "ครอบครัวเดี่ยว" (Nuclear Family) ซึ่งประกอบด้วย พ่อ แม่และลูกเท่านั้น ส่วนแบบแผนการให้การศึกษาแก่ลูกจะส่งให้ลูกเข้าศึกษาในสถาบันที่มีชื่อเสียง ให้อิสระและประชาธิปไตยในการดำเนินชีวิต ดังนั้น เด็กอเมริกันในชนชั้นนี้เมื่อสำเร็จการศึกษา หรือเป็นผู้ใหญ่แล้ว นิยมแยกครอบครัวไปอยู่ตามลำพัง

วิธีการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาชีวประวัติของ จอห์น ซีเวอร์
2. ศึกษาสภาพสังคมอเมริกันในระดับชนชั้นกลางระดับสูงระหว่างค.ศ. 1930-1982
3. ศึกษาผลงานของจอห์น ซีเวอร์
 - 3.1 นวนิยาย 2 เรื่อง
 - 3.2 เรื่องสั้น 24 เรื่อง จากเรื่องสั้นรวมเล่ม
4. ศึกษาปัญหาสังคมที่จอห์น ซีเวอร์เสนอ
 - 4.1 ความเสื่อมทางด้านคุณธรรมทางเพศ
 - 4.2 โครงสร้างครอบครัว

4.3 การติดสุรา

4.4 สถานภาพทางเศรษฐกิจในครอบครัว

5. เสนอผลการศึกษาในเชิงพรรณนาวิเคราะห์

6. สรุปการวิเคราะห์ศึกษา

เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้คือ :-

ส่วนที่ 1. เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนเรื่องสั้น ของ จอห์น ซีเวอร์

ส่วนที่ 2. เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนนวนิยาย ของ จอห์น ซีเวอร์

ส่วนที่ 1 : เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสั้น ของ จอห์น ซีเวอร์

จอห์น ซีเวอร์เป็นนักเขียนเรื่องสั้นที่มีชื่อเสียง และเป็นที่ยอมรับหนึ่งในสหรัฐอเมริกา ผลงานของเขาออกมาในรูปลักษณะเฉพาะตัว มีแนวเขียนที่แปลกออกไป ทั้งในด้านเนื้อหา และกลวิธีการเขียน ภาษาที่ใช้เป็นสำนวนง่าย ๆ ไม่สูงเกินไป ดังนั้น งานเขียนของเขาจึงเป็นที่สนใจ ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง จากบรรดานักเขียน นักวิจารณ์ตลอดจนผู้อ่าน ดังจะเห็นได้จากการศึกษาเกี่ยวกับตัวเขา แนวเขียน และผลงานของเขาในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้ :

จอห์น อัปไดค์ (John Updike) ได้วิจารณ์ผลงานของซีเวอร์ไว้ว่าเป็นงานเขียนในลักษณะชี้ให้เห็นถึงปัญหาของสังคม และพยายามเปลี่ยนทัศนคติของชาวอเมริกันจากความเชื่อถือว่าคนชั้นชั้นกลางระดับสูงจะเป็นผู้มีอนาคตที่ดี โดยเขียนเรื่องของคนอเมริกันชนชั้นกลางที่อาศัยอยู่ในเมืองบริวาร์ของมหานครนิวยอร์ก ซึ่งพบแต่ความผิดหวังต่าง ๆ แต่ในปัจจุบัน เขาได้เปลี่ยนแนวการเขียนมาคล้อยตามผลงาน

ของเอเมอร์สัน (Emerson) โดยเน้นให้เห็นถึงการประพจน์คติทางศีลธรรม ของบุคคลต่าง ๆ ทั้งโดยส่วนตัวและส่วนรวม ซีเวอร์มีความเชื่อว่าโลกสร้างโดยพระเจ้าและสังคมในโลกมนุษย์บริสุทธิ์สะอาดแต่เมื่อเขาเห็นสภาพอันแท้จริงของมนุษย์ในปัจจุบันที่มีแต่การเอารัดเอาเปรียบซึ่งกันและกัน เห็นแก่ตัว เขาจึงเห็นว่าสังคมได้สูญเสียความบริสุทธิ์ไปแล้ว ซึ่งแนวความคิดนี้มีส่วนคล้ายคลึงกับฮอว์ธอร์น (Hawthorne) ทศกคติของซีเวอร์ที่มีต่อมนุษย์ในสังคมอเมริกัน จึงเปรียบเสมือนกับลูกสาวของรพพาซินี ดังในเรื่อง Rappaccini's Daughter ที่ได้รับพิษจากเกสรดอกไม้เข้าไปในตัว เหมือนกับสภาพเปลือกนอกของสังคมอเมริกันที่มีแต่ความสวยงาม ฉาบอยู่ แต่ภายในของสังคมกลับเน่าและ ฟอนเฟะ ยากที่จะรักษาได้ การเขียนของซีเวอร์จึงเป็นแนวใหม่ที่ชี้ให้เห็นถึงความผิดพลาดต่าง ๆ โดยมนุษย์เป็นผู้กระทำขึ้นจากสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวและในจิตใจ โดยมีจุดประสงค์ให้ผู้อ่านได้เกิดความรู้สึกสว้างขึ้นในใจ และสามารถแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง (Updike. 1982 : 189-190, 193-197)

อัลเฟรด คาซิน (Alfred Kazin) ได้แสดงความเห็นว่าการที่ซีเวอร์ให้คนอเมริกันลบเลือนความคิดที่ว่าคนที่อยู่ในระดับชนชั้นกลางจะต้องมีชีวิตที่ดีพร้อม ซึ่งในปัจจุบันความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ดังนั้น ตัวเอกในเรื่องสั้นของเขาจึงอยู่ในระดับชนชั้นกลางที่สามารถมีบ้านอยู่แถบชานเมือง ผู้ซึ่งสูญเสียความเป็นปัจเจกบุคคล พอที่จะต่อสู้พัฒนาตัวเองเพื่อเอาชนะสภาวะแวดล้อมในชีวิตได้ เขาเหล่านีติดกับดักของสภาวะแวดล้อมทางสังคม ซึ่งไม่สามารถจะควบคุมได้ จึงทำให้เกิดมีแต่ปัญหา ประสบความผิดหวังทั้งในด้านหน้าที่การงาน และครอบครัว ซีเวอร์พยายามที่จะชักจูงให้คนอเมริกันส่วนใหญ่เปลี่ยนแนวความคิดเสียใหม่ ให้ยอมรับความจริงที่ว่า ชีวิตทุกชีวิตมีความเสมอภาคกันหมดในการเกิดความทุกข์ไม่ว่าคนในระดับใดก็ตามทุกคนย่อมมีปัญหาด้วยกันทั้งสิ้น เพียงแต่ปัญหาที่เกิดขึ้นไม่เหมือนกัน (Kazin, 1973 : 14-18)

จอห์น เวน (John Wain) ได้เขียนยกย่องซีเวอร์ ในแง่ที่ทำให้คนอเมริกันสามารถแยกภาพลวงตาออกจากความเป็นจริง โดยให้เขาสำนึกเกี่ยวกับความเสื่อมของศีลธรรม ความไร้น้ำใจและความเห็นแก่ตัว ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้เสนอแนวทางแก้ไข แต่การเขียนของเขาทำให้คนอเมริกันได้ยอมรับในการ

กระทำต่าง ๆ ที่ไม่ถูกต้อง ทั้งทางด้านศีลธรรม และวัฒนธรรม

ในเรื่องสั้นชุด The World of Apples (Knopf. 1973) ซีเวอร์ได้เขียนกระตุ้นให้คนอเมริกันคำนึงถึงคุณธรรม โดยใช้ให้เห็นว่า คนอเมริกันสมัยใหม่จะไม่ "เชื่อถือในพระเจ้า" แต่จะยอมรับว่า "พระเจ้ามิจริง" ในหลักการที่ว่า การได้รับความรัก และการรักษาไว้ซึ่งความรักเป็นเรื่องที่สำคัญ คนจะมีความสุขได้ ต่อเมื่อเขาได้รับความรัก พวกเขาจะเชื่อว่าคำสั่งสอนของพระเจ้าไม่ใช่ทางที่นำไปสู่หนทางก้าวหน้าทางสังคมได้ และกลับทำให้การพัฒนาสังคมหยุดชะงักไป การที่ซีเวอร์ได้มองในลักษณะดังกล่าว เพราะเขาเติบโตจากสังคมที่เชื่อถือในพระเจ้า

ซีเวอร์เป็นทั้งนักเขียน และนักปราชญ์ ถ้าผู้อ่านใช้ความสังเกตแนวการเขียนของเขาที่ฉาบไว้ด้วยความบันเทิงนั้น เขาสามารถหยิบยกความสำคัญในแต่ละสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสมจะ อันแสดงถึงอุปนิสัยส่วนตัวได้อย่างชัดเจน แต่ถ้าอ่านให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นจะพบว่าภายใต้ความบันเทิงนั้น เขาสามารถวิเคราะห์ปัญหาสังคมของชนชั้นกลางได้เป็นอย่างดี ดังนั้น ผลงานของเขาจึงเป็นแนวทางเขียนแบบสมัยใหม่ นอกจากจะให้ความบันเทิงแล้ว ยังจะนำไปสู่เหตุการณ์ชีวิตประจำวันของชาวอเมริกันที่มองผ่านเลยไป ให้มีความสำคัญได้ดีทีเดียว (Wain. 1973 : 24-26)

คลินตัน เอส เบอร์ฮันส์ จูเนียร์ (Clinton S. Burhuns Jr.) มีความเห็นว่า สาเหตุที่ซีเวอร์ประสบความสำเร็จในการเขียนนั้นขึ้นอยู่กับแนวการเขียนซึ่งใช้ภาษาง่าย ๆ สามารถเป็นสื่อความหมายได้อย่างดี นอกจากนี้ ซีเวอร์ได้พยายามสรรหาเหตุการณ์แปลก ๆ มาบรรยาย อีกทั้งเขายังเป็นนักสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลที่น่าสนใจ โดยเฉพาะพฤติกรรมต่าง ๆ ของชนชั้นกลาง ที่อาศัยในเมืองบริวาร์ของมหานครนิวยอร์ก เช่น เขาสามารถบันทึกพฤติกรรมโดยละเอียดของผู้ที่ต้องออกเดินทางไปทำงานตอนเช้า และกลับบ้านด้วยความเหน็ดเหนื่อย ซึ่งเป็นชีวิตประจำวันของคนส่วนใหญ่ได้มองข้ามไป ดังเช่นในเรื่อง "Five-Forty-Eight" นอกจากนี้เขายังชี้ให้เห็นช่องว่างของสังคม โดยได้เขียนถึงความใฝ่สูงของคนอเมริกัน ที่มีความทะเยอทะยานในการสร้างชื่อเสียงให้ได้รับการยอมรับทั้งในสังคม

และหน้าที่การงาน ซึ่งซีเวอร์ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาของคน เพียงแต่เขาต้องการให้คนอื่นได้เห็นถึงแนวทางในสังคมที่ผิด ๆ แต่เขามีได้ทำลายความใฝ่ฝันหรือจุดมุ่งหมายของชีวิตแต่ละคน ซีเวอร์วิตกเสมอว่าสังคมยังพัฒนารุดหน้ามากขึ้นเท่าใด ความเสื่อมของศีลธรรมก็จะมากขึ้นเท่านั้น (Burhans Jr. 1969 : 187-198)

เฮอเบิร์ต โกลด์ (Hebert Gold) ได้สนับสนุนความคิดของคลินตัน เอส เบอร์ฮันส์ เกี่ยวกับซีเวอร์ถึงความเห็นที่ว่า "The decade began for me with more promise than I can remember since my earliest youth ... however, halfway through the decade, something went terribly wrong. The most useful image I have today is of a man in a quagmire, looking into a tear in the sky. I am not speaking here of despair but of confusion. I fully expected the trout streams of my youth to fill up with beer cans and the meadows to be covered with houses ... Something has gone very wrong, and I do not have the language, the imagery, or the concepts to describe my apprehensions." (Gold. 1982 : 22)

ดังนั้น ความหวงใยในสังคมของซีเวอร์ มิใช่จะถือว่าเขาเชื่อในปรัชญา Existentialism และมีความเห็นตรงกันกับ Sartre หรือ Camus แต่ซีเวอร์เชื่อในจารีตประเพณี และการเรียนรู้จากประสบการณ์

สตีเฟน ซี มอร์ (Stephen C. Moore) มีความเห็นว่าเกี่ยวกับซีเวอร์ว่า เป็นนักเขียนที่มีการวิจัยผลงานน้อยมาก ถึงแม้ว่าได้รับการยกย่องจาก National Book Award ก็ตาม แต่เขาก็ได้เขียนตามกฎเกณฑ์ของนิตยสาร The New Yorker โดยเขาได้เน้นเกี่ยวกับชีวิตของชั้นกลางระดับสูง

ที่ประสบความสำเร็จ แต่ความจริงแล้วบุคคลเหล่านี้ต้องต่อสู้เพื่อการอยู่รอดหรือสภาพแวดล้อมในสังคม เช่น ความชราภาพและรวมไปถึงการหมดสมรรถภาพ อันแสดงถึงความชราภาพ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความกังวลในความไม่สมหวังของชาวอเมริกันเช่นในเรื่อง "O Youth and Beauty!" "The Swimmer" "The Scarlet Moving Van" และ "The World of Apples" ซีเวอร์ได้แนะแนวทางที่จะเอาชนะโรคภัยต่าง ๆ โดยที่ต้องดำรงชีวิตอยู่อย่างบริสุทธิ์ เป็นที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งว่าตัวเอกแต่ละคนของซีเวอร์จะมีความแตกต่างกับตัวเอกในวรรณกรรมอเมริกันทั่วไป ในจุดที่ว่าตัวเอกของซีเวอร์มักจะกระทำผิดศีลธรรมก่อนแล้วจึงสำนึกในความผิดนั้น ในที่สุดก็จะปรับปรุงตัวเองด้วยการเรียนรู้จากบทเรียน (Moore. 1976 : 147-152)

สตรัทเทอร์ เบิร์ต (Struthers Burt) ได้วิจารณ์ผลงานการเขียนเรื่องสั้นของซีเวอร์ในชุด The Enormous Radio ไว้ว่าเรื่องสั้นส่วนใหญ่เป็นที่น่าสนใจ เพราะซีเวอร์ได้วิเคราะห์มนุษย์และสังคมอย่างละเอียด ทั้งยังแทรกอารมณ์ต่าง ๆ มีทั้งความเครียดความไม่สบายใจ และความขบขันในเรื่องสั้นของเขาเช่นในเรื่อง "Goodbye, My Brother" เป็นเรื่องเกี่ยวกับการขัดแย้งกันในครอบครัวซึ่งได้สร้างความสับสนวุ่นวายต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นจนยากแก่การแก้ไข ทำให้ครอบครัวต้องแตกแยกและในเรื่อง "The Enormous Radio" ซีเวอร์ได้สร้างสถานการณ์ขึ้นมาเพื่อให้ตัวเอกของเรื่องรู้ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นกับบุคคลข้างเคียง โดยที่บุคคลเหล่านั้นแสดงออกต่อตัวเอกในทางตรงกันข้าม

เรื่องสั้นในชุด The Enormous Radio มีบ้างบางเรื่องที่ไม่ได้มาตรฐานเช่นในเรื่อง "Of Love : A Testimony" ซีเวอร์ได้เขียนอย่างธรรมดา ๆ โดยไม่ได้สะท้อนเหตุการณ์ของสังคมอย่างเรื่องอื่น ๆ บทความเกี่ยวกับความรักก็เป็นไปอย่างเรียบ ๆ มิได้กระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตาม

ถึงแม้ซีเวอร์จะเป็นนักเขียนรุ่นใหม่ แต่ผลงานของเขาเป็นที่ประจักษ์แล้วว่า เขาต้องมีอนาคตที่รุ่งโรจน์ในวงการของนักเขียนเรื่องสั้นอย่างแน่นอน จึงเป็นสิ่งที่เราน่าจะได้ศึกษา และติดตามผลงานของเขาอย่างใกล้ชิดต่อไป (Burt. 1943 : 13-14)

เฟรดดริก บราเซอร์ (Fredrick Bracher) ให้ข้อคิดเห็นในบทความของซีเวอร์ไว้ว่า เรื่องสั้นของซีเวอร์ควรได้รับการยกย่องในด้านวรรณกรรม ซึ่งแสดงถึงผลงานของปัญญาชน ซีเวอร์แทรกบทวิจารณ์สังคมลงไปในบทความที่เขาเขียน ทุกบททุกตอนล้วนพูดถึงความเป็นจริงที่เกิดขึ้น แม้ว่าเขาจะไม่ได้แนะนำวิธีแก้ไขไว้ในบทวิจารณ์นั้น ๆ แต่การเขียนโดยชื่อนาคต ซึ่งมีการกระทำในปัจจุบันเป็นแรงผลักดันให้เป็นไป มันมีค่ายิ่งกว่าการแนะนำวิธีแก้ไขในสิ่งผิดซึ่งสังคมได้กระทำมันขึ้นมา ซีเวอร์ต้องการให้ทุกสังคมได้ทราบถึงผลสุดท้ายของความผิดพลาดอันเกิดขึ้นจากการกระทำ จะด้วยจงใจหรือไม่ก็ตามว่าเป็นความหายนะอันใหญ่หลวง เมื่อรู้สาเหตุเริ่มต้น และผลลัพธ์เป็นอย่างไร จะต้องแก้ไขอย่างไรนั้นเป็นเรื่องที่ผู้อ่านจะหาวิธีแก้ไขเอาเอง เหมือนกับบทสอนของทุกศาสนาที่ไม่ต้องการให้ศาสนิกชนเป็นทุกข์ เพราะการกระทำของตน

ในเรื่องสั้นของซีเวอร์นั้น ชีวิตของคนเหมือนกับเงาส่องจากพื้นน้ำที่ปราศจากการรบกวนของคลื่น นอกจากความบังเอิญของเนื้อเรื่องแล้ว ยังสอดแทรกไปด้วยความหมายอันลึกซึ้งของปรัชญาคำสอนซึ่งสามารถสะท้อนออกมาในชีวิตจริงได้เสมอ ทุกเรื่อง ทุกบททุกตอน สำหรับผลงานสร้างสรรค์ของซีเวอร์จึงหาบทสรุปไม่ได้ว่าน่าทึ่งปานใด นิตยสาร The New Yorker ได้ยกย่องว่าเขาเป็นคนที่มีความเฉลียวฉลาดกว่านักวิเคราะห์หรือนักสังคมศาสตร์เสียอีก เพราะเขามองชีวิตเหมือนกับการผจญภัยที่อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของศีลธรรม การเขียนของซีเวอร์นั้นจะชี้แนะในทางบวก โดยทั้งการแก้ไขสิ่งผิดพลาดไว้ที่ความสามารถของแต่ละคนและโชคชะตา จากผลงานของเขาเรื่อง "The Housebreaker of Shady Hill" เป็นเรื่องเกี่ยวกับสังคมที่ต้องต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม บุคคลที่เห็นปัญหาจึงหาทางแก้ไขได้ โดยใช้แนวที่ซีเวอร์แนะ บางบทตอนยังแทรกความขบขันเพื่อคลายอารมณ์เครียดของผู้อ่านไว้ด้วย (Bracher. 1963 : 99-77)

โรเบิร์ต บัฟฟิงตัน (Robert Buffington) ได้มีความเห็นเกี่ยวกับผลงานของซีเวอร์ทั้งนวนิยาย และเรื่องสั้นว่า ผลงานของเขาไม่แตกต่างกันทั้งในการเขียน และเนื้อหาของเรื่อง ความ

สามารถเฉพาะตัวของเขาคือ การบันทึกรายละเอียดของทุกเหตุการณ์ หรือในการกล่าวถึงบุคลิกของบุคคลต่าง ๆ ได้อย่างสมบูรณ์ ความสามารถเฉพาะตัวนี้ ทำให้เขาแตกต่างไปจากนักประพันธ์อื่น ๆ

ซีเวอร์เป็นนักเขียนที่สามารถแยกแยะความสำคัญของเหตุการณ์ต่าง ๆ และถ่ายทอดให้แก่ผู้อ่านได้อย่างแนบเนียนลึกซึ้ง เช่น บรรยายให้ผู้อ่านเข้าใจความเป็นอยู่ของบุคคลต่าง ๆ ในเมืองเล็กรอบมหานครนิวยอร์ก โดยเฉพาะในกลุ่มรัฐ New England ซึ่งเขาได้จำลองชีวิตในเมืองเล็ก ๆ เช่น Shady Hill มาเป็นสังคมตัวอย่างในการวิจัยพฤติกรรมของบุคคลต่าง ๆ เขาสามารถบรรยายได้อย่างลึกซึ้งไม่ว่าจะเป็นชีวิตประจำวันของคนในหมู่บ้าน พฤติกรรมของคน ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวเมือง ทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพพจน์ เสมือนหนึ่งได้อยู่ในเมืองเล็ก ๆ นั้นด้วย ถึงแม้แต่คนอเมริกันที่ไม่ได้สัมผัสกับชีวิตในท้องถิ่นและไม่เข้าใจชีวิตความเป็นอยู่ของคนแต่ละภาค เมื่อเขาเหล่านั้นได้สัมผัสกับผลงานของซีเวอร์แล้วจะมีความรู้สึกเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของท้องถิ่นนั้น (Buffington. 1980 : 423 - 431)

โดโรธี ราบินโนวิทซ์ (Dorothy Rabinowitz) ได้ยอมรับว่าซีเวอร์มีอาชีพเป็นนักเขียนมานาน มีผลงานมากมายเป็นที่ยอมรับว่าเขามีความสามารถสูง ทั้งในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านในทุกระดับการศึกษา และสามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ต่าง ๆ ในฐานะของผู้บรรยายได้อย่างดีเยี่ยมแต่อย่างไรก็ดี แนวการเขียนของเขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงมากนัก เหตุการณ์ที่นำมาเขียนเป็นเหตุการณ์ธรรมดา ซึ่งผู้อ่านสามารถเดาถึงจุดสำคัญของเรื่องได้ และรู้ว่าตอนจบจะลงเอยอย่างไร แนวการเขียนส่วนใหญ่ในเรื่องสั้นของซีเวอร์ เขาให้ตัวละครของเรื่องได้รับสิ่งเร้าต่าง ๆ จนแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะตรงกันข้ามกับคนทั่วไป เพื่อให้ผู้อ่านยอมรับพฤติกรรมผิด ๆ ที่แอบแฝงอยู่ในคนทั่วไป เมื่อไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ ก็จะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพียงให้ได้ในสิ่งที่คิดหวัง ซึ่งบางคนอาจเก็บกอดสิ่งเหล่านี้ไว้ในส่วนลึกของจิตใจ จะแสดงออกมาก็ต่อเมื่อมีสิ่งเร้าเข้าไปกระตุ้นความอยากภายใน จอห์น ซีเวอร์ได้พยายามโน้มน้าวให้คนในยุคปัจจุบัน ดำเนินชีวิตเหมือนกับคนในยุคของชาว Puritan โดยต้องการให้

คนปฏิบัติตนตามประเพณี และวัฒนธรรม ซึ่งเป็นไปไม่ได้ เพราะในปัจจุบันคนส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในสังคมแออัดและแข่งขันกันตลอดเวลา ทำให้เกิดความตึงเครียด สุขภาพจิตเสื่อมลง จึงมีความไฝฝันที่จะไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีใน New England มากกว่า เพื่อคลายความตึงเครียด และยังทำให้สุขภาพจิตดีขึ้น ดังนั้นผลงานทั้งหมดจึงเป็นเพียงความบันเทิงที่แสดงถึงความต้องการของคนระดับชนชั้นกลาง ที่อยู่ในสังคมแออัด และไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง อยากที่จะสร้างความเป็นปัจเจกบุคคลเฉพาะตัวขึ้นมาอีก ถึงแม้จะเป็นเพียงการสร้างจินตนาการขึ้นมาก็ตาม (Rabinowitz. 1973 : 53)

ส่วนที่ 2 : เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนนวนิยาย ของ จอห์น ซีเวอร์

จอร์จ ฮันท์ (George Hunt) แสดงความคิดเห็นว่าถึงแม้ซีเวอร์จะมีไข่นักสังคมวิทยาแต่เขาก็สามารถวิเคราะห์สังคมออกมาได้อย่างกระจ่างชัด ดังจะเห็นได้จากการที่เขาเขียนวิจารณ์ชีวิตความเป็นอยู่ การต่อสู้ และการกระทำของชาวอเมริกัน ชนกลางระดับสูงที่อาศัยอยู่รอบนอกของมหานครนิวยอร์กโดยวิจารณ์ถึงการดำรงชีวิตอย่างผิด ๆ ซีเวอร์ให้เห็นว่าความหายนะย่อมเกิดขึ้นในบั้นปลายสำหรับผู้ดำเนินชีวิตที่ผิดพลาดในเบื้องต้น แม้ว่าซีเวอร์จะมีได้แนะวิธีแก้ไขให้ แต่เขาก็ได้ชี้สาเหตุที่จะก่อให้เกิดความผิดพลาดต่าง ๆ ไว้ในบทความของเขาอย่างกว้างขวาง เพื่อให้ผู้อ่านที่กำลังตกอยู่ในสภาพดังกล่าวนำมาเป็นข้อคิดเมื่อเกิดความผิดพลาดขึ้นในการดำเนินชีวิต และหาวิธีแก้ไขเอาเองตามภูมิปัญญาของตน

ซีเวอร์อาศัยหลักการเขียนในนวนิยายของกรีก หรือหลักของศาสนาคริสต์ซึ่งนักวิจารณ์ที่ไม่เข้าใจแนวการเขียนของเขาพากันวิพากษ์วิจารณ์อย่างผิดๆ ในนวนิยายเรื่อง The Wapshot Scandal ซีเวอร์ได้เขียนถึงการซ่อนโปในเทศกาล Easter ชาวเมืองอยากจะได้โปเพราะความโลภโดยคิดว่าโปที่ซ่อนนั้นเป็นโปทองคำ แนวการเขียนทำนองนี้ ซีเวอร์ได้หยิบยืมมาจากนิยายอิงประวัติศาสตร์เรื่อง

Helen of Troy ในตอนที่ใช้ผลแอปเปิลทองคำเป็นเครื่องมือให้เกิดการแตกความสามัคคีกัน แต่ไม่มีนักวิจารณ์คนไหนนำมาเปรียบเทียบ แนวการเขียนของเขาเป็นการอิงนิยายสมัยโรมัน (Classical Literature) โดยดัดแปลงและประยุกต์ให้เข้ากับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ในปัจจุบันความสามารถในการสื่อความหมายของเหตุการณ์ต่าง ๆ อีกทั้งในการใช้ภาษาของเขา จึงหาใครเทียบได้ยาก (Hunt. 1983 : 325)

จอห์น ลิโอนาร์ด (John Leonard) ยอมรับว่า ซีเวอร์ได้วิเคราะห์สังคมในเมืองบริวาร์ของมหานครนิวยอร์กจากรากฐานของปัญหาสังคม และสภาพที่เป็นอยู่ได้อย่างถูกต้องเปรียบเสมือนเชคอฟ (Chekov) นักสังคมศาสตร์ ดังนั้นนักสังคมศาสตร์บางคน จึงตั้งสมญานามซีเวอร์ว่า "เชคอฟของเมืองบริวาร์" นักวิจารณ์บางคนไม่เห็นด้วย เพราะเขามองผลงานของซีเวอร์เพียงผิวเผินและขัดแย้งในข้อที่ว่า เนื้อหาของนวนิยายเป็นเรื่องเกี่ยวกับสังคมเล็ก ๆ ซึ่งจะมีบทบาทในการพัฒนาสังคมน้อย และไม่สมควรจะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง แต่เมื่อมองลึกเข้าไปในบทความของซีเวอร์แล้วจะเห็นว่า เขาชี้ให้เห็นถึงการพัฒนาสังคมในแบบค่อยเป็นค่อยไปว่าจะสามารถทำได้แน่นอนกว่า มิใช่จะเอาสังคมมาพัฒนาในแง่ของความคิดฝันสร้างจินตนาการ ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ ถ้าความคิดฝันนั้นสูงกว่าความสามารถที่มนุษย์จะกระทำได้

ด้วยพรสวรรค์ทางการเขียน แม้แต่เหตุการณ์ธรรมดา ๆ เช่น พิธีแต่งงานซึ่งเป็นประเพณีอันสำคัญของชาว New England ที่ได้ยึดถือปฏิบัติมาเป็นเวลาช้านาน จากนวนิยายเรื่อง The Wapshot Chronicle ซีเวอร์ต้องการให้คนทั่วไปได้ศึกษา รับรู้ถึงประเพณีการแต่งงานอันดีงามของชาว New England ในอดีต แต่เมื่อสังคมได้เปลี่ยนไป จุดมุ่งหมายของการแต่งงานก็เปลี่ยนไปด้วย การแต่งงานคู่ไม่มีความหมายและศักดิ์สิทธิ์เท่ากับในอดีต มีแต่ความฟุ่มเฟือย เพื่อแสดงฐานะในสังคมเท่านั้นดังเช่นเรื่อง "O Youth and Beauty!" แนวทางการดำเนินชีวิตของชนชั้นกลางระดับสูงในปัจจุบันได้ครอบคลุมสังคมของชาว New England ไว้ และได้เปลี่ยนแปลงจารีตประเพณีจนผลสุดท้าย

วัฒนธรรมเดิมจะค่อย ๆ หายไป สังคมจะสร้างวัฒนธรรมใหม่เข้ามาแทนที่ สาเหตุที่ซีเวอร์ต้องการชี้ให้เห็นว่าสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปตามอำนาจความอยากของมนุษย์ และกาลเวลา สิ่งที่ควรตระหนักคือการอนุรักษ์ประเพณีและวัฒนธรรมที่ดีเอาไว้ เพื่อเป็นอนุสรณ์ให้ชาวอเมริกันทั่วไป โดยเฉพาะชาว New England ในรุ่นหลังได้ถือปฏิบัติตาม และถือเป็นเอกลักษณ์ของชาติ (Leonard. 1977 : 88-89)

บทที่ 2

ชีวประวัติและผลงานของ จอห์น ซีเวอร์ (1912-1982)

ครอบครัวและชีวิตในวัยเด็ก:

จอห์น ซีเวอร์ (John Cheever) เกิดเมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม ค.ศ. 1912 ที่เมือง Quincy มลรัฐ Massachusetts บิดาชื่อ เฟรดเดอริก ซีเวอร์ (Frederick Cheever) บิดาของเขามีอาชีพเป็นพนักงานขายส่งรองเท้า มีความสามารถพิเศษในการเล่านิทานและเรื่องราวที่ตนได้ยินหรือได้พบมา เมื่อตอนที่เวอร์เกิด บิดาของเขาอายุได้ 49 ปี และไม่มีงานทำ ซีเวอร์ได้เล่าถึงชีวิตบิดาของเขาในช่วงนี้ไว้ในงานเขียนเรื่องหนึ่งชื่อ "The Autobiography of a Drummer" ตีพิมพ์ในนิตยสาร The New Republic ปี ค.ศ. 1935 เป็นเรื่องเกี่ยวกับพนักงานขายส่งรองเท้าคนหนึ่ง que ประสบความสำเร็จในอาชีพการงานที่เขาทำอยู่เกินกว่าที่คาดคิดไว้ แต่ภายหลังเมื่อธุรกิจค้าขายรองเท้าล้มละลาย เขากลายเป็นคนแก่ที่เศร้าซึมอยู่กับอดีตที่ขมขื่น และไม่สามารถทำงานอะไรได้อีกเลย

มารดาของซีเวอร์ ชื่อ แมรี ลิลี (Mary Liley) เป็นคนสัญชาติอังกฤษ มีความสามารถและพรสวรรค์ในทางค้าขาย เมื่อบิดาซีเวอร์ตงาน มารดาของเขาได้เปิดร้านขายของ ซึ่งซีเวอร์เคยนำเอาชีวิตของมารดามาบรรยายไว้ในเรื่องสั้น ชื่อ "Publick House" เป็นเรื่องเล่าถึงผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้เปลี่ยนแปลง และตกแต่งบ้านพักตากอากาศของเธอให้เป็นร้านขายของเก่าและภัตตาคาร โดยเธอเป็นผู้ดำเนินการเองทั้งหมดทั้งที่ครอบครัวของเธอได้คัดค้านแต่ต้น แต่เธอก็ยังทำตามความตั้งใจเดิม

ในวัยเด็ก ซีเวอร์มีความใกล้ชิดสนิทสนมเป็นอย่างมากกับพี่ชายคนเดียวของเขาชื่อ เฟรดเดอริก (Frederick) ซึ่งมีอายุแก่กว่าเขาถึง 7 ปี พี่ชายคนนี้เองที่ต่อมาได้เป็นผู้ให้คำแนะนำ และอุปการะด้านการเงินแก่เขา ซีเวอร์มักกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับพี่ชายคนนี้เสมอว่าเป็นเหมือน "แฝดสยาม" (Siamese Situation) ดังจะเห็นได้จากเรื่องสั้นต่าง ๆ ที่เขาเขียนขึ้น อาทิ เรื่อง "The Brother" เมื่อปี ค.ศ. 1937 และเรื่อง "Goodbye, My Brother" เมื่อปี ค.ศ. 1951

การศึกษาและการทำงาน:

ซีเวอร์เข้าศึกษาที่ Thayer Academy ซึ่งเป็นสถานศึกษาอยู่ในเมืองที่เขาอาศัยอยู่ ต่อมาในปี ค.ศ. 1929 ขณะเรียนอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษา เขาถูกไล่ออกโทษฐานแอบสูบบุหรี่และมีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ทำให้ซีเวอร์รู้สึกอับอาย เขาจึงตัดสินใจออกจากบ้านมุ่งหน้าไปเผชิญโชคที่มหานครนิวยอร์ก (New York) ซึ่งขณะนั้นซีเวอร์มีอายุเพียง 17 ปีเท่านั้น

เมื่อมาอยู่ที่นิวยอร์ก ซีเวอร์ได้มาอาศัยอยู่กับพี่ชายของเขาและเริ่มเขียนหนังสือ เรื่องสั้นเรื่องแรกที่เขาส่งไปยังนิตยสาร New Republic ชื่อ "Expelled" ได้ตีพิมพ์เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1930 โดยใช้นามปากกาว่า Jon Cheever ซึ่ง "Expelled" เป็นเรื่องสั้นที่ซีเวอร์ได้บรรยายเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างโลกภายในรั้วโรงเรียน กับโลกภายนอกที่เป็นสภาพเหตุการณ์จริง ด้วยสำนวนที่สละสลวยและรูปแบบการเขียนที่แปลกออกไปจากนักเรียนคนอื่นทำให้ มัลคอล์ม เคววี่ลี (Malcolm Cowley) บรรณาธิการนิตยสาร New Republic ขณะนั้นมองเห็นว่า ซีเวอร์มีแว่ที่จะเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงได้ในอนาคตเขาจึงได้ให้การช่วยเหลือและให้โอกาสแก่ซีเวอร์เพื่อก้าวขึ้นไปเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง

ต่อมาซีเวอร์ได้พบกับ ฮาเซล ฮอว์ธอร์น (Hazel Hawthorne) ภรรยาของ มอร์ริส เวอร์เนอร์ (Morris Werner) นักชีววิทยาแห่งสถาบัน P.T. Barnum เธอได้รับเขาเข้าเป็นนักเขียนในสังกัด และได้จัดหางานให้เขาทำ ทั้งนี้เธอได้ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่เขาเช่นเดียวกัน

ซีเวอร์ถูกส่งตัวไปยังนิคมนักเขียนชื่อ Yaddo Writer's Colony ซึ่งตั้งอยู่ที่ Saratoga Spring ภายใต้การควบคุมของ อลิซาเบธ เอเมส (Elizabeth Ames) ตามความต้องการของ เคววี่ลี ที่อยากให้มีซีเวอร์ได้ไปใช้ชีวิตร่วมกับนักเขียนคนอื่น ๆ โดยคาดหวังว่าซีเวอร์จะได้แลกเปลี่ยนความคิด และมีประสบการณ์ด้านการเขียนที่สามารถจะพัฒนาทักษะด้านงานเขียนเพิ่มขึ้น แต่เมื่อซีเวอร์ได้ไปอยู่ในนิคม เขาออกจะไม่พอใจเป็นอย่างมาก เมื่อพบว่าการมาอยู่ที่นี่ ทำให้เวลาของเขาสูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ และหาได้มีอะไรพัฒนาเพิ่มขึ้นไม่ ดังนั้นเขาจึงหนีกลับไปพำนักในนิวยอร์กอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อจอห์น ซีเวอร์กลับมานิวยอร์กเป็นเวลาเดียวกับที่จะมีนิตยสารออกใหม่อีกเล่มหนึ่งชื่อ New Yorker เป็นนิตยสารรายสัปดาห์ เคอร์ลี่ได้ส่งเรื่องของซีเวอร์ให้บรรณาธิการนิตยสาร New Yorker พิจารณาและแนะนำให้ซีเวอร์มาเป็นนักเขียนประจำที่นี่ เมื่อนิตยสาร New Yorker ออกวางตลาดเป็นฉบับแรก เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1935 ซีเวอร์ก็กลายเป็นนักเขียนที่มีงานเขียนประจำเป็นครั้งแรก ซึ่งต่อมาเขาก็ได้ผลิตงานเขียนในแนวการเขียนแบบต่าง ๆ หลากหลายรูปแบบ เพื่อให้นิตยสารฉบับนี้ตีพิมพ์งานของเขาเป็นจำนวนมาก ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบปริมาณงานเขียนของเขา กับนักเขียนคนอื่นที่ทำให้ซีเวอร์เริ่มมีอิทธิพลและได้รับการยอมรับ พร้อมกันนั้นรายได้จากงานเขียนของเขาก็มีเพิ่มขึ้น ต่อมาเขาได้รับการยกย่องให้เป็นยอดนักเขียนเรื่องสั้นของอเมริกา และได้รับรางวัลมากมาย

ในปี ค.ศ. 1941 ซีเวอร์ได้แต่งงานกับ แมรี วินเตอร์นิทซ์ (Mary Winternitz) ซึ่งเป็นอาจารย์สอนวิชาวรรณกรรมที่ Briarcliff College บุตรสาวของ ด็อกเตอร์มิลตัน ซี. วินเตอร์นิทซ์ (Dr. Milton C. Winternitz) คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเยล (Yale Medical School) และยังมีฐานะเป็นหลานสาวของ อเล็กซานเดอร์ เกรแฮม เบลล์ (Alexander Graham Bell) ผู้ประดิษฐ์โทรศัพท์คนแรกของโลก มารดาของเธอเป็นบุตรสาวคนหนึ่งของ เกรแฮม เบลล์ ซีเวอร์มีบุตรชาย หญิงรวม 3 คน คนโตเป็นผู้หญิงชื่อ ซูซาน (Susan) ซึ่งต่อมาได้เป็นนักเขียนเหมือนบิดา และภายหลังได้แต่งงานกับบุตรชายของ เคอร์ลี่ ส่วนบุตรชายอีกสองคนชื่อ เบน (Ben) และเฟรดเดอริโก (Frederico)

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ซีเวอร์ได้สมัครเข้ารับราชการทหาร ในกองทัพบกสหรัฐเมื่อกองทัพบกทราบประวัติว่าเขาเมื่ออาชีพเป็นนักเขียนจึงได้ย้ายให้มาประจำหน่วยประชาสัมพันธ์ทำหน้าที่เขียนคำขวัญ ปลุกใจและคำโฆษณาเพื่อประชาสัมพันธ์ให้สาธารณชนได้ทราบข่าวการทำสงคราม ในระหว่างนี้ซีเวอร์ยังคงผลิตผลงานเขียนของเขาออกมาเรื่อย ๆ อย่างสม่ำเสมอ

หลังสงครามสงบในปี ค.ศ. 1945 ซีเวอร์ได้หันเหความสนใจมาสู่งานเขียนบทโทรทัศน์ เขาได้เขียนบทโทรทัศน์ให้กับรายการ "Life With Father" เป็นเวลาถึง 2 ปี ซึ่งรายการนี้ปรากฏว่าได้รับความนิยมอย่างสูงสุด หลังจากนั้นซีเวอร์ก็ได้ย้ายครอบครัวมาอยู่ที่เมือง ออสซินิง (Ossining) ในปี ค.ศ. 1950 และในปี ค.ศ. 1955 ซีเวอร์ได้รับรางวัล Benjamin Franklin จากเรื่องสั้นชื่อ "The Five-Forty-Eight" ซึ่งเป็นการได้รับรางวัลครั้งแรกของเขา และในปีเดียวกันนี้เอง เขาได้รับเชิญให้เป็นอาจารย์สอนวิชาวรรณคดีและการประพันธ์ที่ Barnard College แต่ซีเวอร์รู้สึกว่าการเป็นอาจารย์จะต้องมีเวลาให้กับการเตรียมการสอนและการตรวจงาน ซึ่งงานเช่นนี้ต้องใช้เวลานานอย่างมากจนทำให้เขาไม่มีเวลาให้กับงานเขียนหนังสือ ดังนั้น เขาจึงลาออกและได้เดินทางไปเที่ยวยังประเทศอิสราเอลพร้อมกับครอบครัวในปี ค.ศ. 1956 และกลับมาพักอยู่อย่างถาวรที่ Ossining

ชีวิตวัยชรากับความสำเริง:

เมื่ออายุได้ 60 ปี ซีเวอร์ป่วยเป็นโรคหัวใจ ต้องเข้ารักษาตัวเป็นเวลานานที่ Memorial Hospital ในเมือง Tarry Town มหานครนิวยอร์ก ซึ่งในช่วงพักรักษาตัวนี้เขาได้รับเชิญให้เป็นอาจารย์พิเศษสอนวิชาการเขียนในมหาวิทยาลัย 2 แห่งคือ University of Iowa และ Boston University ในช่วงภาคฤดูร้อน และในระยะเวลาเดียวกันเขายังได้ไปสอนการเขียนให้กับนักโทษ ณ เรือนจำ Sing Sing ที่อยู่ใกล้เมือง Ossining เป็นเวลา 2 ปี

ในปี ค.ศ. 1975 สุขภาพของซีเวอร์กลับทรุดโทรมลงด้วยโรคหัวใจอีกครั้ง และเขายังป่วยเป็นโรคพิษสุราเรื้อรังอีกด้วยเขาถูกส่งเข้ารักษาตัวที่ Smithers Clinic ในมหานครนิวยอร์กระหว่างที่เขากำลังต่อสู้กับโรคภัยทั้งสองนี้ สภาพจิตใจของซีเวอร์ได้เปลี่ยนแปลงไป กลายเป็นคนที่มองโลกในแง่ร้าย เริ่มสนใจในเรื่องลึกลับและต้องการค้นหาความหมายของสิ่งเหล่านี้ เขาเริ่มเข้าโบสถ์ทุกวันอาทิตย์ และมักจะซาบซึ้งกับบทกวีและบทสวดทางศาสนา ในเวลาต่อมาเขาได้ให้สัมภาษณ์แก่หนังสือพิมพ์ Newsweek เพื่อเปิดเผยถึงความรู้สึก ขณะที่เขาเขียนนวนิยายทั้ง 4 เรื่องของเขาว่า

- เขามีความสุขที่สุด ขณะเขียนเรื่อง The Wapshot Chronicle
- "คิดถึงความตาย" ขณะเขียนเรื่อง The Wapshot Scandal
- มีความรู้สึกสิ้นหวัง ขณะเขียนเรื่อง Bullet Park
- และที่สำคัญ คือ นวนิยายเรื่อง Falconer เขามีความรู้สึกถึง "ความหลุดพ้น" เหมือนกับได้มีการเกิดใหม่อีกครั้ง ตลอดเวลา 10 เดือนที่ใช้เขียนเรื่องนี้ เขาปลอบปลื้มและสามารถเอาชนะโรคพิษสุราเรื้อรังของเขาได้สำเร็จ

จอห์น ซีเวอร์ ถึงแก่กรรม เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม ค.ศ. 1982 ที่บ้านของเขาในเมือง Ossining มหานครนิวยอร์ก

งานเขียนหนังสือของ จอห์น ซีเวอร์ทั้งประเภทเรื่องสั้น และนวนิยายเป็นงานเขียนที่แสดงให้เห็นถึงสภาพชีวิตของบุคคลในชั้นชั้นกลางระดับสูงที่อาศัยอยู่ในเมืองบริวารรอบ ๆ มหานครนิวยอร์ก เป็นรูปแบบการเขียนที่เรียบง่าย และการใช้สำนวนที่ลือตรง ๆ ตามสภาพที่แท้จริง ในสภาพวิถีชีวิตทั่วไปของผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองบริวาร ผู้อ่านจะสามารถรู้สึกหรือเห็นได้จากงานเขียนช่วงแรกของเขา ในขณะที่งานช่วงหลังซีเวอร์ได้หันความสนใจมาสู่การค้นหาความจริงตามหลักจริยธรรม ที่มนุษย์ประสบอยู่ในปัจจุบันทั้งในส่วนที่สอดคล้องและที่มีการขัดแย้งกับแนวปฏิบัติที่มนุษย์ได้กระทำจริง ๆ

ซีเวอร์ เป็นนักเขียนที่มีนิสัยช่างสังเกต ดังนั้น งานเขียนของเขาจึงเต็มไปด้วยลีลาของคำอธิบายอย่างละเอียดละออ จนผู้อ่านสามารถจินตนาการได้อย่างถูกต้อง และจากการที่ซีเวอร์มักจะใช้สำนวนภาษาที่เรียบง่ายตรงไปตรงมา จึงทำให้มีผู้นิยมอ่านงานของเขามาก ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เขาได้รับความนิยม และได้รับการยกย่องให้เป็นนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของอเมริกา

เกียรติยศและผลงานที่ได้รับรางวัล

ปี ค.ศ. 1951 - ได้รับเชิญให้เป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์ของ Guggenheim Fellow

ปี ค.ศ. 1953 - ได้รับรางวัล Benjamin Franklin สำหรับเรื่องสั้น "The Five-Forty-Eight"

- ปี ค.ศ. 1956 - ได้รับรางวัล O. Henry Award จากเรื่อง "The Country Husband"
- ปี ค.ศ. 1957 - ได้รับเชิญเข้าเป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์ของ National Institute of Arts and Letters
- ได้รับเหรียญรางวัล American Academy of Arts and Letters Howells Medal สำหรับนวนิยายเรื่อง The Wapshot Chronicle
- ปี ค.ศ. 1973 - ได้รับรางวัล American Academy of Arts and Letters สำหรับเรื่อง "The World of Apples"
- ปี ค.ศ. 1978 - ได้รับรางวัล Pulitzer Prize, National Book Critics Circle Award, American Book Award สำหรับหนังสือรวมเรื่องสั้นชุด The Stories of John Cheever
- ได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวรรณกรรมจากมหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด (Harvard)
- ปี ค.ศ. 1979 - ได้รับเหรียญรางวัล Edward Macdowell Medal สำหรับผลงานด้านวรรณกรรม
- ปี ค.ศ. 1982 - ได้รับรางวัล National Medal for Literature สำหรับเรื่อง Oh What a Paradise It Seems

เรื่องย่อนวนิยายของจอห์น ซีเวอร์

The Wapshot Chronicle (1957) :

นวนิยายเรื่องแรกของซีเวอร์ซึ่งตีพิมพ์ใน ค.ศ. 1957 เป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของครอบครัว Wapshot ในเมืองเล็ก ๆ ชื่อเซนต์ บอทโทฟส์ (St. Botolphs) เริ่มต้นเรื่องในวันชาติของสหรัฐอเมริกา (Independence Day) ที่มีประเพณีที่สืบทอดกันมา โดยโมเสส (Moses) และคอฟเวอร์ลี (Coverly) สองพี่น้องตระกูล Wapshot มีหน้าที่ตระเตรียมเพื่อเป็นสัญญาณของการเริ่มพิธีซาร่า (Sarah) จะนั่งรถบุปผาชาติซึ่งมีม้าลาก ในขณะที่นั้นไม่มีใครคนหนึ่งจุดประทัดทำให้ม้าตื่น และวิ่งเตลิดออกนอกเมืองไป ทำให้ซาร่าได้รับความอับอายขายหน้ามากเมื่อทุกอย่างพังพินาศ ซึ่งเป็นเรื่องที่ขบขันของชาวเมือง

ขณะที่ตระกูล Wapshot กำลังรับประทานอาหารเย็นกันอยู่ เกิดมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นที่หน้าบ้าน โมเสสจึงออกมาช่วยเหลือและพบว่าผู้ขับรถเป็นชายชื่อ ชาลี (Charlie) ได้ถึงแก่กรรม และ โรสซาลี (Rosalie) ได้รับบาดเจ็บ ดังนั้น จึงนำตัวมารักษาในบ้านของตระกูล Wapshot โรสซาลีเป็นลูกสาวของบาทหลวง เธอเคยศึกษาในโรงเรียนเลขานุการแห่งหนึ่ง แต่ได้ลาออกเนื่องจากตั้งครรภ์และไปทำแท้ง ต่อมาเธอได้หนีออกจากบ้าน และขับรถมาเที่ยวในแถบชนบทกับชาลีคนรัก จนประสบอุบัติเหตุ เมื่อเธอได้มารักษาตัวอยู่ที่ตระกูล Wapshot เธอชอบความสงบและเก่าแก่ของเมืองเซนต์ บอทโทฟส์ และการที่เธอมาอาศัยได้ช่วยค่าบ้านตระกูล Wapshot ทำให้การดำเนินชีวิตของคนในตระกูลได้เปลี่ยนไป เช่นวันหนึ่ง โมเสสได้ไปพบโรสซาลีอาบน้ำในลำธาร และเกิดความรู้สึกพึงพอใจ

"He watched his gleaming Susanna, shamefaced, his dream of simple pleasure replaced by some sadness, some heaviness that seemed to make his mouth taste of blood and his teeth ache." (Cheever. 1957 : 71)

ฮอนโนร่าซึ่งเป็นคนในตระกูล Wapshot อยากจะมาเยี่ยมและสนทนากับโรสซาลี กลับได้ยินเสียงเพศสัมพันธ์ระหว่างโรสซาลีกับโมเสส ฮอนโนร่าทนต่อความเสื่อมเสียไม่ได้ และเกิดความละอาย

ใจจึงรีบกลับบ้านไปอ่านพระคัมภีร์ และในวันรุ่งขึ้นเธอได้ประกาศขายเรือชื่อ Topaze ซึ่งเป็นเรือที่ ลีนเคอร์น้องชายของเธอ (บิดาของโมเสสกับคอฟเวอร์ลี) อนุญาตให้นำมาใช้พานักท่องเที่ยวจากเมือง บอสตัน (Boston) ไปยังเมือง นังกาสาคิ (Nagasaki) การตัดสินใจขายเรือทำให้ลีนเคอร์ โกรธมาก ในที่สุดฮอนโนะราตกลงจะไม่ขายเรือ โดยมีข้อแม้ให้โมเสสไปจากเมืองนี้ ดังนั้น โมเสสจึง ตกลงจะไปหางานทำในนครวอชิงตัน (Washington D.C.) และหลังจากเขาได้ไปจากเมืองแล้ว คอฟเวอร์ลีก็ได้ตัดสินใจจะไปจากบ้าน ครอบครัวของโรสซาลีได้มารับตัวเธอกลับพร้อมทั้งได้มอบเงิน จำนวนหนึ่ง เป็นค่าที่พักแก่ซาร่าซึ่งเป็นมารดาของโมเสส

คอฟเวอร์ลี ได้มาอยู่ในมหานครนิวยอร์ก และทำงานเป็นผู้ดูแลสต็อกในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ในยามว่างเขาไปเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ หลังจากนั้นเขาก็แต่งงานกับหญิงสาวชื่อ เบทซี (Betsey) และเปลี่ยนงานโดยไปรับราชการทหารในมลรัฐฮาวาย (Hawaii) เมื่อเขาโดนเรียกตัวกลับบ้านเนื่องจากบิดาของเขาได้รับการกระทบกระเทือนทางด้านจิตใจ สืบเนื่องจากเรือ Topaze ได้ล่มอัปปาง และหลังจากได้กู้ขึ้นมาแล้ว ซาร่าได้ดัดแปลงเรือมาเป็นร้านขายของชำร่วย หลังจากคอฟเวอร์ลีได้จัดการ แก้ไขปัญหาเรียบร้อยแล้ว เขาได้ย้ายไปตั้งรกรากในเมืองบริวาร์ชื่อ เรมเดน พาร์ค (Remden Park) แต่แล้วเขามีความรู้สึกว่าสังคมในเมืองนี้ไม่เป็นมิตร แม้เบทซียก็ประสบปัญหานี้และแล้วเธอก็แท้งลูก ซึ่งทำให้เธอผิดหวังมาก เธอจึงหนีคอฟเวอร์ลีกลับบ้านเดิมของเธอ คอฟเวอร์ลีผิดหวังกับชีวิตในสังคมของ เมืองบริวาร์ ซึ่งรวมทั้งแนวการดำรงชีวิตซึ่งเขามีความเห็นว่

"Modern life remains a realm of chaotic distractions and absurd incongruities." (Cheever. 1957 : 229)

โมเสสก็ประสบปัญหาชีวิตไม่แพ้คอฟเวอร์ลีเช่นกัน เขามีชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยว โมเสสทำงาน เป็นสายลับให้กับการทูตคนหนึ่ง ในนครวอชิงตัน ชีวิตของเขาวิ้าเหว่ และโดนกลั่นแกล้ง เขาถูกกล่าวหา ว่าข่มขืนกระทำชำเราหญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งเป็นผลให้เขาโดนไล่ออกจากงาน เขาจึงเที่ยวพักผ่อนและได้ ช่วยเหลือหญิงคนหนึ่งที่ถูกจากม้า คู่รักของเธอตอบแทนวีรกรรมของเขา ด้วยการช่วยหางานให้เขาทำ

โดยชักจูงให้เขามาอาศัยในมหานครนิวยอร์ก และแล้วเขาก็ได้รับจดหมายเรียกตัวกลับบ้าน เพื่อไปดูแลบิดาของเขาซึ่งเขาไม่ได้ปฏิบัติตาม ต่อมาเขาหลงรักหญิงม่ายคนหนึ่ง ชื่อ เมริสา (Melissa) ซึ่งเป็นบุตรบุญธรรมของจัสติน่า (Justina) ญาติผู้ใหญ่ของเขา เธอได้แต่งงานกับเจ้าของห้างสรรพสินค้า และอาศัยอยู่ในปราสาทซึ่งอยู่ในย่านชานเมือง และสามีของเธอได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว

โมเสสได้แอบมีสัมพันธ์สวาทกับเมริสา และในที่สุดก็แต่งงานกับเธอ หลังจากพิธีสมรสเมริสาได้เปลี่ยนทัศนคติต่อชีวิต โดยปฏิบัติตนเคร่งครัดต่อศีลธรรมโดยเฉพาะเกี่ยวกับกามารมณ์ แต่ในที่สุดโมเสสก็สามารถกลบฝังความคิดของเธอ โดยการมีเพศสัมพันธ์กับเธอในเรือนกระจก

วันหนึ่งสามีเก่าที่เธอคิดว่าตายไปแล้วได้กลับมาหาเธอ และโจรกรรมเครื่องเพชรของจัสติน่า เขาถูกจับได้ ในขณะที่เดียวกันนั้นเกิดไฟไหม้ปราสาท หลังจากนั้นจัสติน่าได้ย้ายไปอาศัยอยู่ในประเทศกรีซ (Greece) และโมเสสกับเมริส้าย้ายไปอยู่ในมหานครนิวยอร์ก

หลังจากเบเทซีและเมริสาได้คลอคลุกขยี้ตระกูล Wapshot ฮอนโนร่ายอมยกทรัพย์สินสมบัติให้โมเสส และคอฟเวอร์รี่ทั้งคู่ตกลงซื้อเรือลำใหม่ให้บิดาของเขาและได้กลับไปเยี่ยมบ้าน ทำให้ทุกคนดีใจ โดยเฉพาะบิดาของเขา จึงไปโบสถ์และไปว่ายน้ำในทะเลซึ่ง เขาก็ประสบอุบัติเหตุจมน้ำตาย

หลายปีต่อมาตระกูล Wapshot ได้มาพบปะกันในเมืองบ้านเกิดในวันชาติ และทุกคนก็ได้ระลึกถึงเหตุการณ์หลายปีที่ผ่านมา ก่อนที่จะมีคนจุดปะทัด ทำให้ขบวนแห่รถบุปผาชาติเกิดการอลเวงอีกครั้งหนึ่ง

The Falconer (1977) :

เป็นนวนิยายเล่มที่ 4 ของซีเวอร์ ผลงานชิ้นนี้แตกต่างจากผลงานชิ้นอื่น ๆ ของเขาทั้งในแนวนวนิยายและเรื่องสั้น ลักษณะที่แตกต่างก็คือในเรื่องนี้ไม่ได้ใช้เมืองบริวาร์เป็นฉาก และไม่ได้เขียนในเชิงชี้ปัญหาของสังคมชนชั้นกลางในระดับสูง ซีเวอร์เขียนเกี่ยวกับชีวิตภายในสถานกักขังของรัฐ ซึ่งซีเวอร์ได้ให้ความสนใจมาก เพราะเขาได้อุทิศเวลาในการสอนวรรณกรรมแก่ผู้ต้องโทษ

ตัวเอกของ The Falconer เป็นอาจารย์คนหนึ่งชื่อ ฟาร์ราห์กุด (Farragut) ซึ่งต้องโทษในข้อหาเป็นฆาตกรฆ่าพี่ชายตนเอง เขาติดยาเสพติดก่อนเข้าคุก และในคืนหนึ่งได้วิวาทกับพี่ชายของเขา ซึ่งเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง และมีนิสัยเป็นคนรุนแรง ฟาร์ราห์กุดได้ผลักพี่ชายของเขาล้มลงศีรษะไปฟาดที่ร่องถ่านในเตาผิงและเสียชีวิตในเวลาต่อมา เมื่อฟาร์ราห์กุดถูกส่งเข้าไปในสถานกักขัง เขามีความโศกเศร้าที่ต้องสูญเสียอิสรภาพ ในสถานกักขังนี้ เขาพบนักโทษอื่น ๆ ล้วนเป็นอาชญากรสำคัญ

ฟาร์ราห์กุดได้เรียนรู้ระเบียบ กฎเกณฑ์ ต่าง ๆ ซึ่งล้วนเป็นกฎป่าเถื่อน ตลอดจนการดำรงชีวิต และการเอาตัวรอด ผู้ต้องขังจะต้องพึ่งผู้มีอำนาจที่จะให้ความคุ้มครอง ปัญหาของผู้ต้องขังทุกคน คือความรู้สึกโดดเดี่ยว ซึ่งเป็นต้นเหตุของการขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง มีความหวาดกลัวและมีความระแวงต่อสภาพแวดล้อมของสังคมแบบนี้ ฟาร์ราห์กุดได้พบปะและสังคมกับผู้ต้องขังอื่น ๆ เช่น อาชญากรและฆาตกร เขาได้ศึกษาสาเหตุของการก่ออาชญากรรมต่าง ๆ รวมทั้งการปล้นจี้ การประทุพติผิดทางเพศและสาเหตุของการใช้ความรุนแรงต่อผู้อื่น ซึ่งล้วนแต่เป็นกิเลสของมนุษย์ ความรุนแรงในสถานเรือนจำ รวมทั้งเรื่องทางเพศเป็นเหตุธรรมชาติที่ผู้อ่อนแอจะต้องยอมผู้ที่มีกำลัง หรือผู้มีพละกำลัง

เมื่อมีข่าวจลาจลในเรือนจำอื่น ฟาร์ราห์กุดมีความหวังจะได้รับอิสรภาพจากการหลบหนี แต่พัสดิได้ทำการริบเครื่องวิทย์จากผู้ต้องขัง เพื่อไม่ให้ทราบถึงความเคลื่อนไหว และการเรียกร้องในเรือนจำที่มีปัญหา ฟาร์ราห์กุดสามารถซุกซ่อนวิทย์ของเขา ซึ่งทำให้เขาเป็นบุคคลสำคัญและมีอำนาจขึ้นมาแต่พัสดิได้เพิ่มมาตรการรักษาความสงบ อีกทั้งได้สอดส่องเป็นพิเศษ เมื่อผู้ต้องขังในเรือนจำที่มีปัญหาโดนปราบปราม ความรู้สึกสิ้นหวังในอิสรภาพก็เกิดขึ้นอีก

ฟาร์ราห์กุดสามารถเลิกยาเสพติดได้ และเมื่อมีนักโทษคนหนึ่งถึงแก่กรรม ฟาร์ราห์กุดเห็นหนทางหลบหนีเขาได้นำศพไปไว้ใต้เตียงของเขา และเข้าไปแทนที่ผู้ตาย เมื่อศพถูกนำออกไปฝังนอกเรือนจำ เขาสามารถหลบหนีได้ และได้รับการช่วยเหลือจากผู้โดยสารรถประจำทางคนหนึ่ง ความรู้สึกที่เขาได้รับอิสรภาพ และความหวังว่าเขาจะหลบหนีได้สำเร็จเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตของเขา

เนื้อเรื่องย่อเรื่องสั้นของ จอห์น ซีเวอร์

จากหนังสือรวมเรื่องสั้นชุด **THE WAY SOME PEOPLE LIVE (1943) :**

"Forever Hold Your Peace" (1940) :

เฮอรัลด์ (Herbert) และโฮป (Hope) ได้จัดงานเลี้ยงฉลองการแต่งงานของเขาทั้งสองขึ้น มีเพื่อน ๆ มาร่วมแสดงความยินดีกับบุคคลทั้งสองมากมาย ในงานนี้เพื่อน ๆ ของโฮปต่างก็พากันคุยโอ้อวดถึงความสามารถของพวกเธอที่สามารถเป็นแม่สื่อ ให้โฮปได้แต่งงานกับเฮอรัลด์ได้สำเร็จแทนที่จะแต่งงานกับเพื่อนชายอีกคนหนึ่งของโฮปที่ชื่อ ทอมมี่ (Tommy) ถึงแม้ว่าพวกเธอจะเห็นว่าเฮอรัลด์เป็นคนน่าเบื่อหน่ายก็ตาม

ขณะนั้น ทอมมี่ก็มาถึงงานเลี้ยงพอดี เขามาเพื่อแสดงความยินดีและกล่าวคำอวยพรแก่โฮปและเฮอรัลด์ ทันทีที่โฮปเห็นหน้าของทอมมี่เธอได้รู้สึกถึงความจริงบางสิ่งบางอย่างที่เธอเองเพิ่งจะเข้าใจ นั่นคือ เธอได้ตัดสินใจผิดพลาดที่แต่งงานกับเฮอรัลด์ เธออยากจะบอกทอมมี่ว่าที่เธอแต่งงานก็เพราะเธอไม่สามารถทนต่อแรงยุของเพื่อน ๆ เธอได้ แต่เธอก็ไม่สามารถบอกความในใจนี้แก่ทอมมี่ได้เพราะเขากลับไปหลังจากที่ได้อวยพรเธอ

เมื่องานเลี้ยงใกล้จะเลิก ขณะที่รถคู่บ่าวสาวกำลังเคลื่อนออกไปเพื่อน ๆ ของโฮปต่างมองเห็นกันแสดงออกถึงความกังวลที่มีต่อชีวิตสมรสของบ่าวสาวคู่นี้.

"In The Eyes of God" (1941) :

ขณะที่ดิก (Dick) มาอยู่กับแฟนคนใหม่ของเขาคือเอลเลน (Ellen) เพื่อน ๆ ทุกคนของดิกต่างก็ไม่มีใครรู้เรื่องนี้ เพราะทุกครั้งที่เขาได้รับเชิญให้ไปงานสังสรรค์ของเพื่อนคนใดก็ตาม เขาไม่เคยที่จะแนะนำให้เพื่อน ๆ รู้จักกับเอลเลนเลย

ดิกทำเช่นนี้เพราะเขากลัวว่าเพื่อน ๆ ของเขาจะรู้เรื่องที่ว่าเขาได้ เคยทอดทิ้งภรรยาคนเก่าของเขา หากเรื่องนี้เปิดเผยออกไปเขาก็จะรู้สึกละอายเป็นอย่างมาก แต่ความละอายนั้นมิใช่เป็นความ

ละอายต่อศีลธรรม หากแต่เป็นความละอายที่กลัวเพื่อนจะทราบเรื่องไม่ดีเหล่านี้มากกว่า ดังนั้น เขาจึงกระทำทุกวิถีทางที่จะปกปิดความลับนี้ไว้ แม้ว่าจะเป็นการเสียมรรยาทในสังคมก็ตาม เมื่อเขาไม่แนะนำให้เพื่อนเขารู้จักเอลเลน ดิคยังคงสามารถปกปิดเรื่องของเขาได้ตลอดมา โดยที่ไม่มีเพื่อนคนใดของเขา รู้ความลับนี้เลยสักคน

"Cat" (1943) :

แจ๊ค แบนนิสเตอร์ (Jack Bannister) และภรรยาของเขาชื่อ แฮนน่า (Hannah) กำลังช่วยกันเก็บข้าวของเพื่อย้ายออกจากห้องเช่าเดิมไปอยู่ที่ใหม่ซึ่งตั้งอยู่ในอาคารซัตตัน (Sutton Place) แจ๊คกับแฮนน่าแต่งงานกันมาได้เกือบ 5 ปีแล้ว แต่ทั้งสองก็ยังไม่มีลูก ด้วยเหตุนี้เองทำให้ทั้งสองสามีภรรยา รู้สึกว่าชีวิตการแต่งงานของพวกเขาได้ขาดอะไรไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งสองก็ไม่ปรึกษาพูดถึงความกังวลนี้ต่อกันเลย

แฮนน่าเลี้ยงแมวไว้ตัวหนึ่งชื่อ สตีเวน (Steven) เธอรักมันมากและดูเหมือนว่าเธอจะใช้เวลาที่อยู่บ้านหมดไปกับแมวของเธอมากกว่าอย่างอื่น เธอมักจะกล่าวเสมอว่า มันทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นเหมือนอยู่ที่บ้านของเธอเองเมื่อสมัยเด็ก ๆ

สองสามีภรรยาพยายามเก็บของทุกอย่างให้หมด แฮนน่า มักจะจับตามองสัตว์เลี้ยงของเธอตลอดเวลาขณะที่เก็บของอยู่ ซึ่งแมวของเธอก็จะเดินไปเดินมาอยู่แถวนั้นเอง แต่เมื่อพวกเขาขนของไปใส่รถแท็กซี่หมดแล้ว แฮนน่ากลับหาแมวของเธอไม่พบ เธอได้ออกตามหามัน ขณะที่แจ๊คกำลังนั่งของอยู่ และเมื่อแฮนน่ากลับมา แจ๊คถามว่าเจอสตีเวนหรือเปล่า แฮนน่าแสดงความโกรธและความรู้สึกหงุดหงิดต่อแมวของเธอ โดยปลั่งปากต่อว่าแจ๊คที่ไม่สามารถมีลูกกับเธอได้ แต่พอทั้งสองเคลื่อนรถออกไปแมวของแฮนน่าก็กลับมา เธอดีใจมากและลืมเรื่องที่เพิ่งโต้เถียงกันไปอย่างรวดเร็ว

"The Brothers" (1937) :

เคนเนต (Kenneth) กับทอม (Tom) พักอยู่ด้วยกันที่ห้องเช่าแห่งหนึ่ง ทั้งสองเป็นพี่น้องที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกันเป็นอย่างมาก สาเหตุที่ทำให้เขาทั้งสองมีความผูกพันกันอย่างแน่นแฟ้นเช่นนี้ ก็เพราะว่าบิดามารดาได้หย่าร้างกัน ดังนั้น ทั้งสองจึงต้องทดแทนความรักความอบอุ่นที่ขาดหายไป ด้วยตัวของพวกเขาและกัน และเนื่องจากทั้งสองก็ต่างมีความคิด ความสนใจและนิสัยที่คล้ายคลึงกันทั้งสองจึงให้ความสนใจ ความห่วงใยแก่กันและกันเป็นพิเศษ จนบางครั้งเหมือนกับว่าเขาทั้งสองอยู่ในโลกเฉพาะตัวของเขาสองเท่านั้น

วันหนึ่ง เคนเนตเกิดไปหลงรักหญิงสาวผู้หนึ่งเข้า ทำให้เขากับน้องชายเริ่มห่างเหินกัน ทอมเองก็รู้สึกว่าการรักของพี่ชายได้กลายเป็นสิ่งที่ทำลายความรักความผูกพันระหว่างเขากับพี่ชายลง ดังนั้น เขาจึงตัดสินใจออกจากห้องพักไปอาศัยอยู่ลำพังเพียงคนเดียว ทั้ง ๆ ที่ทราบดีว่าพี่ชายเขาคงไม่มีเวลา มาเยี่ยมเยียนเขาแน่นอน

ในที่สุด เคนเนตถูกคนรักทอดทิ้งไปเมื่อหล่นพบคนที่ดีกว่าเคนเนต เคนเนตรู้สึกเศร้าเสียใจมากที่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ และเคนเนตก็เริ่มเข้าใจในตัวน้องชายของเขา เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับน้องชาย โดยการกระทำของเขาเอง นอกจากนี้เขายังค้นพบคำตอบที่ว่าเหตุไฉนน้องชายของเขาจึงไม่ได้กล่าวอะไรกับเขาตอนที่ย้ายออกไป เพราะว่าน้องชายต้องการให้เขาได้รับรู้ถึงประสบการณ์ที่เขาได้รับโดยตัวของเคนเนตเอง

"Publick House" (1942) :

วันหนึ่ง ขณะที่ลินคอล์น บริกส์ (Lincoln Briggs) ทำงานอยู่ในเมืองนิวยอร์ก เขาได้รับจดหมายจากมารดา เขียนมาถึงเขาว่าเธอได้ตัดแปลงและตกแต่งบ้านพักตากอากาศที่บ้านเดิมของเขาเป็นภัตตาคารและร้านขายของเก่า โดยให้เหตุผลว่าเธอต้องการทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นบ้างแทนที่จะอยู่เปล่า ๆ และเธอได้ชวนให้เขากลับมาเยี่ยมบ้านระหว่างช่วงหยุดงานของเขา

เมื่อลินคอล์น กลับมาเขาก็พบว่าหลายสิ่งได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม บ้านที่เคยสะอาดเรียบร้อย ตอนนี้กลับรุงรัง เต็มไปด้วยสิ่งของมากมาย อีกทั้ง ยังมีคนเดินเข้าออกในบ้านของเขาอยู่ตลอดเวลา ลินคอล์นรู้สึกไม่พอใจแต่เขาก็ไม่ได้บ่นออกมา ต่อมาเขาก็ทราบว่า ตอนแรกที่มาตราเขาเสนอความคิดที่จะดัดแปลงบ้านใหม่ คุณตาท่านไม่เห็นด้วยและคัดค้านไม่ให้มาตราเขาทำ เพราะท่านรู้สึกว่าหากมีการเปลี่ยนแปลง เกิดขึ้นวิถีชีวิตเดิมจะต้องเปลี่ยนไป และท่านก็ไม่เข้าใจว่าทำไมมาตราเขาจะต้องเอาทรัพย์สินสมบัติและอดีตเก่า ๆ ของท่านมาขาย ความจริงก็ดูจะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ เมื่อเขามาอยู่ได้เพียงสองสามวัน เขาก็ประจักษ์ว่าครอบครัวเขาต้องรับประทานอาหารที่เหลือจากภัตตาคารในช่วงเวลาพักผ่อนในห้องครัวแคบ ๆ อีกทั้งต้องทนฟังการอธิบายเรื่องประวัติของบ้าน และเรื่องราวของบุคคลสำคัญในอดีตที่เคยมาพักที่นั่นแล้วซ้ำเล่า ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุให้ทุกคนรู้สึกเบื่อหน่าย ในขณะที่มาตราเขากลับรู้สึกภาคภูมิใจเป็นอย่างมากที่คิดว่า เธอสามารถนำความสำเร็จมาสู่ชีวิตของเธอได้จากการประกอบอาชีพนี้

แต่ในที่สุด วันหนึ่งมาตราของลินคอล์นก็ได้พบว่ามันถึงความยากลำบาก ความเหน็ดเหนื่อยที่ต้องดำเนินกิจการเหล่านี้ โดยผลที่ได้รับดูจะไม่คุ้มกันเลย สุดท้ายมาตราเขาได้ร้องไห้ และก็เริ่มเข้าใจในทำนองแรกของคุณตาและของเขา ด้วยเหตุนี้เองต่อมากิจการทั้งสองก็ถูกล้มเลิกไปโดยปริยาย.

"These Tragic Years" (1941) :

ในขณะที่สงครามโลกครั้งที่ 2 กำลังดำเนินอยู่ ทางกรมเรียกตัวหนุ่มสมัครมาคัดเลือกเป็นทหารเพื่อส่งไปรบในแนวหน้า แฮร์รี ชัททัก (Harry Shattuck) เป็นคนหนึ่งที่ได้รับการคัดเลือกและเมื่อ เคนเนต (Kenneth) น้องชายแฮร์รีทราบข่าวเขาจึงส่งจดหมายมาชวนพี่ชายให้มาพักผ่อนร่วมกับครอบครัวเขาก่อนที่จะถึงวันเดินทางไปราชการ

เมื่อแฮร์รีมาพักอยู่กับเคนเนต น้องชายของเขา เขาคิดมึนตลอดเวลา และไม่มีอาการแสดง ความภาคภูมิใจ หรือความกังวลใด ๆ ในการที่ตัวเองจะต้องออกไปเผชิญหน้ากับสงครามในไม่ช้าแฮร์รี

มีความสุขอยู่กับการดื่มเหล้าจนเมามายและการวิ่งไล่จับคนใช้ในบ้านของน้องชาย

จนถึงวันสุดท้ายที่แฮร์รี่จะต้องถูกส่งไปแนวหน้าตามกำหนด เคนเน็ตได้จัดงานเลี้ยงส่งเพื่ออวยพรให้พี่ชายเขาโชคดี แฮร์รี่ยังคงดื่มเหล้าจนเมาเช่นเดิมและไม่รับรู้ความรู้สึกของใครเลย ทั้งที่ขณะนั้นแทบทุกคนภายในงานเลี้ยงต่างรู้สึกว่บรรยากาศของงานไม่สนุกสนานเท่าที่ควร และทุกคนรู้สึกเศร้าสลดใจต่อแฮร์รี่เป็นอย่างยิ่ง เมื่อถึงเวลาแฮร์รี่ก็ออกเดินทาง โดยที่เคนเน็ตเป็นคนขับรถไปส่งเขาที่สถานีรถไฟ แต่เมื่อเคนเน็ตกลับมาเขารู้สึกงงวยที่พบว่าทุกคนในงานต่างสนุกสนานกันมาก ผิดกับตอนที่เขาจะไปส่งพี่ชาย เคนเน็ตจึงลงความเห็นว่ภาวะสงครามมิได้แตกต่างไปจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเลย ดังนั้น ทุกคนจึงพยายามทำตัวให้สนุกสนานเพื่อให้ลืมความทุกข์ยาก ความลำบากของชีวิต มิฉะนั้นแล้วพวกเขาจะต้องแสดงความอ่อนแอของตนออกมา

จากหนังสือรวมเรื่องสั้นชุด **THE ENORMOUS RADIO AND OTHER STORIES (1953) :**

"Goodbye, My Brother" (1957) :

ในช่วงฤดูร้อนของทุกปี สมาชิกของครอบครัวพอมเมอร์รอย (Pommeroy) ทุกคน ยกเว้นน้องชายคนเล็กชื่อ Lawrence จะมาพักร้อนที่บ้านพักตากอากาศที่ Laud's Head แต่ปีนี้ Lawrence ได้พาครอบครัวของเขามาพักร้อนด้วยหลังจากที่พี่น้องคนอื่น ๆ ไม่ได้เจอเขามาเป็นเวลานานถึง 4 ปีเต็ม ดังนั้น จึงนับเป็นการรวมญาติที่พร้อมหน้าพร้อมตากันเป็นครั้งแรก แต่ทว่าพี่น้องทุกคนต่างรู้สึกว่ Lawrence เป็นคนแปลกหน้าเพราะเขาไม่สามารถทำตัวให้เข้ากับคนอื่นได้

ในระหว่างอยู่ร่วมกัน Lawrence มักจะขัดแย้งและไม่เห็นด้วยกับการกระทำของคนอื่น เช่น การดื่มสุรา การคบเพื่อนบ้านของน้องสาว การที่แม่ต้องการเก็บรักษาบ้านพักตากอากาศไว้ การที่พี่สะใภ้ทำตัวเป็นกันเองมากเกินไปกับทุก ๆ คน การจัดงานสังสรรค์ และการเล่นหมากรุก ซึ่ง Lawrence เองไม่เคยเข้าร่วมด้วยเลย พฤติกรรมเช่นนี้ สร้างความไม่พอใจแก่พี่น้องทุกคนรวมทั้งมารดาของเขา

ด้วย แต่ทุกคนก็ไม่แสดงอาการไม่พอใจเหล่านี้ให้ Lawrence รู้ และนั่นยิ่งทำให้ Lawrence กระทำหนักขึ้นอีก

ในที่สุด พี่ชายคนโต (ผู้ที่เล่าเรื่องนี้) ไม่สามารถทนต่อไปได้ จึงทำร้าย Lawrence ที่ศีรษะจนได้รับบาดเจ็บ และนั่นก็เป็นสาเหตุให้ Lawrence โกรธและพาครอบครัวของกลับในวันรุ่งขึ้น ซึ่งการกลับไปของ Lawrence ทำให้ทุกคนที่เหลืออยู่รู้สึกว่า ความสงบสุขได้คืนกลับมาอีกครั้ง

"O City of Broken Dreams" (1948) :

เอฟวาทส์ แมลลอย (Evarts Malloy) อพยพครอบครัวจาก เวนท์เวิร์ธ (Went Worth) มลรัฐ อินเดียนา (Indiana) สู่มหานครนิวยอร์กตามคำชวนของ เทรซี เมอร์คิสัน (Tracy Merchison) ด้วยความหวังว่าเขาจะได้เป็นนักประพันธ์ละครที่มีชื่อเสียง เมอร์คิสันสัญญาว่าจะเป็นผู้ดำเนินการให้บทละครของเอฟวาทส์ถูกนำไปสร้างเป็นละครเพื่อเปิดการแสดง เอฟวาทส์ ภรรยาของเขา อลิซ (Alice) และบุตรสาวชื่อ มิลเดรด-โรส (Mildred-Rose) รู้สึกตื่นเต้นเป็นอย่างมาก เพราะนี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของพวกเขาที่ได้มาเห็นนครนิวยอร์ก

เมื่อเอฟวาทส์และครอบครัวมาถึงนครนิวยอร์ก พวกเขาได้เข้าพักในโรงแรมแห่งหนึ่ง เพื่อรอพบกับเมอร์คิสัน ที่นั่นเอฟวาทส์ได้รู้จักกับเด็กบริการคนหนึ่งชื่อ เบทซี (Betsey) เมื่อเบทซีทราบเรื่องของเอฟวาทส์ เขาก็ชื่นชมความโชคดีของเอฟวาทส์และยังเขาได้พบว่ามีหนังสือพิมพ์ลงข่าวการมาถึงของเอฟวาทส์ เขาก็ยิ่งมั่นใจว่าเอฟวาทส์จะต้องกลายเป็่นนักประพันธ์ที่โด่งดังและร่ำรวยแน่นอน

แต่เมื่อเอฟวาทส์ไปพบเมอร์คิสัน เขากลับพบท่าทีบ้ายเบี่ยงของเมอร์คิสัน ซึ่งหลังจากนั้นเอฟวาทส์ก็ถูกส่งไปพบกับนักแสดงคนอื่น ๆ แต่ทุกคนไม่สามารถจะทำอะไรได้เพราะต่างก็มีหนี้สินจากการสร้างละครขาดทุน ต่อมาเอฟวาทส์ได้ไปพบกับ ลีวิตต์ (Leavitt) ตามคำแนะนำของ เบทซี และได้เซ็นสัญญาตกลงให้ลิขสิทธิ์บทละครเรื่องที่เอฟวาทส์แต่งขึ้นแก่ลีวิตต์ และต่อมาเอฟวาทส์ก็ทราบความจริงว่าบริษัทของลีวิตต์กำลังมีหนี้สินจำนวนมากเช่นกัน

เอฟวาทส์รู้สึกเสียใจมาก และเริ่มตระหนักถึงความเป็นจริง ในที่สุดเมื่อรู้ว่าเงินของพวกเขาจากการขายบ้านในเวนท์เวอร์ธเหลืออยู่ไม่มาก เอฟวาทส์ และครอบครัวก็ตัดสินใจไปเผชิญโชคที่เมืองฮอลลีวูด

"The Cure" (1952) :

เป็นเหตุการณ์การทะเลาะกันของสามีภรรยาคนหนึ่ง ที่เกิดขึ้นในช่วงฤดูร้อน ระหว่างเขากับราเชล (Rachel) เหตุการณ์จบลงโดย ราเชลหิ้วกระเป๋าออกจากบ้านไปพร้อมกับเอาลูก ๆ ไปด้วย หลังจากนั้น แม้ว่าเขาจะรู้สึกเจ็บปวด แต่เขาก็คิดว่าอีกไม่นานมันคงจะหายไปเอง

เขาเริ่มวางแผนการดำเนินชีวิตของเขาใหม่ โดยการหลีกเลี่ยงที่จะอยู่ที่บ้านที่เจ็บปวดคนเดียว แต่ไม่นานเขาก็พบว่าเขาได้กลายเป็นโรคนอนไม่หลับ และมักตื่นขึ้นมาในตอนดึกเสมอ ค่ะวันหนึ่งเขารู้สึกเหมือนว่ามีคนกำลังจ้องมองเขาอยู่ที่หน้าต่าง เขารู้สึกกลัวมาก และคิดว่าจะต้องเป็นเพื่อนบ้านเขาไม่คนใดคนหนึ่ง ดังนั้น เมื่อเขาพบเพื่อนบ้านคนใด จึงทำให้คิดว่าจะต้องเป็นคนที่แอบเข้าไปในบ้านเขาตอนกลางคืน นั่นเป็นสาเหตุให้เขาระวังต่อเพื่อนบ้าน และวิตกกังวลกับเหตุการณ์เช่นนี้

เหตุการณ์ยังคงดำเนินต่อไปเช่นเดิม จนเขาเกือบจะทนต่อความรู้สึกที่มารบกวนจิตใจของเขาไม่ไหว เขาเริ่มเข้าใจถึงสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเขาภรรยา และเริ่มเข้าใจตัวเองว่าเขาไม่อาจรักษาความรู้สึกที่บาดเจ็บได้โดยตัวของเขาเอง ในที่สุดเมื่อภรรยาโทรศัพท์มาว่าลูกคนหนึ่งของเขาจับไข้ เขาจึงรีบขับรถไปรับเธอและลูกทันที และเมื่อเหตุการณ์ต่าง ๆ สงบลง เขาก็พบว่าเพื่อนบ้านของเขาทุกคนต่างอยู่กันอย่างปกติมิได้เป็นดังที่เขาคิดเลย

"The Enormous Radio" (1947) :

จิม เวสคอตต์ (Jim Westcott) และภรรยา ไอริน (Irene) พักอยู่ในอพาร์ทเมนต์ย่านซัตตัน (Sutton Place) ซึ่งแวดล้อมไปด้วยเพื่อนบ้านที่มีฐานะดี ทั้งสองมีรสนิยมที่ตรงกัน คือ รักใน

เสียงดนตรี ซึ่งจะเป็นรสนิยมที่แตกต่างจากเพื่อนบ้านคนอื่น ๆ ภายในห้องพักของเขามีวิทยุอยู่เครื่องหนึ่งเป็นวิทยุรุ่นเก่าที่ใช้มานานแล้ว และมักจะเสี้อยู่บ่อย ๆ ซึ่งต่อมาวันหนึ่งทั้งสองก็พบว่ามันไม่สามารถใช้งานได้อีกแล้ว จึงจึงบอกแก่ภรรยาว่าเขาจะหาซื้อเครื่องใหม่มาแทน

เมื่อซื้อวิทยุเครื่องใหม่มา ไอรินได้นำไปตั้งไว้ในห้องรับแขก เธอดีใจมากที่วิทยุเครื่องใหม่มีเสียงที่ไพเราะ และนุ่มนวลกว่าเครื่องเดิม เธอจึงใช้เวลาพักผ่อนหมดไปกับการฟังเพลงเสมอ วันหนึ่งไอรินรู้สึกแปลกใจที่เมื่อเธอเปิดวิทยุฟัง สักครู่ก็มีเสียงคลื่นแปลกประหลาดแทรกเข้ามา เป็นเสียงของเครื่องใช้ไฟฟ้าต่าง ๆ ที่อยู่ในการ์ตเมนต์ที่เธอพักนั่นเอง และในวันต่อมา เธอก็ยิ่งประหลาดใจมากขึ้นเมื่อมีเสียงเพื่อนบ้านที่พักอยู่ในห้องตามชั้นต่าง ๆ แทรกเข้ามาทุกครั้งที่เธอเปิดวิทยุ ด้วยเหตุนี้เองไอรินจึงสามารถรู้เรื่องราวที่เป็นความลับของครอบครัวเพื่อนบ้านของเธอได้ ซึ่งส่วนมากก็เป็นการทะเลาะกันภายในครอบครัวเกี่ยวกับปัญหาเรื่องเงิน และความไม่ซื่อสัตย์ต่อกัน ไอรินเล่าเรื่องประหลาดเหล่านี้ให้สามีฟัง และเขาก็ห้ามเธอเปิดฟังเรื่องไม่ดีเหล่านี้เพราะจะทำให้เธอคิดมาก

ไอริน มีพฤติกรรมแปลกออกไป เมื่อพบหน้าเพื่อนบ้านมีปัญหาก็เธอแอบฟังเรื่องต่าง ๆ วันหนึ่งเมื่อสามีกลับมา ไอรินวิ่งออกมาจากห้องรับแขกด้วยอาการตกใจ และบอกให้สามีขึ้นไปห้ามเพื่อนบ้านคนหนึ่งที่กำลังทุบตีภรรยา เพราะเธอได้ยินจากวิทยุ จึงรู้สึกไม่พอใจต่อการกระทำที่เปลี่ยนไปของภรรยา ดังนั้น ทั้งสองจึงเกิดมีปากเสียงกัน ไอรินตกใจและรู้สึกหวาดกลัวที่เรื่องของเพื่อนบ้านที่เธอได้ยินมาได้เกิดขึ้นกับครอบครัวของเธอเช่นกัน เธอจึงวิ่งเข้าไปยังห้องรับแขก ขณะที่จิมยังตะโกนคำเธอเสียงดังลั่น และเมื่อเธอเปิดปุ่มเครื่องรับวิทยุ เธอกลับพบว่าไม่มีเสียงรายงานสภาพของอากาศเป็นปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"The Season of Divorce" (1950) :

ข้าพเจ้าแต่งงานกับ เอทเธล (Ethel) ได้เกือบ 10 ปีแล้วเรามีลูก 2 คน คนโตเป็นผู้ชายชื่อคาร์ล (Carl) คนเล็กเป็นผู้หญิงชื่อ แครอล (Carol) เอทเธลจบการศึกษาระดับอุดมศึกษาเธอเคย

ทำงานในประเทศฝรั่งเศสอยู่พักหนึ่ง แต่หลังจากแต่งงานเอทเธลได้ออกจากงานมาเป็นแม่บ้านให้ข้าพเจ้าอย่างเดียว ภรรยาข้าพเจ้าเป็นคนสุภาพ อ่อนหวานและใจดี ดังนั้น ลูก ๆ จึงติดเธอแจ่มสำหรับเรื่องงานต่าง ๆ ภายในบ้าน เธอจัดการทุกสิ่งทุกอย่างได้เรียบร้อยไม่มีที่ติ ข้าพเจ้าพูดได้เลยว่า ชีวิตในแต่ละวันของภรรยาข้าพเจ้าหมดไปกับการงานบ้าน งานครัว การเดินซื้อของและการเลี้ยงดูลูก ๆ รวมทั้งดูแลข้าพเจ้าด้วย

วันหนึ่งภรรยาข้าพเจ้าได้เล่าถึงเพื่อนบ้านคนหนึ่งที่เป็นหมอ ชื่อเทรนเชอร์ (Trencher) ว่าเขาเฝ้ามองและติดตามเธอเสมอ แล้ววันหนึ่งเขาก็บอกเธอว่าเขารักเธอ ตอนแรกที่ได้ยินข้าพเจ้าไม่ได้ใส่ใจมากนัก เพราะขณะนั้นข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องเงินอยู่ และภรรยาข้าพเจ้าก็ไม่ได้มีท่าทีผิดปกติอะไร เธอยังบอกว่าหมอเทรนเชอร์จะทำบ้าด้วยซ้ำ แต่หลังจากนั้นในวันต่อมาเมื่อข้าพเจ้าพบว่าหมอเทรนเชอร์ได้ส่งดอกกุหลาบมาให้แก่ภรรยาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเริ่มรู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติระหว่างภรรยาข้าพเจ้ากับหมอเทรนเชอร์ คืบหนึ่ง ข้าพเจ้ากับภรรยาเกิดมีปากเสียงกัน จนถึงขั้นที่ว่าเราทั้งสองตกลงจะหย่าขาดจากกัน ภรรยาข้าพเจ้าร้องไห้และบอกว่าเธอไม่เห็นว่าจะมีประโยชน์อะไรที่จะทำเช่นนั้นเลย เข้าวันรุ่งขึ้นลูกทั้งสองคนป่วยด้วยโรคหอบหืดอย่างเฉียบพลัน ทำให้เราต้องคอยพยาบาลลูกอยู่เป็นเวลาเกือบ 2 อาทิตย์ หลังจากลูกอาการดีขึ้นเราก็มีเรื่องทะเลาะกันอีก ภรรยาข้าพเจ้าร้องไห้เช่นเดิม และเราก็ไม่เข้าใจว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

คืนต่อมา หมอเทรนเชอร์มาที่บ้านข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเขามีอาการคลุ้มคลั่ง และผิดปกติ เขาได้พูดกับข้าพเจ้าอย่างตรงไปตรงมาว่า เขารักภรรยาข้าพเจ้าและต้องการแต่งงานกับเธอ ข้าพเจ้ารู้สึกโกรธอย่างมาก และไล่เขาออกจากบ้านทันที ข้าพเจ้ายังทำร้ายเข่อีกด้วยซึ่ง ขณะนั้นภรรยาข้าพเจ้าก็อยู่ที่นั่นด้วย

หลังจากวันนั้น ข้าพเจ้ามักคิดว่าครอบครัวเทรนเชอร์ได้ย้ายไปจากที่นี่แล้ว ทั้งที่ข้าพเจ้าพบเห็นเขาเสมอและข้าพเจ้ามารู้ภายหลังว่า ภรรยาหมอเทรนเชอร์มีอายุมากกว่าเรา ส่วนข้าพเจ้าและภรรยาก็ยังคงอยู่ด้วยกันเช่นเดิม

"Christmas Is a Sad Season For the Poor" (1949) :

วันนี้เป็นวันคริสต์มาส แต่ชาลี (Charlie) กลับต้องตื่นแต่เช้ามืดเพื่อไปทำงาน เขาเป็นพนักงานประจำลิฟท์ในอพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่ง เขาทำงานที่นั่นมาได้ประมาณ 6 เดือนแล้ว

เมื่อชาลีไปถึงที่ทำงานเขาก็ได้รับคำทักทายว่า "สุขสันต์วันคริสต์มาส" จากผู้เช่าอพาร์ทเมนต์ทุกคน เมื่อเขาบริการนำผู้เช่าเหล่านั้นขึ้นลงลิฟท์ภายในอาคาร และทุกครั้งที่เขาได้รับคำทักทายเช่นนั้น ชาลีจะกล่าวตอบรับด้วยน้ำเสียงน่าสงสารว่า เทศกาลคริสต์มาสนั้นไม่ได้ต่างจากวันหยุดงานตามธรรมดาของเขาเลย เพราะเขาเองเป็นคนโสดที่เช่าห้องพักอยู่เพียงคนเดียว เมื่อชาลีกล่าวเช่นนั้น ก็มีบางคนที่แสดงความเห็นอกเห็นใจ บางคนเชื้อเชิญเขาให้ไปร่วมงานคริสต์มาสด้วย และบางคนก็บอกว่าจะซื้อของขวัญมาฝาก เมื่อชาลีได้ฟังคำปลอบใจและการเชื้อเชิญต่าง ๆ เช่นนั้นเขาก็เริ่มรู้เรื่องขึ้นว่าเขาเป็นพ่อบ้านที่น่าสงสาร มีแม่บ้านพิการและมีลูก ๆ หลายคน เมื่อพบผู้เช่าคนใหม่ผู้เช่าหลายคนก็ให้สัญญาว่าจะซื้อของขวัญให้แก่อีก ๆ ของชาลี เมื่อถึงตอนเย็นที่ทุกคนกลับมา และแต่ละห้องมีการสังสรรค์ ชาลีก็ถูกเรียกให้ขึ้นไปเอาอาหาร เครื่องดื่มและของขวัญ ชาลีวิ่งขึ้นลงอยู่นานและได้อาหาร เครื่องดื่มและของขวัญมากมาย เขานำสิ่งของมาไว้ที่ห้องพักของเขาที่ชั้นล่างของอาคาร ขณะดื่มเหล้าและแกะกล่องของขวัญอยู่นั้น ชาลีรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของทุกคน จนลืมความขมขื่นในอดีตได้ ชาลีดื่มเหล้าจนเมา เมื่อมีเสียงกริ่งเรียกลิฟท์ให้เขาไปรับที่ชั้น 12 ชาลีก็ไม่สามารถควบคุมสติของตนได้ เขาปล่อยลิฟท์ลงมาอย่างแรง ทำให้ผู้เช่าตกใจ ผู้เช่าคนนั้นไปฟ้องผู้จัดการ ทำให้ชาลีถูกไล่ออกทันที

ชาลีรู้สึกล้าหนักผิด และรู้สึกละอายใจที่ได้รู้เรื่องโกหกขึ้น ขณะที่เขาเก็บของขวัญใส่ถุงอยู่นั้น ชาลีคิดว่าตนเองช่างเป็นคนไม่มีคุณค่าเสียนี้กระไร ระหว่างนั่งรถกลับบ้านเขาคิดถึงเจ้าของบ้านที่เขาเช่าอยู่กับลูกของเธอสามคน เขาจึงคิดจะเอาของขวัญเหล่านั้นไปให้ลูก ๆ ของเธอบ้าง แต่เมื่อเขาไปถึงปรากฏว่าเด็ก ๆ ได้ของขวัญจากมูลนิธิต่าง ๆ มากมายแล้ว และเจ้าของบ้านก็กำลังคิดจะเอาของขวัญไปให้แก่เด็กคนอื่นเช่นกัน

จากหนังสือรวมเรื่องสั้นชุด **THE HOUSEBREAKER OF SHADY HILL (1956):**

"The Sorrows of Gin" (1953) :

ตอนเย็นของวันอาทิตย์วันหนึ่งที่เหมือนตอนเย็นของทุก ๆ วันที่พ่อกับแม่จะต้องมีแขกที่เป็นเพื่อนบ้านใกล้เคียง มาร่วมวงดื่มเหล้ากัน แล้วในตอนดึกพวกเขาก็จะออกไปดื่มต่อบ้านคนอื่น หรือไม่ก็ไปเดินรำ และกว่าจะกลับมาก็ดึก ซึ่งเอมมี (Amy) เองก็ไม่ว่าที่ดึกเท่าไร เพราะมักหลับไปก่อนเสมอ วันนั้นแขกของพ่อกับแม่เป็นครอบครัวเบียร์เดน (Bearden) ฟาร์เกวอสัน (Farquason) และครอบครัวพาร์มินเตอร์ (Parminter) ทุกคนกำลังอยู่ในห้องรับแขก เสียงคุยกันดังลั่น แต่เมื่อเอมมีเดินเข้าไปทุกคนต่างหยุดพูดจนเธออดสงสัยไม่ได้ว่าพวกผู้ใหญ่กำลังคุยกันเรื่องอะไร พ่อไล่เอมมีออกมาโดยใช้คำพูดเก่า ๆ ที่ย่ำเสมอ ๆ จนเอมมีขำขึ้น เมื่อทุกคนออกจากบ้านไปก็เหลือแต่เอมมีกับโรสแมรี่ (Rosemary) ซึ่งเป็นแม่บ้านอยู่ด้วยกันสองคนเท่านั้น วันนี้โรสแมรี่ได้เล่าเรื่องน้องสาวให้เอมมีฟัง มันเป็นเรื่องสะเทือนใจที่ทำให้เอมมีมีความรู้สึกหวนไหว้ไปกับโรสแมรี่ด้วย เมื่อทราบว่าน้องสาวเธอได้ตายเพราะดื่มเหล้ามาก

อาทิตย์ต่อมา โรสแมรี่ขออนุญาตไปนิวยอร์ก ทำให้เอมมีรู้สึกเหงาเพราะคิดถึงเธอมาก พอวันที่เธอกลับเอมมีกับพ่อได้ไปรับเธอ และวันนั้นพ่อก็พบว่าโรสแมรี่เมาเหล้า พ่อจึงไล่เธอออก ทำให้เอมมีเสียใจมาก ต่อมาเอมมีได้แม่บ้านคนใหม่แต่เธอไม่ชอบคนนี้เพราะเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก ต่อหน้าพ่อและแม่ของเธอจะทำตัวเป็นคนสุภาพเรียบร้อย รู้งาน แต่พอลับหลังไม่ยอมทำอะไรเลย แล้วยังเรียกเอมมีใช้อีก

วันหนึ่งเอมมีเห็นพ่อเมาเหล้า และทะเลาะกับแม่ เอมมีถูกไล่ให้กลับไปเข้าห้อง โดยมีเฮนไลน์ (Henlein) แม่บ้านตามมาและเฮนไลน์ได้บอกให้เอมมีทราบว่า สาเหตุที่ทำให้พ่อกับแม่ไม่อยู่บ้านกับเอมมีเพราะเหล้าตัวเดียว เอมมีจึงแอบเข้าไปเทเหล้าของพ่อทิ้งหมด และเธอก็แอบทำเช่นนั้นเรื่อยมาโดยที่พ่อไม่รู้

คืนต่อมา เอมมีสะดุ้งตื่นเพราะได้ยินเสียงระหว่างพ่อกับเฮนไลน์ทะเลาะกัน โดยพ่อกล่าวหาว่าเฮนไลน์ขโมยเข็มเหล้าจนหมด เฮนไลน์ปฏิเสธและโทรศัพท์เรียกตำรวจ เอมมีรู้สึกผิดในสิ่งที่ตนกระทำลงไป เธอเสียใจมากและเกิดความกลัวตำรวจ เธอจึงคิดหนีออกจากบ้าน

เอมมีเตรียมหนีออกจากบ้าน โดยแอบขโมยเงินจากกระเป๋าพ่อ และเมื่อได้โอกาสเธอก็หลบออกไปยังสถานีรถไฟ แต่บังเอิญคนขายตั๋วทราบว่าเป็นเธอแอบหนีออกจากบ้าน เลยโทรศัพท์แจ้งให้พ่อของเธอมารับ ขณะที่พ่อเอมมีขับรถมาเห็นลูกสาวนั่งอยู่ เขาเกิดความสงสัยว่าทำไมเอมมีต้องคิดหนีจากบ้าน แล้วเขาก็ได้คิดและรำพึงกับตัวเองว่าคนเรามักจะเดินผ่านหลุมฝังศพของตัวเองไป

"The Housebreaker of Shady Hill" (1956) :

จอห์นนี่ เฮก (Johnny Hake) อาศัยอยู่ในเมืองบริวาร์ชื่อ Shady Hill เขาทำงานประจำที่ออฟฟิศแห่งหนึ่ง ต่อมาหัวหน้างานของเขาถูกไล่ออกและนั่นก็ทำให้เฮกถูกพักงานด้วย เฮกไม่ยอมบอกเรื่องนี้แก่ภรรยาของเขา แม้รู้ว่าฐานะการเงินของครอบครัวจะต้องเริ่มมีปัญหา

คืนหนึ่ง เฮกได้แอบเข้าไปขโมยเงินเพื่อนบ้านคนหนึ่งชื่อ วอร์เบอร์ตัน (Warburton) ทั้งที่เขาเองก็ตระหนักดีถึงความผิดที่เกิดขึ้นทั้งต่อหลักศีลธรรมและกฎหมายของสังคม ซึ่งการกระทำนี้ก่อให้เกิดความละอาย และความสำนึกผิดขึ้นในจิตใจของเขา แม้ว่าเขาจะพยายามคิด (เพื่อปลอบใจตนเอง) ว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจํา ตามหน้าหนังสือพิมพ์ และเขาเองก็เห็นว่าไม่ได้เป็นการทำอะไรผิดมากมายก็ตาม แต่จิตสำนึกของเขายกตนเองว่า เขาทำผิดทำให้เขาเกิดความกังวลเช่นเดิม จนเขาไม่อยากแม้แต่จะได้ยินคำว่า "ขโมย" และนั่นเป็นเหตุให้พฤติกรรมของเขาเปลี่ยนไป เขากลายเป็นคนหวาดระแวง และก้าวร้าวต่อคนรอบข้าง ซึ่งตัวเขาเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเป็นเช่นนี้

ในคืนวันต่อมา เขาได้แอบไปขโมยเงินเพื่อนบ้านอีก แต่ไม่ได้เงิน และในคืนถัดมาเขาก็ตั้งใจว่าจะเข้าไปขโมยเงินเพื่อนบ้านอีกคนที่เขาหมายตาไว้แล้ว ขณะที่เขากำลังเดินไปบ้านหลังนั้นฝนได้ตกลงมา ทันทีที่สายฝนกระหน่ำของ เขา เฮกรู้สึกว่าเขาได้หลุดพ้นจากพันธนาการบางสิ่งบางอย่างที่บีบรัด

เขาอยู่ซึ่งเขาเองก็เพิ่งจะเข้าใจ และคืนวันนั้นเขาก็กลับมาโดยไม่ได้กระทำผิดต่อเพื่อนบ้าน ในวันรุ่งขึ้น หัวหน้างานคนเก่าได้โทรศัพท์เรียกให้เขากลับเข้าไปทำงานที่เดิม และในที่สุดเขาก็ได้อำนาจเงินไปคืนให้ครอบครัววอร์เบอร์ตัน โดยแอบวางไว้ในครัว และเมือง Shady Hill ก็กลับคืนสู่สภาพเดิม

"O Youth and Beauty" (1953) :

แคช เบนท์ลีย์ (Cash Bentley) ในอดีตเมื่อยังหนุ่มแน่น เขาเคยเป็นนักกรีฑาที่มีชื่อเสียง แต่เมื่อเขาอายุมากขึ้น แคชก็ยังพยายามแสดงให้ผู้คนเห็นว่า เขายังคงแข็งแรงเหมือนเมื่อครั้งอดีตอยู่ ดังนั้น เพื่อรักษาชื่อเสียงและเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่น แคชจึงมักแสดงความสามารถโดยการวิ่งข้ามสิ่งกีดขวาง ในงานเลี้ยงสังสรรค์ระหว่างเพื่อนบ้านของเขาเสมอ จนเป็นที่รู้กันดีว่าเมื่อมีการเคลื่อนย้ายเครื่องเรือน เพื่อใช้เป็นสนามแข่งสมมติในตอนท้ายของงานเลี้ยงก็เพื่อเป็นการแสดงความสามารถของแคชหลังเสียงปืนปล่อยตัวดังขึ้น และเมื่อการแสดงจบลงก็จะเป็นเวลาที่งานเลี้ยงเลิกเสมอ

แคช ยังคงรักษาชื่อเสียงของเขาไว้ได้เสมอมา แม้ว่าภรรยาของเขาจะไม่พอใจก็ตาม จนกระทั่งคืนวันหนึ่ง ตอนท้ายของงานเลี้ยงจะต้องจบลงด้วยการแสดงของแคช แต่การแสดงครั้งนี้ แคชเกิดพลาดเป็นผลให้เขาเซล้ม ในระหว่างที่ต้องเข้าฝักอยู่นั้น แคชคิดว่าเขาเป็นคนพิการ เพื่อนบ้านก็ไม่สนใจเขาเหมือนเดิมเป็นผลให้อารมณ์ของเขาเปลี่ยนไป เขากลายเป็นคนไม่สุภาพและหยาบกระแวง โดยที่เขาเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมเขาจึงรู้สึกเช่นนี้

หลังจากถอดฝัก เขาต้องการจะวิ่งข้ามสิ่งกีดขวางอีก ภรรยาของเขาไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง แต่การอ้อนวอนของเธอไม่ประสบผลสำเร็จ การดื้อดึงทำให้แคชทะเลาะกับภรรยาของเขา และในคืนวันหนึ่งหลังจากแคชกลับมาจากงานเลี้ยง เขาได้ตกลงกับภรรยาว่า เขาจะขอวิ่งเป็นครั้งสุดท้าย โดยให้ภรรยาเป็นคนยิงปืนปล่อยตัว ภรรยาของแคชไม่เคยยิงปืนมาก่อน เธอจึงยิงถูกแคชตาย.

"The Five-Forty-Eight" (1954) :

เมื่อเบลค (Blake) ออกจากลิฟท์หลังเลิกงาน เขาก็รู้สึกว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งสะกดรอยตามเขามา เขาพยายามเดินหลบหนีการติดตาม โดยเข้าไปค้มเหล้าในบาร์ เขานึกไม่ออกว่าผู้หญิงที่สะกดรอยตามเขาเป็นใคร และเคยพบที่ไหนมาก่อน เบลคดวงเวลาจนแน่ใจว่าจะไม่ถูกสะกดรอยตามอีก เขาจึงออกจากบาร์มุ่งหน้าไปสถานีรถไฟ เพื่อให้ทันขบวนรถไฟเที่ยว 5:48 น.

บนขบวนรถไฟ เบลคพบคุณนาย คอมพตัน (Compton) และมิสเตอร์ วัตกินส์ (Watkins) คุณนายคอมพตันเป็นเพื่อนบ้านและเคยเป็นลูกหนี้ของเขา ส่วนมิสเตอร์วัตกินส์เพื่อนบ้านที่มีเรื่องบาดหมางกัน จากสาเหตุลูกชายของทั้งสองทะเลาะกัน แต่ความรู้สึกในตอนนี้เบลคอยากให้ทั้งสองคนตกตายเขา เพื่อให้เขารู้สึกอุ่นใจขึ้น แต่ทั้งสองจะไม่สนใจเขาด้วยซ้ำ ทันใดนั้น เขาก็ได้ยินคนเรียกชื่อเขา เมื่อหันกลับไปเขาก็เห็นสุภาพสตรีที่เขาเองก็เพิ่งจำชื่อได้ คือ มิสเดนท์เธอเคยเป็นเลขานุการของเขาเมื่อสามเดือนที่แล้ว และเธอเองเป็นคนที่สะกดรอยตามเขามา

เบลครู้สึกไม่สบายใจ เมื่อต้องยอมให้อดีตเลขานุการที่เขาเคยได้เสียกับหล่อนั่งลงข้างเขา มิสเดนท์เป็นฝ่ายถามเขาก่อนว่าทำไมเขาจึงพยายามหนีหน้าเธอ และไม่ยอมให้เธอพบ เบลคแก้ตัวอย่างขอไปทีและทำท่าว่าจะลุกหนี มิสเดนท์จึงพูดว่าเธอจะยิงเขาหากพยายามหนี เบลครู้สึกกลัวมากขึ้น สักครู่หลังจากนั้นมิสเดนท์ก็บังคับให้เขาอ่านจดหมายที่เธอเขียนถึงเขา และเบลคก็พบว่าเธอเรียกเขาว่าสามีที่รัก และเขาเพิ่งทราบอีกว่าเธอเป็นโรคจิต จากคำบอกเล่าของเธอ เบลคถามเธอว่าต้องการอะไร มิสเดนท์ตอบเพียงว่า เธอต้องการคุยกับเขาเท่านั้น

เมื่อรถไฟมาถึงสถานี Shady Hill เบลคถูกบังคับให้เดินเข้าไปยังตรอกที่มีโกดังสินค้าตั้งอยู่บริเวณนั้นเต็มไปด้วยขี้ถ่านและโคลนสีดำ มิสเดนท์บังคับให้เบลคคุกเข่าลง ในขณะที่เธอพรวดถึงสิ่งที่เบลคเองก็ไม่เข้าใจ สุดท้าย มิสเดนท์สั่งให้เขาคุกเข่าลงไปในน้ำสกปรก และเมื่อเบลคเงยหน้าขึ้นเขาก็พบว่า มิสเดนท์ ไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว.

จากหนังสือรวมเรื่องสั้นชุด **SOME PEOPLE, PLACES, AND THINGS THAT WILL NOT APPEAR IN MY NEXT NOVEL (1961):**

"The Scarlet Moving Van" (1959) :

ตอนบ่ายวันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิ ครอบครัวโฟล์คส์โตน (Folkstone) ได้พบเพื่อนบ้านใหม่เป็นครั้งแรก เพื่อนบ้านใหม่มาโดยรถแวนสีน้ำตาลคันที่เพิ่งขับออกไปในตอนเย็นชาลี โฟล์คส์โตน (Charlie Folkstone) ได้เชิญเพื่อนบ้านใหม่คือ พีชชีส (Peaches) และ จี-จี (Gee-Gee) มาร่วมรับประทานอาหาร คินนิจี-จี คีมเหล้าจนเมา และได้แสดงกิริยาวาจาที่หยาบคายออกมา ครอบครัวโฟล์คส์โตนรู้สึกตกใจมากเมื่อพีชชีสเล่าให้พวกเขาฟังว่า เธอกับ จี-จี ต้องย้ายที่อยู่ใหม่ทุกปี เพราะการกระทำของ จี-จี อย่างที่เห็นอยู่นี้ ต่อมาไม่นานทุกอย่างก็เป็นอย่างที่พีชชีสกล่าว ทั้งคู่ได้ย้ายออกไปอยู่อีกเมืองหนึ่งที่ไม่ห่างจากเมืองนี้มากนัก

ชาลี รู้สึกดีใจเมื่อพวกเขาได้จากไป และคิดว่าสังคมของเขาคงจะไม่ถูกรบกวนจากคนอย่าง จี-จี อีก แต่แล้วในวันหนึ่งเขาก็ได้รับโทรศัพท์จาก จี-จี ว่า จี-จี ประสบอุบัติเหตุและอยู่บ้านคนเดียว เขาอยากมีเพื่อน ต้องการให้ชาลีมาเยี่ยม เมื่อชาลีไปเยี่ยม จี-จี เขาดีใจมากและที่ตัวชาลีก็รู้สึกเข้าใจในตัว จี-จี เพิ่มขึ้น

คืนต่อมา ขณะที่ชาลีต้องมีการละเลียงคูเด็ก ๆ จี-จี ก็โทรศัพท์มาอีก คินนิจีมีพายุหิมะชาลีจึงไม่ได้ไป แต่ภายหลังเขาทราบว่าวันนั้น จี-จี พลัดตกจากรถเข็นและไฟไหม้บ้าน ชาลีรู้สึกเสียใจมากเขาคิดว่าเขาได้ละเลยการปฏิบัติหน้าที่ทางศีลธรรมต่อเพื่อนมนุษย์ หลังจากนั้นชาลีเริ่มคีมเหล้ามากขึ้นจนภรรยาของเขาไปขอคำปรึกษาจาก บาทหลวงเฮมมิง (Father Hemming) ซึ่งทำให้ชาลีโกรธและเขาได้กล่าวคำหยาบคายต่อบาทหลวงเฮมมิง อันเป็นเหตุทำให้ครอบครัวโฟล์คส์โตนมีสภาพเช่นเดียวกับครอบครัวของ จี-จี ที่ต้องย้ายที่อยู่ทุกปี.

"The Wrysons" (1958) :

ในครอบครัวไรย์สัน (Wryson) มีโดนัลด์ ไรย์สัน (Donald Wryson) สามี ไอริน ไรย์สัน (Irene Wryson) ภรรยาและ คอลลี (Dolly) ลูกสาว ครอบครัวนี้เป็นพวกหัวเก่า พวกเขากลัวการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นทั้งต่อบุคคล และต่อท้องถิ่นที่พวกเขาอาศัยอยู่ ทั้งโดนัลด์และไอรินเป็นคนถือรั้น และไม่รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบา ดังนั้น พวกเขาจะรู้สึกตกใจและหวาดหวั่นเป็นอย่างมาก เมื่อได้รับรู้ว่ามีบางสิ่งบางอย่างผิดปกติขึ้นที่หน้าบ้านของเขา หรือได้ทราบข่าวว่าเพื่อนบ้านหย่าขาดจากกัน

ทั้งโดนัลด์ และไอรินต่างก็มีพฤติกรรมที่แปลกประหลาดเหมือนกัน แต่แตกต่างกันเฉพาะเรื่องเท่านั้น คือ ไอรินมักจะฝันถึงวันสิ้นสุดของโลก มีการทำสงคราม และทิ้งระเบิดไฮโดรเจน ผู้คนมากมายได้รับความทุกข์ทรมาน ส่วนโดนัลด์มักจะทำงานหนักเกินไปเวลาที่เขารู้สึกไม่สบายใจ พฤติกรรมเช่นนี้ของเขาช่วยให้เราสามารถสืบสาวย้อนไปถึงสมัยที่โดนัลด์ยังเป็นเด็ก ตอนนั้นเขาอยู่กับแม่ซึ่งเป็นม่ายเพราะถูกสามีทิ้ง โดนัลด์จะรู้สึกอบอุ่นใจและปลอดภัยเสมอ เมื่อเขาได้ยืนอยู่ในครัวและทำงานหนักเหมือนเขาได้อยู่ใกล้ชิดกับแม่ของเขา

คืนหนึ่งไอรินฝันถึงเรื่องที่เธอฝันบ่อย ๆ เธอสะดุ้งตื่น และพบว่าสามีของเธอไม่ได้อยู่บนเตียงทันใดนั้นเธอก็ได้กลิ่นเหม็นไหม้ ซึ่งเธอคิดว่าเป็นกลิ่นของแก๊สไฮโดรเจน เธอเริ่มเดินตามหาสามี แล้วก็พบเขากำลังอบขนมเค้กอยู่ ทั้งคู่จ้องมองกันและต่างก็เข้าใจในความผิดปกติของกันและกัน แต่ก็ไม่มีใครปรึกษาพูดคุยอะไร แล้วทั้งคู่ก็กลับไปนอนตามเดิม.

จากหนังสือรวมเรื่องสั้นชุด **THE BRIGADIER AND THE GOLF WIDOW (1964) :**

"The Brigadier and the Golf Widow" (1961) :

เรื่องนี้เกิดขึ้นมานานแล้วเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแตกแยกของครอบครัวพาสเทิร์น (Pastern) ที่มีสาเหตุมาจากการสร้างที่หลบภัยนิวเคลียร์ เรื่องมีอยู่ว่า

วันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วง คุณนายพาสเทิร์นได้ให้ชาลี พาสเทิร์น (Charlie Pastern) สามีของเธอไปรับเงินบริจาคเพื่ออุดหนุนมูลนิธิวิจัยโรคตับ ที่เธอเป็นกรรมการจากครอบครัว แพลนนาแกน ซึ่งเมื่อชาลีไปถึงบ้านครอบครัวแพลนนาแกน เขาก็พบว่าคุณนายแพลนนาแกนอยู่บ้านคนเดียว สามีของเธอเดินทางไปทำธุรกิจยังต่างประเทศ คุณนายแพลนนาแกนบอกแก่ชาลีว่า เธอรู้สึกเหงามากที่ต้องมีชีวิตอยู่โดดเดี่ยวเช่นนี้ และเมื่อชาลีกลับออกมาจากบ้านแพลนนาแกน เขาก็พบว่าตัวเองได้กลายเป็นชู้กับเมียคนอื่นไปแล้ว แต่เขาก็ไม่ได้รู้สึกผิดอะไร ในเวลาต่อมา ชาลีก็ได้พบกับคุณนายแพลนนาแกนอีก 4 ครั้ง ซึ่งในครั้งสุดท้ายคุณนายแพลนนาแกนผัดนัด ชาลีรู้สึกโกรธมาก จึงขับรถตรงไปยังบ้านเธอทันที และในคืนนั้นชาลีจำต้องให้กุญแจที่หลบภัยนิวเคลียร์ แก่คุณนายแพลนนาแกน

วันหนึ่งมีนักเทศน์รูปหนึ่งไปเยี่ยมบ้านพาสเทิร์น เพื่อขอเยี่ยมชมที่หลบภัยนิวเคลียร์ ซึ่งทำให้คุณนาย พาสเทิร์นรู้สึกงงเป็นอย่างมาก และในวันนั้นเองก็มีคนโทรศัพท์มาบอกเธอว่า คุณนายแพลนนาแกนมีกุญแจที่หลบภัยนิวเคลียร์ ซึ่งเธอบอกว่าได้มาจากชาลี คุณนายพาสเทิร์นรู้สึกตกใจและโกรธแค้นสามีของเธอมากที่ได้มอบกุญแจให้กับคุณนายแพลนนาแกน เมื่อชาลีกลับบ้านในคืนนั้นทั้งสองก็ทะเลาะกัน คุณนายพาสเทิร์นได้กล่าวโทษชาลี เรื่องที่ชาลีได้มอบกุญแจที่หลบภัยนิวเคลียร์ให้คุณนายแพลนนาแกน

ในที่สุด เรื่องนี้จบลงด้วยการแตกแยกของทั้งสองครอบครัว มีคนเล่าว่า คุณนายพาสเทิร์นไปอยู่กับลูก ขณะที่ชาลีถูกจำคุกโทษฐานลักทรัพย์ ส่วนคุณนายแพลนนาแกนก็ถูกสามีทิ้ง มีคนพบเธอมาหยุดยืนที่ที่หลบภัย ซึ่งตอนนี้ได้ถูกคนอื่นครอบครองแล้ว

"The Swimmer" (1964) :

วันหนึ่ง นิคกี้ เมอร์ริลล์ (Neddy Merrill) เกิดความคิดที่จะว่ายน้ำในสระว่ายน้ำของเพื่อนบ้านให้ครบทุกสระ ซึ่งมีระยะทางประมาณ 8 ไมล์ จากด้านหนึ่งของเมืองไปยังอีกด้านหนึ่ง จากความคิดประหลาดของเขานี้ ทำให้นิคกี้คิดว่าตนเองเป็นเหมือนนักบุกเบิก หรือนักแสวงบุญที่ปรารถนาจะได้ค้นพบความงามของโลกที่เขาอาศัยอยู่นี้ และเหตุที่เขาต้องการว่ายน้ำครั้งนี้ไม่ใช่เพราะต้องการ

ความสนุกสนานหรือความตื่นเต้นเท่านั้น หากแต่เพราะเขามีความรู้สึกชื่นชมในวิถีชีวิตของเพื่อนบ้านของเขาด้วย

นี่คือเริ่มการว่ายน้ำของเขาจากสระของครอบครัว เวสเตอร์แฮซี (Westerhazy) ต่อไปก็เป็นสระครอบครัวเกรแฮม (Graham) ที่ออกมาต้อนรับเขาอย่างอบอุ่น นี่คือการว่ายน้ำในสระของครอบครัวแฮมเมอร์ (Hammer) ครอบครัวเลียร์ (Lear) ครอบครัวฮาวแลนด์ (Howland) จนกระทั่งถึงสระของครอบครัวเบนเกอร์ (Benker) ที่กำลังมีงานปาร์ตี้กันอยู่ ในขณะนั้นนี่คือรู้สึกดีมีค่า และชื่นชมสภาพชีวิตรอบ ๆ ตัวเขาเพิ่มมากขึ้น การว่ายน้ำของนิตตี้ยังคงดำเนินต่อไป แม้ว่าสภาพอากาศได้เปลี่ยนไปฝนเริ่มจะตั้งเค้ามาเมื่อนิตตี้มาถึงบ้าน เวลเชอร์ (Welcher) เขาก็ประหลาดใจเมื่อพบว่าครอบครัวเวลเชอร์ได้ย้ายออกไปแล้ว เขาจึงมุ่งหน้าต่อไปอีก นิตตี้รู้สึกไม่พอใจเมื่อมีคนทั้งกระป๋องเบียร์เปล่าลงจากรถ และยังไม่พอใจเพิ่มมากขึ้นเมื่อเขาได้รับการปฏิเสธไม่ให้ลงว่ายน้ำในสระสาธารณะ เพราะเขาไม่ได้ติดเหรียญอนุญาตเข้าเมื่อบ้านครอบครัวบิสวังก์เกอร์ (Biswanger) เขาก็ได้ยื่นการนิทาเพื่อนบ้านลับหลัง บางคนถามเขาเรื่องย้ายบ้าน ซึ่งเขาเองก็ไม่พอใจ และสุดท้ายคนผสมเครื่องดื่มเบียร์ที่จะให้เครื่องดื่มแก่เขา

นี่คือเริ่มหนาวสั่น เมื่อบ้าน เชอร์ลี อัดัม (Shirley Adam) เธอให้เครื่องดื่มแก่เขา แล้วถามคำถามตลก ๆ นิตตี้รู้สึกโกรธจนทนต่อไปอีกไม่ได้ เขาจึงมุ่งหน้ากลับบ้าน แต่เมื่อไปถึงเขาก็พบว่าบ้านปิดและไม่มีใครอยู่เลย.

จากหนังสือรวมเรื่องสั้นชุด **THE WORLD OF APPLES (1973) :**

"The World of Apple" (1966) :

กวีผู้หนึ่งชื่อ อาสา แบสคอม (Asa Bascomb) รู้สึกแปลกใจและไม่เข้าใจว่าทำไมเขาจึงไม่ได้รับรางวัล Noble Prize ทั้งที่ชื่อเสียงของเขาก็โด่งดังและมีผู้คนจำนวนมากยอมรับความสามารถของเขา ต่อมาแบสคอมได้เดินทางไปยังประเทศอิตาลีด้วยเหตุผลไม่แจ้งชัดที่นั่นมีคนพบเขาพักอยู่ในเมืองเล็ก ๆ ทางตอนใต้ของกรุงโรม

วันหนึ่งในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ผู้นิยมชมชอบในตัวเบสคอมได้เชื้อเชิญเขาให้ไปเที่ยวชมภูมิประเทศรอบ ๆ เมืองที่เขาพัก ขณะที่หยุดพักชั่วคราวระหว่างการเดินทาง เบสคอมบังเอิญเห็นหนุ่มสาวคู่หนึ่งกำลังร่วมรักกันอยู่ในป่า ภาพเหตุการณ์เช่นนี้ทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ จิตใจของเขาสับสนและกังวลเหมือนถูกรอจับโดยอำนาจแห่งศีลธรรม เขาไม่สามารถจะสลัดตัวเองให้หลุดพ้นออกไปได้ เขาจึงไม่สามารถเขียนอะไรได้ในวันต่อมา

ในขณะที่ทุกสิ่งดูจะเลวร้ายลงทุกที (ตามความรู้สึกของเบสคอม) เขาก็ได้ทราบจากมาเรีย (Maria) ซึ่งเป็นหญิงรับใช้ว่า มีพระที่สามารถปิดเป่าความทุกข์แก่คนทั่วไป ณ โบสถ์เก่าแก่แห่งหนึ่งไม่ไกลจากที่นี่ เบสคอมตัดสินใจไปยังที่นั่น แต่เขาก็พบกับความผิดหวังและยังรู้สึกสับสนเพิ่มมากขึ้นอีก เมื่อพบว่าตัวแทนของพระผู้เป็นเจ้ายังต้องการสิ่งตอบแทนที่เป็นวัตถุอยู่

ในวันต่อมาระหว่างที่เขาเดินอยู่บนถนนสายใหญ่ เขาก็ได้ยินเสียงน้ำตกข้างทาง เขาจึงเข้าไปดู และที่นั่นเขาได้พบชายแก่ผู้หนึ่งเดินออกมาจากป่า ชายแก่คนนั้นได้เปลี่ยนผ้าออกหมดแล้วลงไปอาบน้ำอย่างสดชื่น เบสคอมรู้สึกประหลาดใจมากและเขาได้ปฏิบัติเช่นเดียวกับชายแก่ผู้นั้น แล้วเขาก็พบว่าความเป็นตัวของตัวเองได้คืนกลับมาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเขากลับมายังที่พักเขาก็สามารถเขียนบทกวีได้โดยที่ความกังวลภายในจิตใจได้เลือนหายไปหมดสิ้น

จากหนังสือรวมเรื่องสั้นชุด **THE STORIES OF JOHN CHEEVER (1979) :**

"The Common Day" (1947) :

จิม (Jim) และภรรยาได้มาพักผ่อนในฤดูร้อนช่วงร้อนสิ้น ๆ ที่บ้านชนบทของคุณนายแกริสัน (Garrison) ซึ่งเป็นแม่ยายของเขา บ้านนี้ใหญ่โต สะอาดเรียบร้อยและสวยงามมาก มีคนใช้ที่แม่ยายของเขาจ้างไว้ทำงาน 4 คน ด้วยกัน คือ แม่บ้านชื่อ บาวแลงค์เจอร์ (Boulanger) คนเลี้ยงเด็กชื่อ เชย์ (Shay) เกรต้า (Grata) เป็นแม่ครัว และนิลส์ (Nils) เป็นคนสวนเก่าแก่ที่มีเรื่องมาพูดคุยกับจิมเสมอ

เช้าวันหนึ่ง นิลส์ได้บอกจิมว่ามีสัตว์ลอบเข้ามากินข้าวโพดที่ปลูกไว้ เขากับคนสวนจึงไปดูความเสียหายที่เกิดขึ้น ขณะที่เขาทั้งสองเดินสำรวจแปลงข้าวโพดอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงบ่นพึมพำของคุณนายแกริสัน จิบใจความได้ว่าหล่อนไม่ชอบดอกไม้สีม่วงที่คนสวนปลูกในแปลงดอกไม้ หล่อนอยากให้อีกทั้งเพื่อปลูกดอกกลีบลั่นทม และเสียงบ่นของเธอดูเหมือนจะสร้างความไม่พอใจแก่นิลส์มาก เพราะจิมได้ยินเขาสบถคำคำที่หยาบคายออกมาคำหนึ่ง หลังจากตรวจสอบร่องรอยสัตว์แล้ว เขากับนิลส์ก็ลงความเห็นว่าจะต้องเป็นตัวเร็กคูนแน่นอน จึงวางกับดักและหาปืนมาเตรียมไว้ การดำเนินงานของเขาจะไม่เป็นที่พอใจของ เชย์ นักเพราะเธอวิตกว่าจะเกิดอันตรายต่อเด็ก ๆ โดยเฉพาะคาร์ลอตต้า (Carlotar) ลูกสาวคนหนึ่งของพี่สาวภรรยาเขาที่เธอเป็นห่วงมากที่สุด

เย็นวันหนึ่งหลังจากเกิดพายุฝน เขาและภรรยาพร้อมแม่ยายนั่งดื่มเหล้าอยู่ที่มุขหน้าบ้าน แม่ยายของเขากับเอลเลนภรรยาของเขาว่า แม่ของคาร์ลอตต้าจะให้เธอเอาหลานไปส่งให้ที่นิวยอร์ก ภรรยาของจิมจึงถามว่าแล้วเชย์จะเป็นอย่างไร แม่ยายบอกว่าจะให้เชย์เลิกทำงาน ขณะนั้นนิลส์ได้เดินมาหยุดที่เขาสามคนนั่งอยู่ และกล่าวกับคุณนายแกริสันว่า เขาจะไม่ยอมรื้อแปลงดอกไม้ คุณนายถามว่าทำไม แล้วทั้งสองก็ได้เถียงกัน สักครู่นิลส์ก็เดินจากไปด้วยอารมณ์ที่ฟุ้งพล่าน ขณะนั้นเกรต้าได้เข้ามาบอกจิมว่าได้ยินเสียงกับดักลั่น เขาออกไปดูพบตัวเร็กคูนติดกับอยู่เขายังยิงมันตาย เสียงปืนทำให้เชย์รีบอุ้มคาร์ลอตต้าออกมา และเมื่อพบว่าอะไรเกิดขึ้นเธอก็กลับไป ในขณะที่จิมรำพึงอย่างเห็นใจต่อปัญหาที่ทุกคนประสบอยู่ในบ้านนี้.

"Clancy In The Tower of Babel" (1951) :

เจมส์ แคลนซี (James Clancy) ทำงานเป็นพนักงานประจำลิฟท์ที่อพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่ง เขาเป็นคนชนบทที่ยังคงยึดถือประเพณีของท้องถิ่นอยู่ สมัยที่เขายังแข็งแรงเขาเคยประสบอุบัติเหตุได้รับบาดเจ็บ จากนั้นเป็นต้นมาเขาก็กลายเป็นคนเคร่งศาสนา

แคลนซีเป็นคนสุภาพ เรียบร้อย และมีสัมมาคารวะจึงเป็นที่รักของผู้เข้าทุกคน ในจำนวนผู้เข้าทั้งหมดนี้ แคลนซีรู้สึกเป็นห่วง มิสเตอร์โรเวนทรี (Rowantree) มากกว่าใครเพราะเขาสังเกตเห็นว่า มิสเตอร์ โรเวนทรี ไม่ค่อยจะมีเพื่อน และแคลนซีรู้สึกว่าเขาคงจะเป็นผู้ช่วยให้มิสเตอร์ โรเวนทรีหายจากความเปล่าเปลี่ยว เหมือนกับที่พระเจ้าเป็นผู้ช่วยให้ช่วยเหลือมวลมนุษย์

แต่แล้ววันหนึ่ง แคลนซีก็พบว่ามิสเตอร์โรเวนทรีเป็นพวกกรักร่วมเพศ และนั่นเป็นสาเหตุให้เขารู้สึกรังเกียจเป็นอย่างมากและไม่ยอมให้บริการใด ๆ แก่มิสเตอร์โรเวนทรี จนทำให้มิสเตอร์โรเวนทรีโกรธเขา และพูดว่าจะไล่เขาออก

ในตอนบ่ายของวันถัดมาจากวัน Palm Sunday ขณะที่แคลนซีกำลังนำลิฟท์ผ่านชั้น 9 เขาได้กลิ่นแก๊สรั่ว จากประสพการณ์ทำให้เขารู้ว่าจะต้องมีเหตุร้ายเกิดขึ้น และก็เป็นจริงเมื่อเขาพบว่ามิสเตอร์โรเวนทรีคิดฆ่าตัวตายเพราะถูกเพื่อนชายทิ้ง แคลนซีได้ช่วยเหลือมิสเตอร์โรเวนทรีจนปลอดภัย และจากเหตุการณ์นี้เอง ทำให้แคลนซีรู้สึกขมขื่นและสังเวชพฤติกรรมของผู้คนในเมืองใหญ่นี้ วันต่อมาเขาล้มป่วยจนต้องเข้าโรงพยาบาล ขณะที่พักรักษาตัวในโรงพยาบาล แฟรงค์ ควินน์ (Frank Quinn) เพื่อนร่วมงานได้นำเงินที่ผู้เช่ารวบรวมกันมามอบให้แคลนซีเป็นค่ารักษาพยาบาล แคลนซีรู้สึกดีใจมาก แต่เขากลับยิ่งทวีความสงสัยยิ่งขึ้น เมื่อรู้ว่ามิสเตอร์โรเวนทรีเป็นผู้เก็บรวบรวมเงินจำนวนนี้ ตอนแรกเขาคิดจะนำเอาเงินนี้ไปคืน แต่เมื่อได้ไตร่ตรองถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น แคลนซีก็ได้พบคำตอบของชีวิตของเขาและคนอื่น ๆ ด้วย ในที่สุดเมื่อเขาออกจากโรงพยาบาล เขาคัดสินใจลืมเรื่องที่ผ่านมาทั้งหมดสิ้น

"The Country Husband" (1954) :

วันนั้นฟรานซิส วีด (Francis Weed) กลับบ้านด้วยความตื่นเต้น หลังจากที่เขาผ่านวิกฤตการณ์ที่เครื่องบินที่โดยสารมาต้องมาร่อนลงอย่างฉุกเฉินในไร่ข้าวโพด เขาคิดว่าทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้จะต้องพากันแสดงอาการตื่นตระหนกกันใหญ่ แต่เมื่อกลับถึงบ้านเขากลับผิดหวังที่ทุกคนไม่ได้แสดงอาการอย่างที่เขาคิดเลย ลูก ๆ ยังทะเลาะกันอยู่เหมือนเดิม ทุกคนไม่ใส่ใจเรื่องที่เขาลำบากแม้แต่น้อย

วันต่อมา ฟรานซิสกับภรรยาได้ไปงานสังสรรค์ของเพื่อนบ้าน ชื่อฟาร์เกวสัน (Farguarson) ในงานนั้น ฟรานซิสเกิดไปสนใจเด็กผู้หญิงรับใช้ในงานคนหนึ่ง ซึ่งต่อมาเขาก็จำได้ว่าเคยพบเธอมาแล้ว ครั้งหนึ่ง ต่อมาเขาก็ได้พบเธออีก เมื่อภรรยาเขาจ้างเธอมาดูแลลูก ๆ ที่บ้านในคืนวันหนึ่ง เธอมีชื่อว่า แอนเน่ เมอร์คิสัน (Anne Merchison) หลังจากเขาขับรถไปส่งเธอที่บ้านในคืนนั้น เมื่อกลับมาเขาก็บอกตัวเองว่าได้หลงรักเด็กสาวคนนั้นแล้ว

ฟรานซิสเฝ้าครุ่นคิดถึงเด็กสาวอยู่ตลอดเวลา จนบางครั้งเขาลืมตนไปและแสดงพฤติกรรมที่เขาเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงได้กระทำไปเช่นนั้น เช่นการกล่าวคำไม่สุภาพกับคุณนายไรท์สัน (Wrightson) ซึ่งเป็นคนที่มีอิทธิพลใน แซดี้ ฮิลล์ (Shady Hill) ซึ่งต่อมาทำให้เขากับภรรยามีเรื่องทะเลาะกันอย่างรุนแรง สาเหตุมาจากการที่ภรรยาเขา ไม่ได้ถูกเชิญไปในงานเลี้ยงของคุณนายไรท์สัน ซึ่งก็เป็นเพราะการกระทำของเขาเอง และนอกจากนี้ ฟรานซิสยังเกิดความอิจฉาลูกชายเพื่อนบ้านชื่อ โทมัส (Thomas) เมื่อทราบว่าเขาเป็นแฟนกับแอนเน่ หรือแม้แต่การเผลอตัวไปจูบเกอร์ทรูด (Gertrude) เด็กสาวสติไม่ดี เพราะคิดว่าเป็นแอนเน่

ในที่สุด ฟรานซิสก็ตระหนักว่าอาการผิดปกติของเขานั้น ชักจะมากขึ้นทุกวัน เขาจึงตัดสินใจไปหาหมอ เฮิร์ซชอคท์ (Dr. Herzog) เพื่อเล่าเรื่องทุกอย่างให้หมอฟัง สุดท้ายฟรานซิสก็กลับมาเป็นตัวเองอีกครั้งหนึ่ง และเขาก็สังเกตเห็นว่าเพื่อนบ้านเขาและสิ่งต่าง ๆ ยังคงมีสภาพปกติเหมือนเดิมเช่นที่เคยเป็นมาก่อน

ปัญหาสังคมอเมริกันชั้นกลางระดับสูง จากวรรณกรรมของจอห์น ซีเวอร์

มอร์ริส ฟรีดแมน (Morris Freedman) วิจารณ์งานเขียนประเภทเรื่องสั้นของ จอห์น ซีเวอร์ว่าการเขียนเรื่องสั้นของจอห์น ซีเวอร์ ได้เน้นถึงหลักการเจาะเนื้อหาที่ผู้อ่านสนใจให้ลึกที่สุดเขาเป็นผู้ที่มีความสามารถในการมองลึกลงไปถึงปัญหา และเข้าใจในโครงสร้างของสังคมชั้นกลางระดับสูงในสังคมอเมริกัน (Freedman. 1953:389) ซึ่งแนวการเขียนส่วนใหญ่ ซีเวอร์จะชี้ให้เห็นถึง

ปัญหาของสังคม ในแง่ของการกระทำผิดทางด้านศีลธรรม และการปฏิบัติตนในสังคมรวมทั้งความรู้สึกภายในจิตใจของบุคคลในชั้นชั้นนี้ ดังนั้น งานเขียนของจอห์น ซีเวอร์ จึงแสดงให้เห็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ที่มีมุมมองข้ามไปของคนในสังคมอเมริกัน อาทิ ปัญหาการขัดแย้งกันระหว่างสมาชิกในครอบครัวที่เกิดจากการมีทัศนคติไม่ตรงกัน การมีความรู้สึกไม่พอใจในการปฏิบัติต่อกัน ซึ่งสาเหตุเหล่านี้จะนำไปสู่ความไม่เข้าใจกัน การเก็บกดของอารมณ์ สุดท้ายอาจก่อให้เกิดการแตกแยกของครอบครัวได้ ปัญหาความไม่แน่นอนของสถานภาพทางการเงินภายในครอบครัว ที่อาจนำไปสู่การทะเลาะกันระหว่างสามีภรรยา หรือแม้แต่ปัญหาที่คนทั่วไปคิดว่าไม่น่าจะมีผลร้ายตามมา เช่น ปัญหาการดื่มสุรา ตามมรยาตและธรรมเนียมของสังคม ก็อาจเป็นเหตุให้บิดามารดาไม่มีเวลาได้อยู่ใกล้ชิดเพื่อให้ความรัก ความอบอุ่นแก่ลูกอย่างเพียงพอ ปัญหาการเสื่อมคุณธรรมทางเพศ สาเหตุมาจากการมีทัศนคติในเรื่องเพศสัมพันธ์อย่างเสรี หรือสาเหตุจากการมีเวลาว่างมากเกินไปของภรรยา ก่อให้เกิดความว้าเหว่ ความคิดฟุ้งซ่านและนำไปสู่การประพฤติดีผิดทางเพศ

จากการศึกษาเนื้อเรื่องทั้งประเภทนวนิยายและเรื่องสั้น ของจอห์น ซีเวอร์ แล้วผู้วิจัยพบว่า ซีเวอร์ได้เสนอปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ไว้ในเรื่องที่เขายกขึ้น ในลักษณะเป็นการบอกเล่าถึงสาเหตุ และผลของปัญหาไว้ในเรื่อง ๆ เดียวโดยเฉพาะ หรือหลาย ๆ เรื่องรวมกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้จัดแบ่งปัญหาที่ซีเวอร์ เสนอออกมาเป็น 4 ปัญหาคือ

1. ปัญหาความเสื่อมทางด้านคุณธรรมทางเพศ
2. ปัญหาโครงสร้างครอบครัว
3. ปัญหาการติดสุรา
4. ปัญหาสภาพทางเศรษฐกิจในครอบครัว

และเพื่อให้การศึกษาวิเคราะห์ปัญหาและสภาพสังคมในส่วนของ บทที่ 3 เป็นไปอย่างชัดเจน และต่อเนื่องในการแสดงให้เห็นลักษณะของปัญหาต่าง ๆ ที่ซีเวอร์ได้เสนอมานี้ ผู้วิจัยจึงแบ่งปัญหาแต่ละหัวข้อออกเป็นสาเหตุของปัญหาใน 2 ลักษณะคือ

1. ปัญหาความเสื่อมทางด้านคุณธรรมทางเพศ แบ่งเป็น
 - 1.1 การมีชู้
 - 1.2 การรักร่วมเพศ
 2. ปัญหาโครงสร้างครอบครัว แบ่งเป็น
 - 2.1 การขัดแย้งระหว่างสมาชิกในครอบครัว
 - 2.2 การหย่าร้าง
 3. ปัญหาการติดสุรา แบ่งเป็น
 - 3.1 การดื่มสุราเพื่อมรรยาทางสังคม
 - 3.2 การดื่มจัด
 4. ปัญหาสถานภาพทางเศรษฐกิจในครอบครัว แบ่งเป็น
 - 4.1 การมีปัญหาด้านการเงิน
 - 4.2 การตกงานของสามีและการว่างงานของภรรยา
- ซึ่งผู้วิจัยจะดำเนินการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาตามลำดับต่อไป ดังที่ได้เสนอมาเบื้องต้นนี้

วิเคราะห์ปัญหาและสภาพสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง จากวรรณกรรมของจอห์น ซีเวอร์

การศึกษาสังคม (social study) เพื่อให้เห็นสภาพของสังคมที่ต้องการศึกษา เราสามารถทำการศึกษาได้ 2 ลักษณะ คือ หนึ่ง ศึกษาโดยส่วนรวมทั้งหมด (general study) ที่มีลักษณะการศึกษาทุกส่วนประกอบของสังคม ไม่ว่าจะเป็นการจัดระเบียบทางสังคม กลุ่ม สถาบัน วัฒนธรรม การเปลี่ยนแปลงทางสังคม รวมทั้งพฤติกรรมของคนด้วย สอง ศึกษาสังคมเฉพาะส่วน (special study) ที่เน้นการศึกษาเฉพาะในส่วนประกอบของสังคมส่วนใดส่วนหนึ่งเท่านั้น เพื่อที่จะทำให้สามารถเห็นสภาพของสังคมในส่วนนั้นได้ละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้น เช่น การศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในส่วนของปัญหาสังคมในลักษณะต่าง ๆ (Hebding & Glick. 1976 : 15) ซึ่งในการศึกษาสภาพสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง ที่สะท้อนจากผลงานด้านวรรณกรรมของจอห์น ซีเวอร์นี้ ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาวิเคราะห์ในลักษณะที่สองที่จะเป็นการศึกษาวิเคราะห์จากปัญหาที่ซีเวอร์ได้เสนอในงานเขียนของเขา ซึ่งก็จะสามารถทำให้เข้าใจและมองเห็นสภาพของสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงได้

ผู้วิจัยจะดำเนินการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาตามลำดับ ดังนี้

- (1) ปัญหาความเสื่อมทางด้านคุณธรรมทางเพศ
- (2) ปัญหาโครงสร้างครอบครัว
- (3) ปัญหาสถานภาพทางเศรษฐกิจในครอบครัว
- (4) ปัญหาการติดสุรา

1. ปัญหาความเสื่อมทางด้านคุณธรรมทางเพศ

สังคมอเมริกันในคริสต์ศตวรรษที่ 20 ได้มีการยอมรับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์อย่างเสรี (free sex) ของบุคคลว่าเป็นเรื่องธรรมดา เป็นสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลที่สามารถกระทำได้ โดยไม่ผิดกฎหมาย ทั้งยังถือว่าเรื่องเพศไม่ใช่เรื่องเสียหาย หรือน่าอับอายแต่อย่างใดหนุ่มสาวสมัยปัจจุบันจึงกล้าที่จะแสดง

ออกในเรื่องความต้องการทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง และทุกคนพอใจที่จะใช้เสรีภาพทางเพศของตนอย่างเต็มที่ (สมร นิติชนัทประภาส. 2525 : 60) การเปลี่ยนแปลงทัศนคติทางเพศในลักษณะนี้ ได้ก่อให้เกิดปัญหาหลายอย่างติดตามมา เช่น ปัญหาการไม่ขึ้น การหย่าร้าง และที่สำคัญคือ ปัญหาการประพฤติดังกล่าวทางเพศ ที่คนในสังคมอเมริกันในปัจจุบันได้มีการประพฤติดังกล่าวมากขึ้น

จอห์น ซีเวอร์ ได้ชี้ให้เห็นปัญหาอีกอย่างหนึ่งที่คนอเมริกันทั่วไปมองไม่เห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาของคนในชั้นชั้นกลางระดับสูงคือ ปัญหาความเสื่อมทางด้านคุณธรรมทางเพศ ซึ่งซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงลักษณะของการเสื่อมคุณธรรมทางเพศ ในเรื่องสั้นและนวนิยายของเขาใน 2 ลักษณะ คือ

(1) การมีชู้ และการล่วงประเวณี และ

(2) การรักร่วมเพศ

ซึ่งลักษณะของการเสื่อมคุณธรรมทางเพศที่ซีเวอร์ ได้แสดงให้เห็นก็คือ บุคคลที่ได้ประพฤติดังกล่าวทางเพศ ต่างไม่ได้รู้สึกว่าเขาเองได้กระทำผิดต่อศีลธรรม ส่วนการรักร่วมเพศ ซีเวอร์ต้องการแสดงให้เห็นถึง การมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดจากธรรมชาติ เป็นเครื่องหมายแสดงถึงการเสื่อมศีลธรรมของคน

1) การมีชู้และการล่วงประเวณี

ในเรื่อง "The Brigadier and Golf Widow" ซีเวอร์ได้กล่าวถึงการประพฤติดังกล่าวทางเพศระหว่างชาลี พาสเทิร์น (Charlie Pastern) กับคุณนายแฟลนนาแกน (Mrs. Flannagan) ที่แอบเป็นชู้กันในวันหนึ่ง ที่ชาลีถูกคุณนายพาสเทิร์น (Mrs. Pastern) ผู้เป็นภรรยาใช้ไปเก็บเงินบริจาคเข้ามูลนิธิจาก คุณนายแฟลนนาแกน เมื่อไปถึงบ้านคุณนายแฟลนนาแกน ชาลีพบว่าคุณนายเกิดความว้าวุ่นและเจ็บปวด เนื่องจากเธอต้องอยู่บ้านเพียงลำพัง เพราะสามีเดินทางไปทำธุรกิจยังต่างประเทศ ชาลีเกิดความรู้สึกสงสารและเห็นใจคุณนายแฟลนนาแกน ที่มีสภาพโดดเดี่ยวเช่นนี้

"The thought of this lonely woman sitting at her widow touched him ..." (Cheever. 1964 : 20) แต่เขาก็ไม่รู้ว่าจะช่วยเธอได้อย่างไร "The remarks she made about the sufferings of a lonely woman seemed so broad at first

that he didn't know what to make of them ..." (Cheever. 1964 : 21) ในที่สุดเมื่อ
เหล่าแก้วที่หกผ่านไป ทั้งสองก็เป็นชู้กัน

จะเห็นได้ว่า ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงการเป็นชู้กันได้ง่ายของคนในชนชั้นนี้ ทั้งที่ถือกันว่าการ
เป็นชู้เป็นการประพฤติดีทางเพศที่ร้ายแรงที่สุด เพราะเป็นการประพฤติดีทั้งต่อศีลธรรมและสังคม แต่
ชาลีกับคุณนายแฟลนนาแกน ก็แอบเป็นชู้กันที่สุดในที่สุด เพราะสาเหตุจากความว้าเหว และความสงสารที่ขาด
การยับยั้งชั่งใจของทั้งสองคน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงการเสื่อมคุณธรรมทางเพศอย่างเห็นได้ชัด และ
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อทั้งสองรู้ว่าได้ลอบเป็นชู้กันแล้ว แต่กลับไม่มีใครรู้สึกเสียใจหรือละอายต่อการ
กระทำของตนเลย สำหรับคุณนายแฟลนนาแกนก็เพียงแต่กล่าวว่า ตนเองไม่เคยประพฤดิเช่นนี้มาก่อนโดย
ที่ไม่ได้แสดงความรู้สึกเสียใจแต่อย่างใด

"I've never done this before." She (Mrs. Flannagan) said later, when
he (Charlie) was arranging himself to leave. Her voice shook with feeling and
the thought it lovely. He didn't doubt her truthfulness although he had heard
the words a hundred times ..." (Cheever. 1964 : 23)

เช่นเดียวกันกับชาลี เมื่อกลับถึงบ้านก็ไม่ได้รู้สึกกังวลต่อเรื่องเป็นชู้กันกับคุณนายแฟลนนาแกน
แต่กลับกังวลเกี่ยวกับเรื่องเงินที่ลงทุนในธุรกิจต่าง ๆ ที่ทำทำว่าจะล้มเหลว

"His money was tied up in a Nassau hotel, on Ohio pottery works and
detergent for window washing, and luck had been running against him. His
worries hurried him out of bed ... then getting back in to bed, he thought of
Mrs. Flannagan, planning where they would next meet and what they would do."
(Cheever. 1964 :23)

นอกจากที่ชาลีจะไม่รู้สึกผิดแล้ว ในวันต่อมาเขายังรู้สึกเสมือนว่าได้รับชัยชนะที่มีผลทำให้จิตใจ
ของเขาเบิกบานและมีความสุข

"A new conquest always had a wonderful effect on Charlie. He became
overnight generous, understanding, inexhaustibly good-humored, relaxed, kind to
cats, dogs, and strangers, expansive and compassionate." (Cheever. 1964 : 24)

ฝ่ายคุณนายแฟลนนาแกนก็เช่นเดียวกัน ในวันต่อมาที่มีการนัดหมายพบกัน เธอจะมาพบกับชาลี ทุกครั้ง แม้ในครั้งสุดท้ายที่เธอผัดนัด ชาลีได้โทรศัพท์มาบอกเธอว่าเขาจะขับรถตรงไปยังบ้านเธอทันที เธอได้กล่าวกับชาลีทางโทรศัพท์ว่า เธอขอให้ชาลีจอดรถไว้ด้านหลัง และเข้าประตูทางหลังบ้านเพราะเธอกลัวเพื่อนบ้านนินทา ก็แสดงว่าเธอไม่ได้รู้สึกว่าได้กระทำผิดศีลธรรมแต่อย่างใด

"I will tell you when I see you tonight. But please park your car behind and come in the back door. I do not want to give these old gossips here anything to talk about. You must remember that I have never done this before." (Cheever. 1964 : 24)

จากพฤติกรรมของชาลีและคุณนายแฟลนนาแกนเช่นนี้ ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงการเสื่อมทางด้านคุณธรรมทางเพศของคนทั้งสองอย่างเด่นชัด เพราะทั้งสองไม่ได้มีความรู้สึกสำนึกผิดต่อศีลธรรม หรือเกิดความละอายขึ้นภายในจิตใจแต่อย่างใด

ในเรื่อง "The Five-Forty-Eight" ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงการไม่รู้สึก หรือตระหนักถึงความผิดของ เบลค (Blake) ที่ได้แอบมีเพศสัมพันธ์กับเลขานุการของตนในคืนวันหนึ่งหลังเลิกงานมิสเดนท์ (Miss Dent) เป็นเลขานุการของเบลคเมื่อสามเดือนที่แล้ว หลังเลิกงานวันนั้นเขาได้ชวนเธอไปหาอะไรดื่มต่อข้างนอก มิสเดนท์กล่าวปฏิเสธแต่กลับเสนอว่า หากเบลคต้องการที่จะดื่มจริง ๆ ก็ให้ไปที่พักของเธอเพราะมีเหล้าเหลืออยู่ เมื่อไปถึงที่พักของมิสเดนท์ ทั้งสองได้ดื่มเหล้าร่วมกัน เมื่อเวลาผ่านไปทุกอย่างก็จบลงตามที่เบลคคาดหวังไว้ นั่นคือ เขาได้เสียกับมิสเดนท์ แต่ในขณะนั้น เบลคไม่ได้รู้สึกว่าเขาได้กระทำผิด ทั้งที่เขาบอกรายอยู่แล้ว เบลคคิดว่า เรื่องการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างเป็นเรื่องธรรมดาของสังคม โดยเฉพาะกรณีของเขาระหว่างเลขานุการกับนายจ้าง ที่ดูจะเป็นเรื่องไม่เสียหายอะไร และก่อนที่จะตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กับมิสเดนท์ เบลคได้พิจารณาแล้วว่าลักษณะผู้หญิงแบบมิสเดนท์คงไม่ก่อความยุ่งยากให้เขาในการที่จะเปิดเผยเรื่องนี้ภายหลัง

"Her diffidence, the feeling of deprivation in her point of view, promised to protect him from any consequences ..." (Cheever. 1958 : 50)

ดังนั้น เมื่อเบลควมรักกับมิสเดนที่เรียบร้อยแล้ว เขาจึงไม่ได้แสดงอาการรู้สึกเสียใจแต่ประการใด เพราะคิดว่าสิ่งที่เขาได้กระทำลงไปไม่ได้ผิดต่อสิ่งใด ทุกอย่างเป็นเพียงการสนองตอบอารมณ์ทางเพศที่เขาคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร เขาจึงไม่รู้สึกกังวลต่ออาการสะอื้นของมิสเดนเลย

"When he put on his clothes again, an hour or so later, she (Miss. Dent) was weeping. . . He felt too contented and warm and sleepy to worry much about her tear ..." (Cheever. 1958 : 51)

จากลักษณะการแสดงออกของเบลคเช่นนี้ ชีเวอร์ได้แสดงให้เห็นว่า ชนชั้นกลางระดับสูง โดยเฉพาะผู้ชายมักจะประพฤติดังทางเพศได้ง่าย เพราะถูกรอบงำโดยกิเลสตัณหา และละเลยหลักศีลธรรม พวกเขาแม้จะระมัดระวังมิให้เกิดเรื่องเสียหายทางสังคม ที่มีผลต่อชื่อเสียงและเกียรติยศเท่านั้น เช่น เมื่อเบลคพอรู้ว่ามิสเดนมีอาการของคนเป็นโรคประสาท เขาก็ได้ให้ฝ่ายบุคคลไล่เธอออกจากงานโดยที่เขาารู้สึกว่าได้กระทำสิ่งสามัญธรรมดาอย่างหนึ่งเท่านั้นเอง

"The next day, he did what he felt was the only sensible thing. When she was out for lunch, he called personnel and asked them to fire her." (Cheever. 1958 : 51)

และหลังจากนั้น เขาก็พยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้เธอพบ เพราะกลัวว่าเธอจะทำให้เขาเสื่อมเสีย หากว่าเธอได้พูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธอ ซึ่งการกระทำของเบลคเช่นนี้คล้ายกับการแสดงความบริสุทธิ์ของตนเองต่อหน้าเพื่อน ในกรณีของ ดิค (Dick) ในเรื่อง "In the Eyes of God" ที่ดิคจะไม่แนะนำเอลเลน (Ellen) ผู้หญิงที่เขาอยู่ด้วยให้เพื่อน ๆ รู้ และพยายามหลีกเลี่ยงที่จะไปร่วมงานสังสรรค์ระหว่างเพื่อนฝูง เพราะเขากลัวว่าเพื่อนของเขาจะรู้เรื่องราวว่า เขาได้เคยทอดทิ้งภรรยาเก่าของเขา ซึ่งเหตุผลที่ดิคกระทำเช่นนี้ เพราะเขาต้องการรักษาชื่อเสียงและหน้าตาในวงสังคม ซึ่งหากใครรู้ความประพฤติดังกล่าวจะทำให้เขาเสื่อมเสียเป็นอย่างมาก ซึ่งก็เหมือนกับเบลคที่คำนึงถึงแต่เรื่องชื่อเสียง เกียรติยศ จึงทำให้เขาไม่รู้สึกผิดหรือเกิดความละอายต่อศีลธรรม แม้ในตอนท้ายของเรื่อง มิสเดนที่ติดตามเบลค และได้ใช้ปืนจี้บังคับให้เขาพบกับเธอสักครู่ ความรู้สึกของเบลคใน

ตอนนั้น แม้จะรู้สึกกลัว แต่เขาก็ไม่ได้คิดว่าเขาได้ทำอะไรผิด สิ่งที่เขากลัวคือการที่เพื่อนบ้านจะรู้เรื่องราวระหว่างเขากับมิสเดนท์ ในที่สุดมิสเดนท์ บังคับให้เบลคจุ่มหน้าลงไปในน้ำโคลนสกปรก ขณะที่เธอได้พูดในความหมายที่ต้องการบอกให้เบลครู้ และยอมรับในการกระทำของเขาว่าเป็นการกระทำที่ผิดทั้งในทางศีลธรรมและสังคม

""And if I (Miss. Dent) called to show you the right way, you wouldn't heed me. Oh! I'm better than you, I'm better than you, and I shouldn't waste my time or spoil my life like this. Put your face in the dirt. Put your face in the dirt!"" (Cheever. 1958 : 55)

หลังจากเบลคเงยหน้าขึ้นมาแล้วไม่พบมิสเดนท์ เขาก็รู้สึกปลอดภัยและความกลัวก็หายไปเพราะเรื่องราวระหว่างเขากับมิสเดนท์ ยังเป็นความลับเหมือนเดิม และเบลคเองก็ไม่ได้รู้สึกสำนึกตนว่าได้กระทำผิดเหมือนเดิม ซึ่งการจบเรื่องในลักษณะนี้ ซีเวอร์ต้องการชี้ให้บุคคลชั้นชั้นกลางระดับสูงได้หันกลับมาพิจารณาการกระทำของตนเอง โดยเฉพาะในเรื่องเพศสัมพันธ์ที่ชั้นชั้นนี้ ได้มีการประพฤติดังทางเพศอย่างมากมาย อันเป็นเครื่องหมายแสดงถึงความเสื่อมทางด้านคุณธรรมทางเพศของชั้นชั้นนี้โดยเฉพาะ

2) การรักร่วมเพศ

ในเรื่อง "Clancy in the Tower of Babel" ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นว่า ในสังคมชั้นชั้นกลางระดับสูงได้มีการนิยมนรักร่วมเพศกันอยู่ ถึงแม้ว่าสังคมอเมริกันจะถือว่าการรักร่วมเพศไม่ใช่สิ่งที่ผิด โดยเฉพาะในแง่ของกฎหมาย แต่ซีเวอร์เห็นว่าพฤติกรรมการรักร่วมเพศระหว่างชายกับชายเป็นสิ่งที่ผิดปกติน่าอับอาย เพราะเป็นการปฏิบัติด้านเพศสัมพันธ์ที่ไม่สอดคล้องกับธรรมชาติ โดยเฉพาะผิดต่อหลักความเชื่อของพวกพิวริตัน ที่ถือว่าการรักร่วมเพศเป็นการประพฤติดังต่อศีลธรรม (Horton & Edward. 1952 : 48) และเป็นการกระทำที่แสดงให้เห็นถึงความเสื่อมในด้านคุณธรรมทางเพศ

ซีเวอร์ ได้แสดงให้เห็นถึงทัศนคติของคนที่มีฐานะทางสังคมต่ำกว่าชนชั้นกลางระดับสูง มองภาพชีวิตบุคคลชั้นนี้ผ่านตัวเอกของเรื่อง คือเจมส์ แคลนซี (James Clancy) ที่ทำงานเป็นพนักงานประจำลิฟท์ในอพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่ง ที่มีผู้เช่าเป็นบุคคลที่มีฐานะร่ำรวย แคลนซีเป็นคนขบถ มีนิสัยสุภาพอ่อนน้อม

มองโลกในแง่ดีและเคร่งศาสนา ดังนั้น ในตอนแรกที่เข้ามาทำงาน แคลนซีจึงมองภาพชีวิตของคนเหล่านี้ด้วยความชื่นชมยินดี ในฐานะความเป็นอยู่ที่โอ่อ่าสุขสบาย จนเขาคิดว่าชีวิตคนพวกนี้คงจะเปราะบาง

"... and Clancy at first look at the tenants as if they were made of sugar." (Cheever. 1978 : 118)

แต่เมื่อแคลนซีได้เข้ามาสัมผัสชีวิตความเป็นอยู่ที่แท้จริงของคนเหล่านี้ แคลนซีก็พบว่าคนเหล่านี้ไม่ได้มีความเปราะบางอย่างที่เขาคิด

"Clancy had discovered by then that his passengers were not made of sugar. All of them were secured to the world intricately by friends and lovers, dog and songbirds, debts, inheritances, trusts, and job ..." (Cheever. 1978 : 119)

ตามทัศนะที่ แคลนซีได้มองภาพชีวิตของคนในอพาร์ทเมนต์ ว่าเป็นผู้ที่มีความเป็นอยู่ดี มีเสื้อผ้าที่สวยงามใส่ มีฐานะร่ำรวย ซีเวอร์ได้สะท้อนให้เห็นถึงทัศนะของคนทั่วไปที่มองสภาพชีวิตของชนชั้นกลางระดับสูงในสังคมอเมริกัน เหมือนกับที่แคลนซีมองคนที่พักอยู่ในอพาร์ทเมนต์ที่เขาทำงานอยู่ ซึ่งเป็นการมองเพียงเปลือกนอกของชีวิตคนเหล่านั้นเท่านั้น โดยที่ยังไม่ได้มองลึกเข้าไปถึงภายในจิตใจของคนเหล่านั้น ว่ามีสภาพแท้จริงเป็นเช่นไร ซึ่งต่อมาแคลนซีก็ได้พบเหตุการณ์ที่ทำให้เขาสามารถมองเห็นสภาพจิตใจของคนเหล่านี้ได้ เมื่อวันหนึ่งเขาพบว่า มร. โรเวนทรี (Mr. Rowantree) ผู้เป็นคนหนึ่งที่แคลนซีรู้สึกห่วงใยเป็นพิเศษ ได้กลายเป็นพวกนิยมรักร่วมเพศ (homosexual)

"Clancy grunted. The young man (Bobbie) was not a young man. His hair was cut short and he wore a canary-yellow sweater and a padded coat but he was as old as Mr. Rowantree, he was nearly as old as Clancy. All the qualities and the airs of youth, which a good man puts aside gladly when the time comes, had been preserved obscenely in him. He had coze in his eyes to make them shine and he smelled of perfume, and Mr. Rowantree took his arm to help him through the door, as if he were a pretty girl." (Cheever. 1978 : 122)

เมื่อแคลนซี ได้พบความจริงว่า มร. โรเวนทรีกับบ๊อบบี้เป็นพวกรักร่วมเพศ แคลนซีก็รู้สึกผิดหวังและเจ็บปวดเป็นอย่างมาก เพราะเขาไม่เคยคิดมาก่อนว่า มร.โรเวนทรีจะมีสภาพแท้จริงเป็นอย่างนี้

"All the solicitude he had felt for Mr. Rowantree ... seemed like money lost in a terrible fraud. He was hurt and bitter. (Cheever. 1978 : 122)

และแคลนซึ่งรู้สึกว่ ความคิดในตอนแรกที่เขาเคยมองผู้คนในอพาร์ทเมนต์แห่งนี้ว่ามีแต่ความ
ดิ่งวามในชีวิตกำลังถูกทดสอบโดยความคิดเกี่ยวกับเพื่อนเกยของ มร. โรเวนทรี ที่ทำให้เขาเริ่มตระหนัก
ถึงสภาพความจริงของชีวิตที่เป็นอยู่

"The idea of Bobbie's being in the building was a painful one for him to take, and he felt as if it contested his own simple view of life." (Cheever. 1978 : 122)

ที่แคลนซึ่งรู้สึกเช่นนี้เพราะซีเวอร์ต้องการแสดงให้เห็นว่า การรักร่วมเพศเป็นสิ่งผิดปกติในสังคม
เหมือนที่แคลนซึ่งเห็นว่าสิ่งนี้ เป็นสิ่งที่สร้างความเจ็บปวดให้แก่เขา เพราะเขาไม่คิดว่าในสังคมเช่นนี้จะ
มีเรื่องแบบนี้อยู่ ซึ่งเป็นสาเหตุให้เขาคิดว่าทัศนคติการมองชีวิตของเขา กำลังถูกทดสอบว่าเขาได้มองชีวิต
ของบุคคลเหล่านี้ตั้งแต่ต้นมาผิดหรือถูก เหมือนสภาพเดียวกันกับฟาร์ราห์กุด (Farragut) ในเรื่อง The
Falconer ได้ถูกมองว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศกับ กับจอดี (Jody) เพื่อนนักโทษชาย ซึ่งในสายตา
ของบุคคลอื่นไม่คิดว่าฟาร์ราห์กุดจะมีพฤติกรรมเช่นนี้เพราะ เขาเป็นคนชั้นกลางระดับสูงที่ถือว่าการกระทำ
เช่นนี้เป็นสิ่งที่ผิด

"Would he (Farragut) walk down the street with his arm around Jody's waist, would he kiss Jody at the airport, would he hold Jody's hand in the elevator, and if he refrained from any of this wouldn't he be conforming to the cruel edicts of a blasphemous society?" (Cheever. 1977 : 77)

ในที่สุด แคลนซึ่งก็ยอมรับว่าเขาได้มองภาพชีวิตของคนเหล่านี้ผิดไป เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ มร.
โรเวนทรี พยายามฆ่าตัวตายโดยเปิดแก๊สไว้ในห้อง เพราะสาเหตุจากบ๊อบบี้ได้ทิ้งเขาไป แคลนซึ่งได้
ช่วยเหลือ มร.โรเวนทรีจนปลอดภัย แต่แคลนซึ่งต้องล้มป่วยเนื่องจากสภาพจิตใจของเขาได้รับการกระทบ
กระเทือนจากเหตุการณ์ในวันนั้น ซึ่งแคลนซึ่งเองไม่สามารถทำใจให้ยอมรับในสิ่งที่เขาคิดว่ามันเป็นการ
กระทำที่ผิดศีลธรรม และเป็นสิ่งชั่วร้าย ดังนั้น เขาจึงมองเห็นคนในอพาร์ทเมนต์เป็นเสมือนคนที่อาศัยใน

เมืองบาป ที่มีแต่ความชั่วร้าย

"Sodom, he thought, the city undeserving of clemency, the unredeemable place ... he felt a great despair for his kind. They had lost the warrants for mercy, there was no movement in the city around him but toward self-destruction and sin." (Cheever. 1978 : 124)

จะเห็นได้ว่า ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นถึงพฤติกรรมการรักร่วมเพศ เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงสภาพการเสื่อมคุณธรรมทางเพศที่เกิดขึ้นกับชนชั้นกลางระดับสูงในสังคมอเมริกัน เหมือนกับที่แคลนซ์ได้มองเห็นว่าพฤติกรรมระหว่าง มร. โรเวนทรี กับบ็อบบี้เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจและผิดต่อศีลธรรม.

2. ปัญหาโครงสร้างครอบครัว

โดยทั่วไปสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงจะถือว่า ความมั่นคงของครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญเพราะความมั่นคงของครอบครัวไม่เพียงแต่นำมาซึ่งความสุขของสมาชิกภายในครอบครัวเท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องหมายที่แสดงให้เห็นถึงความมีเกียรติในสังคมอีกด้วย ดังนั้น ครอบครัวของชนชั้นกลางระดับสูงจึงพยายามรักษาสถานภาพของครอบครัวให้มีความมั่นคงมากที่สุด จอห์น ซีเวอร์ ได้แสดงให้เห็นถึงปัญหาที่มีผลทำให้สถาบันครอบครัวเกิดการแตกแยกได้ในเรื่องสั้นของเขา และเขาได้เผยให้เห็นสภาพที่แท้จริงของครอบครัว สังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงที่ชีวิตประจำวันเต็มไปด้วย ปัญหาการขัดแย้งและความเครียด (Mizener. 1953 : 19-20) ซึ่งการแสดงให้เห็นปัญหา ซีเวอร์ ได้ชี้ให้เห็นสาเหตุของปัญหา พร้อมทั้งเสนอแนะวิธีการแก้ปัญหา เพื่อให้คนอเมริกันได้นำไปเป็นแนวทางในการพิจารณาแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน (Hicks. 1964 : 4-5)

ปัญหาโครงสร้างครอบครัวที่ ซีเวอร์ แสดงให้เห็นในเรื่องสั้นของเขว่าเป็นปัญหาที่จะนำไปสู่การทำลายความมั่นคงของครอบครัว มี 2 ลักษณะ คือ ปัญหาการขัดแย้งระหว่างสมาชิกในครอบครัวและปัญหาการหย่าร้าง

การขัดแย้งระหว่างสมาชิกในครอบครัว

ปัญหาการขัดแย้งระหว่างสมาชิกในครอบครัวไม่ว่าจะเป็นการขัดแย้งระหว่างสามีกับภรรยา พ่อแม่กับลูก หรือระหว่างพี่กับน้อง ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นถึงสาเหตุส่วนใหญ่ที่ทำให้เกิดการขัดแย้ง คือ การมีทัศนคติในการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน หรือการมีความคิดเห็นขัดแย้งกัน

ในเรื่อง "Goodbye, My Brother" ซีเวอร์ ได้แสดงให้เห็นถึงสภาพการแตกแยกของครอบครัว พอมเมอร์รอย (Pommeroy) ที่มีสาเหตุมาจากการที่พี่น้องมีทัศนคติในการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน เรื่องมีว่า ในช่วงฤดูร้อนของทุกปี สมาชิกครอบครัวพอมเมอร์รอยทุกคน ยกเว้นน้องชายคนเล็กที่ชื่อ ลอว์เรนซ์ (Lawrence) จะมาพักร้อนที่บ้านพักตากอากาศที่ Laud's Head เสมอและในปีนี้ก็เช่นกัน สมาชิกครอบครัว พอมเมอร์รอย อันประกอบด้วย คุณนายพอมเมอร์รอย (Mrs. Pommeroy) ผู้เป็นแม่ ไดอาน่า (Diana) พี่สาวคนโต และแชดดี (Chaddy) กับพี่ชายอีกคนที่เป็นผู้เล่าเรื่องนี้ได้พาครอบครัวมาพักร้อนเช่นเดิม แต่ในครั้งนี้นักคนก็ให้รู้สึกแปลกใจที่น้องชายคนเล็ก ได้ส่งข่าวมาว่าจะพาครอบครัวมาพักร้อนร่วมกับทุกคนที่นี่ ซึ่งเป็นเวลานานเกือบสี่ปีที่ทุกคนไม่ได้เจอเขาเลย ดังนั้น สมาชิกของครอบครัวทุกคนจึงเฝ้ารอคอยน้องชาย ด้วยความยินดีที่พี่น้องทั้งหมดจะได้มาพบหน้ากัน และมีความสุขจากการพักผ่อนร่วมกัน

"We looked forward to his return with a mixture of apprehension and loyalty, and with some of the joy and delight of reclaiming a brother."
(Cheever, 1953 : 15)

แต่เมื่อลอว์เรนซ์พาครอบครัวมาถึงและพักร่วมกันกับทุกคนที่บ้าน พี่น้องทุกคนก็รู้สึกว่าลอว์เรนซ์ไม่สามารถทำตัวเข้ากับใครได้ เพราะเขามักแสดงกริยาทำที่ไม่เห็นด้วยกับการกระทำต่าง ๆ ที่สมาชิกทุกคนของครอบครัวได้กระทำอยู่เป็นปกติ เช่น แสดงความไม่พอใจต่อการดื่มเหล้าตลอดเวลาของทุกคน แสดงออกด้วยคำพูดว่าไม่เห็นด้วยกับความประพฤติกของพี่สาวคนโตที่ออกไปเที่ยวกับผู้ชาย ทั้งที่เพิ่งหย่ากับสามี ไม่เห็นด้วยกับความคิดของทุกคนที่ต้องการเก็บรักษานบ้านพักตากอากาศไว้ แสดงอาการไม่พอใจต่อการทำตัวเป็นกันเองกับทุกคนมากเกินไปของพี่สะใภ้ และไม่เห็นด้วยกับการจัดงานสังสรรค์ระหว่างเพื่อน

บ้าน รวมทั้งการเล่นหมากพนันเอาเงินระหว่างพี่น้อง ซึ่งพฤติกรรมของลอว์เรนซ์ในลักษณะเช่นนี้ได้สร้างความไม่พอใจเป็นอย่างมากให้กับทุกคนในครอบครัว

"Everyone went to the beach but Tifty (Lawrence) and Ruth (Lawrence's wife). "I don't mind him (Lawrence)." Mother said. She was excited, and she tipped her glass and spilled some gin into the sand. "I don't mind him. It doesn't matter to me how rude and horried and gloomy he is, but what I can't bear are the faces of his wretched little children. Those fabulously unhappy little children." With the height of the cliff between us, everyone talked wrathfully about Lawrence, about how he had grown worse instead of better, how unlike the rest of us he was, how he endeavored to spoil every pleasure." (Cheever. 1953 : 17)

และเป็นสาเหตุให้ทุกคนเกิดความเครียดและรู้สึกไม่มีความสุข เหมือนกับว่าลอว์เรนซ์ได้กลายเป็นสิ่งที่ทำลายความสงบสุขที่ทุกคนเคยมีร่วมกันทุก ๆ ปี ในการมาพักผ่อน แต่ทุกคนก็ไม่ได้แสดงความรู้สึกเหล่านี้ให้ลอว์เรนซ์รู้ ทุกคนต่างพยายามปลดปล่อยและผ่อนคลายความรู้สึกไม่พอใจด้วยการดื่มเหล้า และการว่ายน้ำทะเล "We drank our gin; the abuse seemed to reach a crescendo, and then, one by one, we went swimming in the solid green water. But when we come out no one mentioned Lawrence unkindly; the line of abusive conversation had been cut, as if swimming had the cleaning force claimed for baptism." (Cheever. 1953 : 17) ซึ่งก็ทำให้ทุกคนรู้สึกสบายใจขึ้น และสามารถลืมความไม่พอใจต่อลอว์เรนซ์ได้

จากพฤติกรรมของลอว์เรนซ์และการแสดงความรู้สึกไม่พอใจของทุกคน ต่อการกระทำของเขาในเรื่องนี้ ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นว่า การเกิดความรู้สึกไม่พอใจของพี่น้องทุกคนต่อลอว์เรนซ์ มีสาเหตุมาจากการขัดแย้งกันทางความคิด ที่เกิดจากการมีทัศนคติในการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน โดยที่มารดาและพี่น้องของลอว์เรนซ์ต่างคิดว่า การดำเนินชีวิตในลักษณะที่พวกเขาปฏิบัติกัน อันได้แก่ การดื่มเหล้า การจัดงานสังสรรค์ การเล่นหมากพนันเป็นวิถีชีวิตที่ถูกต้องแล้ว เพราะสิ่งเหล่านี้ได้นำมาซึ่งความสุขที่ทุกคนต้องการได้รับในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ และมันยังเป็นวิถีชีวิตที่คนในสังคมถือปฏิบัติกันเป็นปกติ แต่ลอว์เรนซ์กลับมีความ

เห็นตรงกันข้าม เขาคิดว่าลักษณะการดำเนินชีวิต ที่ถือเพียงการดื่มกิน รื่นเริง เช่นคนในครอบครัว เขาถือปฏิบัติอยู่นี้ เป็นวิถีทางของการดำเนินชีวิตที่ผิด ไม่มีประโยชน์และทำให้เกิดการสูญเสียแก่ชีวิต ซึ่งทัศนคติที่ลอว์เรนซ์ยึดถือว่า เป็นสิ่งที่ถูกต้องนี้ ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นในการสังเกตของพี่ชายลอว์เรนซ์ผู้เล่าเรื่องนี้ ที่คิดว่าน้องชายของตนเองกำลังทำตัวเหมือนกับเป็นตัวแทนของพวกพิวริตัน (Puritan) ที่มองว่าการกระทำของพี่น้องทุกคนเป็นการกระทำที่ผิด

"With his mouth set, my brother looked to me like a Puritan cleric sometimes, when I try to understand his frame of mind, I think of the beginnings of our family in this country, and his disapproval of Diana and her lovers reminded me of this. The branch of the Pomeroy's to which we belong was founded by a minister ... The temper of our family changed somewhat and became more lighthearted, but when I was of school age, I can remember a cousinage of old men and women who seemed to hark back to the dark days of the ministry and to be animated by perpetual guilt and the deification of the scourge." (Cheever. 1953 : 18-19)

และจากคำพูดของลอว์เรนซ์ที่เกิดโต้เถียงกับพี่ชายผู้เล่าเรื่องนี้ แสดงให้เห็นการมีทัศนคติขัดแย้งกันอย่างเห็นได้ชัด

"Come out of this gloominess. Come out of it. It's only a summer day. You're spoiling your own good time and you're spoiling everyone else's. We need a vacation Tifty. I need to rest. We all do. And you're making everything tense and unpleasant. I only have two weeks in a year. Two weeks. I need to have a good time and so do all the others. We need to rest. You think that your pessimism is an advantage, but it's nothing but an unwillingness to grasp realities." What are the realities?" He (Lawrence) said. "Diana is a foolish and a promiscuous woman. So is Odette (Chaddy's wife). Mother is an alcoholic. If she doesn't discipline herself she'll be in a hospital in a year or two. Chaddy is dishonest. He always has been. The house is going to fall into the sea." He looked at me and added, as an after thought, "You're a fool ..."

(Cheever. 1953 : 23-24)

ในที่สุดพี่ชายลอว์เรนซ์ไม่สามารถอดทนต่อไปได้ เขาได้ใช้ที่นอนไม้ตีศีรษะลอว์เรนซ์ได้รับบาดเจ็บ รุ่งเช้าลอว์เรนซ์พร้อมครอบครัวได้ขึ้นของกลับไป ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องครอบครัวพอมเมอรรอย ขาดสะบั้นลง

จะเห็นได้ว่า การมีทัศนคติในการดำเนินชีวิตแตกต่างกันได้กลายเป็น สาเหตุให้เกิดการแตกแยกในครอบครัว และในลักษณะเดียวกัน ซีเวอร์ ก็ได้ชี้ให้เห็นว่าการมีความคิดเห็นขัดแย้งกัน หรือไม่สอดคล้องกัน ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการทะเลาะกันได้ง่าย ระหว่างสมาชิกในครอบครัวซึ่งจะมีผลทำให้เกิดความตึงเครียดขึ้นได้ในชีวิตประจำวัน

ในเรื่อง "The Season of Divorce" ซีเวอร์ได้กล่าวถึงการทะเลาะกันระหว่าง เอเธล (Ethel) กับสามีของเธอ ในคืนวันหนึ่งซึ่งสามีของเธอหว่าดระแวงว่าเธอได้หลงรัก หมอเทรนเชอร์ (Dr. Trencher) หลังจากที่เธอได้เล่าให้สามีฟังว่า หมอเทรนเชอร์มักจะมาแอบมองและพูดคุยกับเธอที่สวนสาธารณะ เอเธลได้ปฏิเสธว่าเธอไม่ได้รักหมอเทรนเชอร์ เธอรักเขาและลูก และเธอได้อธิบายให้สามีเข้าใจในความรู้สึกของเธอที่เธออ่อนแอและมีความกังวลนั้น เพราะเธอรู้สึกว่าตัวเธอไม่มีค่าเลย เธอต่อสู้หาหนทางไปเรียนที่ฝรั่งเศสจนจบระดับปริญญา แต่พอแต่งงานเธอกลับไม่ได้ใช้ความรู้ที่เล่าเรียนมาเลย เธอรู้สึกว่าเธอได้สูญเสียตัวเองไป ทำให้เธอขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง ซึ่งแต่ก่อนความรู้สึกเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นในความคิดของเธอ แต่พอเกิดเหตุการณ์ที่หมอเทรนเชอร์มาหลงรักเธอ และเขาได้มอบดอกกุหลาบให้เธอในวันเกิด เธอจึงได้รู้สึกและทำให้เธอกังวลกับความคิดที่เกิดขึ้นนี้ แต่สามีของเอเธลไม่เข้าใจในสิ่งที่เธอพยายามอธิบายให้เขาฟังเพราะเขาคิดแต่ว่าเธอได้ไปหลงรักหมอเทรนเชอร์แล้ว ซึ่งในที่สุดทั้งสองก็เกิดมีปากเสียงกัน

"In Grenoble," she (Ethel) said, "I wrote a long paper on Charles Stuart in French. A professor at the University of Chicago wrote me a letter. I couldn't read a French newspaper without a dictionary today, I don't have the time to follow any newspaper, and I am ashamed of my incompetence, ashamed of the way I look. Oh, I guess I love you. I do love the children, but I love myself. I love my life, it has some value and some promise for me and Trencher's roses make me feel that I'm losing this, that I'm losing my self-respect. Do you know what I mean, do you understand what I mean?" "No," I said "No." (Cheever. 1953 : 143)

จากเหตุการณ์นี้ จะเห็นว่าสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้เอเธลกับสามีทะเลาะกันก็เพราะการมีความคิดเห็นไม่ตรงกัน สามีของเอเธลคิดว่าเธอหลงรักคนอื่น ขณะที่เอเธลกลับมีความคิดในเรื่องการสูญเสีย

ความสามารถของตนเอง เป็นเหตุให้เกิดความเข้าใจผิดในพฤติกรรมที่เธอแสดงออกไป ทำให้มีการทะเลาะกันที่สุดในเรื่อง "The Country Husband" ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงการขัดแย้งระหว่างฟรานซิส วีด (Francis Weed) และจูเลีย (Julia) ที่ทั้งสองมีความคิดเห็นในการมองชีวิตแตกต่างกัน ฟรานซิสเป็นสามีบ้านนอกที่ไม่สนใจ ต่อความเป็นไปของสังคมชั้นกลางระดับสูงในเมืองบริวาร์ ซึ่งต่างกับจูเลีย ที่มักสนใจในความเป็นไปของสังคมเมืองบริวาร์ เธอชอบไปงานสังสรรค์ของเพื่อนบ้าน หรือยินดีที่จะได้เข้าเป็นสมาชิกของสโมสรท้องถิ่น การเป็นคนชอบเข้าสังคมของจูเลีย ทำให้เธอกับสามีเกิดการทะเลาะกันบ่อย ๆ โดยเฉพาะเรื่องการไปร่วมงานสังสรรค์ จูเลียจะรู้สึกเสียใจ และเกิดความอับอายเป็นอย่างมาก ที่หากมีงานสังสรรค์ในเมืองบริวาร์แล้วเธอไม่ได้ถูกเชิญให้ไปร่วมด้วย และในวันหนึ่งที่ทั้งสองเกิดทะเลาะกันอย่างรุนแรง ก็ด้วยสาเหตุที่ครอบครัววีดไม่ได้ถูกเชิญไปร่วมงานสังสรรค์ที่บ้านคุณนายไรท์สัน (Mrs. Wrightson) ซึ่งเป็นผู้มีอิทธิพลในเมืองแชดี ฮิลล์ (Shady Hill) จูเลียได้ต่อว่าสามี เป็นต้นเหตุให้เธอไม่ได้ถูกเชิญไปร่วมงาน ฟรานซิสก็ได้แต่บอกว่าเสียใจ

"Mrs. Wrightson has asked everyone in Shady Hill to her anniversary party but us," she (Julia) said.

"I'm sorry, Julia."

"Do you know why they didn't invite us?"

"Why?"

"Because you insulted Mrs. Wrightson."

Julia walked in front of the sofa with a small step that expressed, Francis knew, a feeling of anger." (Cheever. 1978 : 339-340)

และยอมรับในความผิดของเธอ ทั้งยังกล่าวว่าเขาคือใจมากที่ไม่ได้ถูกเชิญไปร่วมงาน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้สนใจสังคมเมืองบริวาร์นี้เลย

"I did insult Mrs. Wrighton, Julia, and I mean to. I've never liked her parties, and I'm glad she's dropped us." (Cheever. 1978 : 340)

จูเลียยิ่งเพิ่มความโกรธมากขึ้น เธอได้โต้เถียงเขาในเรื่องที่เฮเลน (Helen) ลูกสาวจะต้องถูกกีดกันไม่ให้มีเพื่อนในเมืองนี้ และคุณนายไรท์สันก็ยังคงมีอิทธิพลในแชดี ฮิลล์ อีกนาน เธอไม่เห็นประโยชน์อันใดจากการกระทำของสามีเลย กลับมีแต่จะเพิ่มความยุ่งยากให้กับครอบครัว หากยังคงอาศัย

อยู่ในเมืองนี้ จูเลียได้พูดก่อนและถึงนิสัยการเป็นคนไม่สนใจสังคมของสามี ทั้งยังกล่าวว่า นิสัยและการปฏิบัติตนของสามีมีแต่จะนำความทุกข์มาสู่ตนเอง และยังเป็นการทำลายความสุขคนอื่นด้วย ฟรานซิสได้ปฏิเสธเรื่องนิสัยของเขา ทำให้จูเลียไม่สามารถถกเถียงความโกรธต่อไปได้ เธอได้ตำหนิสามีพร้อมทั้งกล่าวถึงการกระทำของเธอที่พยายามสร้างฐานะทางสังคมของครอบครัว แต่สามีกลับเป็นผู้ทำลาย ซึ่งแสดงให้เห็นทัศนคติในการดำเนินชีวิตของจูเลียได้อย่างชัดเจน

"'Damn you, Francis Weed!' Julia cried, and the spit of her words struck him in the face. 'I have worked hard for the social position we enjoy in this place, and I won't stand by and see you wreck it. You must have understood when you settled here that you couldn't expect to live here like a bear in a cave.'"

(Cheever. 1978 : 340)

ในที่สุด ฟรานซิสได้ตบหน้าจูเลียอย่างแรง เพื่อให้หยุดการตำหนิ "He struck her full in the face." (Cheever. 1978 : 340) ซีเวอร์มักจะแสดงให้เห็นว่าการทะเลาะกันมีสาเหตุจากความคิดขัดแย้งกันและมักจบลงด้วยการทำร้ายกันให้เจ็บปวดทั้งสองฝ่าย ซึ่งก่อให้เกิดความตึงเครียดในครอบครัวเสมอ

ในนวนิยายเรื่อง The Wapshot Chronicle ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นการขัดแย้งกันระหว่างฮอนโนร่า (Honora) ผู้เป็นแม่กับ ลินเดอร์ (Leander) ผู้เป็นลูกชาย เกี่ยวกับเรื่องความประพฤติของโมเสส (Moses) หลานชายที่แอบไปทำเรื่องอื้อฉาว โดยการลักลอบมีเพศสัมพันธ์กับโรสซาลี (Rosalie) หญิงสาวที่ตระกูลวอพซอท (The Wapshots) อนุญาตให้อาศัยอยู่ในบ้านชั่วคราวฮอนโนร่าทราบเรื่องนี้เพราะเผลอเดินไปเห็น โมเสสกับโรสซาลีกำลังแสดงความรักอยู่ข้างลำธาร ฮอนโนร่าเป็นคนหัวเก่าและเคร่งศาสนา เธอถือว่าโมเสสได้ทำเรื่องน่าบัดสีที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียมาให้แก่ตระกูลวอพซอท ซึ่งมีชื่อเสียงดังมาตลอดใน St. Botolphs ดังนั้น ฮอนโนร่าจึงยื่นคำขาดกับ ลินเดอร์ พ่อของโมเสส ให้ส่งโมเสสออกจากบ้านไปเพื่อหางานทำในนิวยอร์ก หรือที่ไหนก็ได้ที่อยู่ไกล ๆ

โดยเธอให้เหตุผลว่า โมเสสโตพอที่จะออกไปเผชิญกับชีวิตภายนอก เพื่อพิสูจน์ตัวเองได้แล้ว สิ้นเคอร์ไม่
เห็นด้วยกับความคิดของ ฮอนโนร่า ซึ่งในที่สุดทั้งสองก็มีปากเสียงกัน

"Moses has to go out in the world and prove himself. Oh! It's hard for me to say this, Leander, but I think it's right. He hasn't raised a finger all summer except to indulge himself. And all the men of our family went out into the world when they were young; all the Wapshots. I've thought it over and I think he'll want to go. But I'm afraid he'll be homesick. Oh, I was homesick in Spain, Leander. I'll never forget it."

"Moses is a good boy," Leander said. "He'll do well anywhere." He straightened up, thinking proudly of his son. "What did you (Honora) have in mind?"

"I thought he might go some place like New York or Washington, some place strange and distant."

"That's a bully idea, Honora is that what all the trouble's been about?"
(Cheever, 1957 : 82-83)

ในเรื่อง "The Publick House" ก็เช่นเดียวกัน ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงสภาพการขัดแย้งกันระหว่างแม่ของลินคอล์น บริกส์ (Lincoln Briggs) กับคุณตาของเขา สาเหตุจากแม่ของลินคอล์นต้องการเปลี่ยนแปลงบ้านเป็นภัตตาคาร และเปิดเป็นร้านขายของเก่าด้วย คุณตาไม่เห็นด้วย เพราะท่านรู้สึกว่าคุณสมบัติของบ้านที่เคยมี จะต้องถูกรบกวนโดยการเดินเข้าออก อย่างพลุกพล่านของแขกที่มารับประทานอาหาร และท่านเองก็ไม่เข้าใจในการกระทำของคุณสาวด้วยว่าทำไมจะต้องเอาอดีตมาขาย (selling the past) แม่ของลินคอล์น ได้ตั้งต้นที่จะทำตามความคิดของตนจนสำเร็จ ทำให้คุณตาโกรธ และไม่ยอมพูดจากับแม่ของลินคอล์น เมื่อลินคอล์นกลับมาเยี่ยมบ้าน เขาก็พบเห็นสภาพที่รกรุงรังของบ้าน และความโกลาหลของผู้คนที่เดินเข้าออกภายในบ้านตลอดเวลา ทั้งยังได้เห็นสภาพความตึงเครียดระหว่างแม่กับคุณตา ซึ่งทำให้ลินคอล์นรู้สึกไม่สบายใจเพิ่มขึ้น แต่ในที่สุดทุกอย่างก็จบลงด้วยดี เมื่อแม่ของลินคอล์นเลิกล้มที่จะดำเนินกิจการต่อไป เพราะกำไรที่ได้ไม่คุ้มกับความเหน็ดเหนื่อยที่เสียไป สุดท้ายแม่ได้ร้องไห้กับลินคอล์น ขณะรับประทานอาหารในวันหนึ่ง และได้ล้มเลิกกิจการไปโดยปริยาย ซึ่งการจบเรื่องในลักษณะนี้ ซีเวอร์ต้องการชี้ให้เห็นถึง วิธีการแก้ปัญหาการขัดแย้งกันทาง

ความคิดระหว่างสมาชิกในครอบครัว โดยการปล่อยให้คนที่มีความคิดเห็นแตกต่างจากเรา ได้กระทำหรือได้ปฏิบัติตามความคิดของเขาจนถึงที่สุด เพื่อเขาจะได้พิสูจน์ผลของมันด้วยตัวของเขาเอง เช่นเดียวกับที่แม่ของลินคอล์นได้พบคำตอบในที่สุด

นอกจากซีเวอร์จะได้ชี้ให้เห็นสาเหตุการขัดแย้งระหว่างสมาชิกในครอบครัว ที่มีทัศนคติในการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน หรือมีความคิดเห็นไม่ตรงกันแล้ว ซีเวอร์ยังได้ชี้ให้เห็นสาเหตุอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดการขัดแย้งกันได้ง่ายก็คือ การเก็บกดของอารมณ์ หรือการไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้

ในเรื่อง "O Youth and Beauty" ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงสาเหตุของการทะเลาะกันระหว่างแคช เบนท์ลีย์ (Cash Bentley) กับภรรยาซึ่งเกิดจากการที่แคชไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของเขาได้ในเย็นวันหนึ่ง เมื่อแคชกลับมาจากทำงานด้วยความไม่พอใจเพราะเกิดมีปัญหาคือที่ทำงาน เขาพบว่าภร่ายังไม่ได้ทำอาหารเย็นเลย แคชรู้สึกโกรธภรรยามาก เขาฉุนเฉียวเข้าไปในครัวเพื่ออุ่นอาหารเย็นให้แก่ตนเอง ทั้งที่พยายามปลมความโกรธของตนที่มีต่อภรรยา โดยการดื่มสุราเพื่อผ่อนคลาย แต่ก็ช่วยอะไรเขาไม่ได้ ในที่สุดทั้งสองก็เกิดทะเลาะกันอย่างรุนแรง

"When he (Cash) came home after a bad day at the office and found that Louise, for some good reason, had not started supper, he would be ugly. "Oh, for Christ sake!" He would say, and go into the kitchen and heat up some frozen food. He drank some whiskey to relax himself during his ordeal, but it never seemed to relax him, and he usually burned the bottom out of a pan, and when they sat down for supper, the dining space would be full of smoke. It was only a question of time before they were plunged into a bitter quarrel." (Cheever. 1958 : 12)

ลูอีส วิ่งขึ้นไปร้องไห้บนห้องนอน "Louise would run up the stairs, throw herself onto the bed and sob" (Cheever. 1958 : 12) ในขณะที่แคชก็จะขว้างปาสิ่งของ พร้อมกับการร้ายตนเอง "Cash would grab the whiskey bottle and dose himself." (Cheever. 1958 : 12)

เมื่อเกิดสภาพการขัดแย้งระหว่างสามีภรรยาเช่นนี้แล้ว ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นถึงผลการทะเลาะกันว่า ทำให้เกิดความเจ็บปวดและความทรมานแก่ทั้งสองฝ่าย เช่นกรณีของแคชและลูอีสที่ต่างได้รับผลคือความเจ็บปวดที่ทั้งสองฝ่ายเป็นผู้กระทำต่อกัน

"Those row, inspite of the vigor with which Cash and Louise entered into them, were the source of a great deal of pain for both of them." (Cheever. 1958 : 12)

ทั้งยังทำให้เกิดความมึนตึ๊ง อันเป็นสาเหตุทำให้เกิดความบาดหมางขึ้นในชีวิตสมรสอีกด้วย

"Cash would sleep downstairs on the sofa, but sleep never repaired the damage, once the trouble had begun, and if they met in the morning, they would be at one another's throats in a second." (Cheever. 1958 : 12)

ในเรื่อง "Cat" ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงสาเหตุของการทะเลาะกันระหว่าง แจ็ค แบนนิสเตอร์ (Jack Bannister) กับแฮนน่า (Hanna) ในเหตุการณ์ของวันที่ทั้งสองกำลังขนของย้ายออกจากห้องเช่า เพื่อไปอยู่ที่อื่น เมื่อแฮนน่าเก็บข้าวของใส่รถเรียบร้อยแล้ว เธอก็พบว่าแมวที่ชื่อ สตีเวนส์ (Steven) ซึ่งเธอรักมันมากไม่ได้อยู่ที่นั่น เธอถามสามีเรื่องแมว ขณะที่เขากำลังง่วนกับการนับจำนวนของอยู่ แจ็คปฏิเสธว่าไม่เห็น ทำให้แฮนน่ารู้สึกโกรธและพลั้งปากต่อว่าสามี

""I've got to find him ... I've simply got to find him. I'll never forgive myself; I won't be able to sleep. He's all I have to remind me of home."
"We can't have a child ... You won't have one until the war's over.""
(Cheever. 1943 : 49)

สาเหตุที่แท้จริงของเรื่องนี้คือ แฮนน่ายังไม่มีลูก เธอรู้สึกว่าเหวและได้เก็บความรู้สึกนั้นมาตลอด แมวเป็นเหมือนตัวแทนของความสุขที่เธอมีอยู่ เพราะแมวจะทำให้เธอนึกถึงบ้านที่ให้ความอบอุ่นแก่เธอเมื่อสมัยเป็นเด็ก ๆ ซึ่งเมื่อแมวหายไป เธอก็รู้สึกเสมือนว่าได้สูญเสียสิ่งที่มีค่าไป จึงเป็นเหตุให้เธอพลั้งปากต่อว่าสามี เพราะเหตุที่เขาไม่อาจจะทำให้เธอมีลูกได้ เพราะยังอยู่ในระหว่างสงคราม ซีเวอร์

ได้แสดงให้เห็นถึงผลของการเก็บกดอารมณ์ ความรู้สึกไม่พอใจต่าง ๆ ไว้ จนกระทั่งเมื่อมีเหตุการณ์ที่ทำให้อารมณ์ที่เก็บกดไว้ระเบิดออกมา ก็เป็นสาเหตุทำให้เกิดการขัดแย้งกันได้

3. ปัญหาสถานภาพทางเศรษฐกิจในครอบครัว

สังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง นอกจากจะถือว่าความมั่นคงของครอบครัวเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความมีเกียรติในสังคมแล้ว ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เป็นเครื่องหมายแสดงเกียรติของสังคมชนชั้นนี้ ดังนั้น ครอบครัวในระดับชนชั้นนี้จึงพยายามที่จะรักษาเสถียรภาพของฐานะเศรษฐกิจในครอบครัวให้คงอยู่ในระดับที่เป็นที่ยอมรับของสังคมโดยทั่วไป ซึ่งหากเกิดมีปัญหามาไม่ว่าจะเป็นการมีปัญหาด้านการเงิน ที่มีสาเหตุจากมีรายได้ไม่พอเพียงกับรายจ่าย การล้มเหลวของธุรกิจ หรือปัญหาที่สามีตกงานและภรรยาก็ไม่มีงานทำ ทำให้เกิดมีปัญหาด้านเศรษฐกิจของครอบครัวนั้น คนในชนชั้นนี้จะพยายามปกปิดฐานะที่แท้จริงของตนไม่ให้เพื่อนบ้านรู้ เพราะกลัวจะทำให้เสียชื่อเสียงในวงสังคม

จากการที่สังคมชนชั้นกลางระดับสูง ต้องประสบกับปัญหาในลักษณะนี้ ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงภาวะของความกังวลที่เกิดขึ้นกับคนในชนชั้นนี้ ที่ต่างพยายามจะรักษาฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวไว้ โดยเฉพาะความกังวลที่เกิดขึ้นกับหัวหน้าครอบครัว คือ สามี ที่ในสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงถือว่าสามีจะต้องมีหน้าที่หารายได้มาเลี้ยงดูครอบครัว ในขณะที่ภรรยาไม่ต้องออกไปทำงาน มีหน้าที่เพียงดูแลเรื่องภายในบ้านเท่านั้น ซึ่งซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นว่า ปัญหาด้านการเงินเป็นปัญหาที่สร้างความกังวลให้กับสามีเป็นอย่างมาก และขณะเดียวกันซีเวอร์ก็ได้ชี้ให้เห็นถึงการมีค่านิยมไม่ถูกต้องที่ชนชั้นนี้ไม่เห็นด้วยกับการให้ภรรยาออกไปทำงานนอกบ้าน เพราะเห็นว่าจะทำให้สามีรู้สึกเสื่อมเสียเกียรติในสังคม

ปัญหาสถานภาพทางเศรษฐกิจในครอบครัว ที่ซีเวอร์ต้องการแสดงให้เห็นมี 2 ลักษณะดังนี้ คือ

- 1) การมีปัญหาด้านการเงิน และ
- 2) ปัญหาการตกงานของสามี และการว่างงานของภรรยา

1. การมีปัญหาด้านการเงิน

ปัญหาด้านการเงินเป็นปัญหาใหญ่สำหรับชนชั้นกลางระดับสูง เพราะโดยทั่วไปบุคคลในชนชั้นนี้ นิยมการใช้ชีวิตที่หรูหราฟุ่มเฟือย ซึ่งในบางครั้งทำให้เกิดปัญหารายได้ไม่พอกับค่าใช้จ่าย จึงเป็นเหตุให้เกิดปัญหาหลายอย่างติดตามมา

ในเรื่อง "O Youth and Beauty" ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงปัญหาด้านการเงินของครอบครัวเบนท์เลย์ ที่มีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายในบ้านไม่พอเพียงเสมอ เพราะแคช (Cash) ผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวไม่ประสบผลสำเร็จในการทำธุรกิจ เป็นเหตุให้ต้องติดค้างค่าใช้จ่าย และเป็นหนี้ธนาคาร รวมทั้งการล่าช้าในการชำระค่าภาษีเสมอ ๆ

"In business, Cash had suffered reverses and disappointments, and the Bentleys had many money worries. They were always late with their tax payments and their mortgage payment, and the drawer of the hall table was stuffed with unpaid bills, it was always touch and go with the Bentleys and the bank." (Cheever. 1958 : 12)

ซึ่งปัญหารายได้ไม่พอกับค่าใช้จ่ายนี้เอง ทำให้แคชและภรรยาต่างมีความกังวล และเกิดความเครียดขึ้นในชีวิตประจำวันเสมอ ในบางครั้ง แคชจะได้ยินภรรยาของเขาละเมอออกมาทั้งที่ยังนอนหลับอยู่ว่า เธอไม่สามารถแม้แต่จะจ่ายค่าเนื้อแผ่นได้ "Now and then she would speak in her sleep... "I can't afford veal cutlets."" (Cheever. 1958 : 12)

แต่ถึงแม้ครอบครัวเบนท์เลย์ จะมีปัญหาด้านการเงินในครอบครัวเพียงใด ทั้งแคชและภรรยาก็ยังพยายามรักษาหน้าตาของตนเองในสังคม โดยยังคงเป็นสมาชิกของสโมสรท้องถิ่นอยู่ ทั้งที่ไม่สามารถจะจ่ายเงินค่าสมาชิกได้ก็ตาม "They belonged to the country club, although they could not afford it..." (Cheever. 1958 : 12)

ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการรักษาชื่อเสียงในวงสังคมเป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับชนชั้นกลางระดับสูง

สำหรับความกังวลที่เกิดขึ้นจากการมีปัญหาด้านการเงิน หัวหน้าครอบครัวคือ สามีจะมีความกังวลมากที่สุด เพราะการหารายได้มาเลี้ยงดูครอบครัวเป็นหน้าที่ของสามีโดยเฉพาะ ดังนั้น จึงทำให้สามีของครอบครัวชั้นกลางระดับสูงมีความเครียดในชีวิตประจำวันมากที่สุด

ซีเวอร์ ได้แสดงให้เห็นถึงภาวะความกังวลที่ก่อให้เกิด ความเครียดขึ้นกับสามีของเอเธล (Ethel) ในเรื่อง "The Season of Divorce" ที่เขามักจะสูญเสียเงินในการทำธุรกิจเป็นจำนวนมาก ๆ เสมอ จนสามีของเธอบอกว่า มันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตครอบครัว "Lost money is so much a part of our lives that I am sometimes reminded of expatriates.." (Cheever. 1953 : 137)

และเมื่อต้องกังวลแต่กับเรื่องเงิน ทำให้สามีของเอเธลแทบจะไม่ได้สนใจ เรื่องที่เธอบอกเขาว่าหมอเทรนเชอร์ (Dr. Trencher) สามีเพื่อนบ้านได้บอกว่าเขาหลงรักเธอเพราะขณะนั้นเขากำลังใจกับค่าใช้จ่ายที่ยังติดค้างอยู่ และคำภายีที่ยังไม่ได้ชำระ ทำให้เขาคิดว่าหมอเทรนเชอร์คงมีอาการผิดปกติไปเท่านั้นเอง

"I was tired that night and worried about taxes and bills, and I could think of Trencher's declaration only as a comical mistake." (Cheever. 1953 : 139)

และในวันต่อมา เขาก็ยังมีความกังวลเพิ่มมากขึ้น เมื่อพบว่าตัวเองต้องสูญเสียเงินไปมากกว่าพันดอลลาร์จากการผิดพลาดทางธุรกิจที่เขาทำอยู่ จนทำให้เขาสัมเรื่องหมอเทรนเชอร์ไปเสียสนิท

"Also, at about that time I made a mistake in business and lost several thousand Dollars for the firm I work for. There was not much chance of my losing my job, but possibility was always at the back of my mind, and under the continuous urgency of making more money the memory of the eccentric doctor was buried." (Cheever. 1953 : 140)

ความกังวลใจจากปัญหาด้านการเงินที่เป็นผลมาจากการล้มเหลวของธุรกิจ เหมือนกับกรณีของสามีเอเธล ซีเวอร์ ได้แสดงให้เห็นมีความกังวลในลักษณะเดียวกันนี้ที่เกิดขึ้นกับชาลี พาสเทิร์น

(Charlie Pastern) ในเรื่อง "The Brigadier and the Golf Widow" ที่มีความกังวลกับธุรกิจที่ทำท่าว่าจะล้มเหลว เป็นเหตุให้เขามีปัญหาเงินติดขัด จนไม่รู้สึกรู้สึกละอายต่อการกระทำของตนที่แอบเป็นู้กับคุณนายแฟลนนาแกน

"But the green of the links seemed faded in the light of his business worries. His money tied up in Nassau hotel, on Ohio pottery works, and a detergent for window washing, and luck had been running against him. His worries hurried him up out of bed ... Then, getting back into bed, he thought unashamedly of Mrs. Flannagan ..." (Cheever. 1964 : 23)

แม้ในครั้งต่อมาที่ซาสีได้นัดพบกับคุณนายแฟลนนาแกน เขายังมีความกังวลกับจำนวนเงินที่เริ่มร่อยหรอลงทุกที เพราะการนัดพบในแต่ละครั้งที่ผ่านมา คุณนายแฟลนนาแกนจะขอร้องให้เขาซื้อของให้เธอทุกครั้ง แม้การนัดพบครั้งสุดท้ายซาสีก็หวังว่าเธอคงไม่ขอร้องให้เขาซื้อเพชรให้เพราะเงินสดที่เขามีอยู่ขณะนี้เหลือน้อยเต็มที

"Waiting for her in the restaurant for their fourth meeting, he hoped that she wasn't going to ask for jewelry, because his reserves of cash were low." (Cheever. 1964 : 32)

จากการมีความกังวลเกี่ยวกับ ปัญหาด้านการเงินที่ฝ่ายสามีต้องรับภาระในการหารายได้มาสู่ครอบครัว บางครั้งทำให้สามีเกิดความเครียดเป็นอย่างมาก ซึ่งอาจทำให้เกิดการทะเลาะกับภรรยาของตนเองได้ เช่นในเรื่อง "The Enormous Radio" ที่ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นสาเหตุการทะเลาะกันระหว่าง จิม เวสคอตต์ (Jim Westcott) กับภรรยาชื่อ ไอรีน (Irene) ในเย็นวันหนึ่งเมื่อจิมกลับจากทำงานมาถึงบ้าน ไอรีนได้วิ่งกระหืดกระหอบออกมาจากห้องรับแขก ตะโกนบอกให้เขารับขึ้นไปยังห้องพักหมายเลข 16-C ซึ่งขณะนี้สามีที่เป็นเจ้าของห้องกำลังทำร้ายภรรยาของตัวเองอยู่ จิมทราบทันทีว่า ไอรีนได้ยินเสียงทะเลาะวิวาทจากวิทยุประหลาดที่เขาเพิ่งซื้อใหม่ ทำให้จิมรู้สึกไม่พอใจในพฤติกรรมของภรรยาของเขามาก เขาได้พูดต่อว่าภรรยาว่าทำไมต้องเปิดฟังเรื่องที่น่าเอาความไม่สบายใจมาสู่ตนเอง ในที่สุดเขาก็เกิดมีปากเสียงกับเธอ จิมระบายความไม่พอใจที่เขาต้องเอาเงินส่วนที่เก็บไว้

เพื่อจะใช้ในการเดินทางไปพักผ่อนในช่วงฤดูร้อน มาซื้อวิทยุเครื่องใหม่ให้ภรรยา แต่แล้วเจ้าวิทยุประหลาดก็ทำให้เธอได้รับรู้เรื่องที่ไม่สบายใจ ซึ่งทำให้เธอมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปจากเดิม

"Well, if it's so depressing, why do you listen to it? I bought this damned radio to give some pleasure," he said, "I paid a great deal of money for it. I thought it might make you happy. I wanted to make you happy." (Cheever. : 187)

ไอรินพยายามห้ามไม่ให้จิมพูดถึงปัญหาเรื่องเงินในครอบครัว เธอไม่อยากจะเกิดการทะเลาะกัน เพราะเธอได้ยินครอบครัวอื่นมีปัญหาเรื่องนี้เกือบทุกครอบครัว ซึ่งแสดงให้เห็นว่าครอบครัวชั้นนี้ก็มีปัญหาเรื่องเงินเสมอ

"Don't, don't, don't, don't quarrel with me," she moaned, and laid her head on his shoulder. "All the others have been quarrelling all day. Everybody have been quarreling. They all worried about money ..." (Cheever. 1953 : 187-188)

แต่จิมไม่อาจอดกลั้นอารมณ์ได้ เขาได้กล่าวถึงสภาพความจริง ที่ครอบครัวกำลังประสบอยู่ว่า เขาและภรรยาจะต้องเริ่มประหยัดเพราะขณะนี้เขามีปัญหาเกี่ยวกับเงินรายได้ ซึ่งเป็นเหตุให้เขาเริ่มไม่แน่ใจในอนาคตว่ามันจะเป็นอย่างไร และเขายังได้ตัดพ้อภรรยาว่า เขาต้องทำงานอย่างหนักเพื่อหาเงินมาให้ภรรยาและลูกได้มีชีวิตที่สุขสบาย ในขณะที่เขาต้องสูญเสียกำลังกายและความหนุ่มแน่นของเขาไป

"We're got to start cutting down," Jim said, "we've got to think of the children. To be perfectly frank with you, I worry about money a great deal. I'm not at all sure of the future ... I've worked awfully hard to give you and the children a comfortable life," he said bitterly. "I don't like to see all of my energies, all of my youth, wasted in fur coats and radios and slipcovers ..." (Cheever. 1953 : 189)

จะเห็นได้ว่าความกังวลที่เกิดจากการมีปัญหาด้านการเงินในครอบครัว ไม่เพียงแต่จะทำให้เกิดความเครียดขึ้นในชีวิตประจำวันของคนในชั้นนี้ บางครั้งอาจทำให้เกิดการทะเลาะกันระหว่างสามีภรรยาได้ และบางทียังมีผลทำให้คนในชั้นนี้ละเลยที่จะคำนึงถึง หลักความถูกต้องทางศีลธรรมอีกด้วย

เช่น กรณีของชาลี พาสเทิร์น ที่ไม่ได้รู้สึกละอายต่อความผิดที่แอบเป็นชู้กับภรรยาคนอื่น เพราะมีแต่วิตกกังวลกับสภาพการเงินของตนมากกว่า ซึ่งก็ไปเหมือนกับกรณีของ จอห์นนี่ เฮก (Johnny Hake) ในเรื่อง "The Housebreaker of Shady Hill" เป็นอีกคนหนึ่งที่คำนึงถึงฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวมาก จนทำให้เขาตัดสินใจกระทำผิดโดยการแอบเข้าไปขโมยเงินเพื่อนบ้าน ทั้งที่รู้ว่าการทำเช่นนี้ผิดทั้งในแง่กฎหมายและศีลธรรม ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ชีเวอร์ต้องการชี้ให้เห็นว่า การที่คนในชนชั้นกลางระดับสูงมีความกังวล และเกรงกลัวจะสูญเสียฐานะทางสังคมของตนเองมากเกินไป เป็นสาเหตุให้คนในชนชั้นนี้กล้ากระทำผิดต่อกฎหมายและศีลธรรม

เรื่องมีว่า จอห์นนี่ เฮก ซึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องนี้ อาศัยอยู่ในเมืองบริวาร์ช็อพแฮคส์ ฮิลล์ เขาทำงานประจำที่สำนักงานแห่งหนึ่ง ต่อมาหัวหน้างานของเขาถูกไล่ออกเป็นผลทำให้เฮกถูกพักงานด้วย เมื่อเฮกออกจากงาน เขาก็ไม่ยอมบอกเรื่องนี้แก่ภรรยาเพราะเขากลัวว่าเมื่อภรรยาทราบความจริงแล้วจะทำให้เธอร้องไห้และเกิดความไม่สบายใจ "I could not tell her that we were broke... the truth would make her cry..." (Cheever. 1958 : 92) ทั้งที่เขารู้ว่าต่อไปฐานะการเงินของครอบครัวจะต้องมีปัญหา เฮกทำเป็นว่าเขายังคงไปทำงานตามปกติ โดยเดินทางออกจากบ้านแต่เช้า แต่ที่จริงเฮกไปยังสำนักงานที่เขาไว้ เพื่อใช้เป็นที่พักต่อหางานทำ เขาไม่เคยได้รับจดหมายตอบรับมาสักฉบับ ซึ่งในตอนนั้นเขาเริ่มกังวลกับเงินที่เขาได้ใช้จ่ายไปโดยการจ่ายเช็คล่วงหน้า ซึ่งมันจะต้องถูกส่งไปยังธนาคารภายในอาทิตย์นี้ และก็จะเกิดปัญหาคืนอย่างแน่นอนเพราะเขาไม่มีเงินเหลืออยู่ในธนาคารเลย "But then I thought about money again... and my rubber checks approaching the clearinghouse, and it seemed to me that money had it all over love." (Cheever. 1958 : 93)

ในคืนวันหนึ่ง หลังจากเฮกกับภรรยากลับมาจากงานสังสรรค์ที่บ้านของครอบครัว วอร์เบอร์ตัน (The Warburtons) เฮกไม่สามารถปมตาให้หลับได้ เขาลุกขึ้นมากลางดึกและเริ่มคิดถึงเรื่องเงินใน

ธนาคารอีก ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจแอบเข้าไปขโมยเงินในบ้านของครอบครัววอร์เบอร์ตัน ทั้งที่รู้ว่าเขากำลังกระทำผิดอยู่ แต่ในสถานการณ์ที่บีบรัดเช่นนี้ จึงจำเป็นต้องหาเงินมาเพื่อรักษาฐานะการเงินของครอบครัว ทำให้เขาจำใจต้องกระทำผิด ซึ่งในวันต่อมาแม้เขาพยายามปลอบใจตนเองว่าการกระทำของเขาเพียงแค่อบเข้าไปขโมยเงินจำนวน \$ 900 ซึ่งเป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านั้นเมื่อเปรียบเทียบกับการณ์ธนาคาร การชิงทรัพย์ที่ปรากฏเป็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์เสมอ ๆ แต่การคิดเพื่อปลอบใจตนเองในลักษณะนี้ของเขาก็ทำให้เขารู้สึกสบายใจขึ้นเพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น เพราะหลังจากนั้นเขาก็ตระหนักถึงความจริงที่ว่าเขาได้กระทำการซึ่งเป็นการละเมิดกฎหมายและศีลธรรม อันเป็นสิ่งที่เขายึดเหนี่ยวให้สังคมดำรงอยู่ได้อย่างปกติ

"I felt better, at discovering how common the thing I had done was but only a little better, and only for a short while. Then I was faced once more with the realization that I was a common thief and an impostor, and that I had done something so reprehensible that it violated the tenets of every known religion. I had stolen, and what's more, I had criminally entered the house of a friend and all the unwritten laws that held the community together." (Cheever. 1953 : 67)

จะเห็นได้ว่า การพยายามรักษาสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว เมื่อมีปัญหาทางการเงินกลายเป็นสาเหตุ ใ้คนในชนชั้นนี้สามารถที่จะกระทำการที่ผิดและละเมิดต่อกฎระเบียบของสังคมได้ ถึงแม้ว่าจะรู้สึกสำนึกผิดหรือเกิดความละอายขึ้นภายในจิตใจมากมายเพียงใดก็ตาม แต่คนในชนชั้นนี้ก็ยังคงมองเห็นว่าการรักษาหน้าตา ชื่อเสียงของตนในสังคมสำคัญกว่า ดังนั้น การมีปัญหาทางการเงินจึงเป็นปัญหาที่สร้างความวิตกกังวล และก่อให้เกิดความเครียดสำหรับสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงเป็นอย่างมาก

2. การตกงานของสามีและการว่างงานของภรรยา

ค่านิยมอย่างหนึ่งของสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงคือ การที่สามีไม่นิยมให้ภรรยาออกไปทำงานนอกบ้าน เพราะสามีของครอบครัวชนชั้นนี้ถือว่า การทำงานหาเงินเพื่อมาเลี้ยงดูครอบครัวเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของสามี และทั้งนี้การให้ภรรยามีหน้าที่ดูแลเรื่องภายในบ้านเพียงอย่างเดียวถือ

เป็นเรื่องของชื่อเสียงและเกียรติยศของสามีในสังคมชั้นนี้เช่นกัน ซีเวอร์ได้แสดงทัศนคติไม่เห็นด้วยกับค่านิยมนี้ เพราะเขาเห็นว่า การปล่อยให้ภรรยาทำหน้าที่ดูแลเรื่องภายในบ้านเพียงอย่างเดียว ก่อให้เกิดผลเสียต่อสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวมากกว่าผลดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกิดผลเสียโดยตรงต่อภรรยาของครอบครัวในชั้นนี้ ซึ่งมีผลต่อจิตใจที่ต้องทนอยู่ในสภาพการพึ่งพาสามีตลอดไป

ในเรื่อง "O Youth and Beauty" ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงภาวะความขมขื่นของ ลูอีส (Louise) ผู้เป็นภรรยาของแคช คือทุกครั้งเมื่อมีการทะเลาะกันลูอีสไม่สามารถที่จะทำอะไรได้เพราะเธอจำเป็นต้องพึ่งพาสามีทุกอย่าง สิ่งที่ลูอีสทำได้ก็เพียงการไปพบลูซี่ เบียร์เดน (Lucy Bearden) เพื่อระบายความขมขื่นที่เกิดจากการมีปากเสียงกับ แคช ให้ลูซี่ฟังเท่านั้น

"... Louise would put on her coat and cross the grass to the Bearden's house. She would cry into a cup of warmed-up coffee and tell Lucy Bearden her troubles. What was the meaning of love?" (Cheever. 1953 : 46)

ซึ่งในทุกครั้งลูซี่ก็จะแนะนำให้ลูอีสหางานทำ เพื่อว่าจะทำให้เธอรู้สึกเป็นอิสระ และมีรายได้เป็นของตัวเอง โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาสามีมากนัก "Lucy always suggested that Louise get a job. It would give her emotional and financial independence..." (Cheever. 1953 : 46)

ภาวะความขมขื่นที่เกิดขึ้นกับลูอีส ก็เป็นลักษณะเดียวกันที่เกิดขึ้นกับเอเธล (Ethel) ในเรื่อง "The Season of Divorce" ที่เธอรู้สึกว่าได้สูญเสียความเป็นตัวของตัวเองไป เพราะหลังจากที่เธอแต่งงาน เธอก็ไม่ได้ใช้ความรู้ความสามารถที่เล่าเรียนมาทำอะไรเลย กลับต้องมาทนทำงานบ้านที่ซ้ำซากจำเจ และคอยพึ่งพาสามีอยู่ร่ำไป ซึ่งเธอคิดว่าเธอได้สูญเสียความมั่นใจในตัวเองไปแล้ว

"... and I am ashamed of my incompetence, ashamed of the way I look ... I'm losing my self respect." (Cheever. 1953 : 143)

นอกจากนี้ซีเวอร์ยังจะชี้ให้เห็น ภาวะขมขื่นที่เกิดขึ้นกับภรรยาของสามีของคนในระดับชนชั้นนี้ที่จำต้องพึ่งพาสามีตลอดไปแล้ว ซีเวอร์ยังได้แสดงให้เห็นถึงผลเสีย ที่เกิดขึ้นกับภรรยาในระดับชนชั้นนี้

ลักษณะหนึ่งก็คือ การเกิดความว้าเหว ซึ่งเป็นผลจากการมีเวลาว่างมากเกินไป เช่น จากในเรื่อง "The Brigadier and the Golf Widow" ที่คุณนายเฟลนนาแกนต้องอยู่บ้านคนเดียวตามลำพัง ในขณะที่สามีไปทำธุรกิจยังต่างประเทศ ทำให้เธอเกิดความว้าเหวเป็นอย่างมาก และการที่ไม่มีงานอื่นทำเลย ยิ่งทำให้เธอรู้สึกว้าเหวมากยิ่งขึ้น จนในที่สุดก็ได้กลายเป็นสาเหตุให้เธอแอบเป็นชู้กับชาลี พาสเทิร์น

ค่านิยมของคนอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง ที่สามีไม่ยอมให้ภรรยาทำงานหารายได้นั้นได้ก่อให้เกิดผลเสียต่อภรรยาของตนเองมากกว่าผลดี และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่สามีไม่สามารถทำหน้าที่หาเงินมาเลี้ยงครอบครัวได้ ไม่ว่าจะเป็นการทำธุรกิจล้มเหลว หรือการตกงาน ผลเสียที่เกิดขึ้นจึงมีผลกระทบต่อความมั่นคงของครอบครัวด้วย เพราะในสภาพเช่นนี้ สามีตกงานและภรรยาก็ไม่มีงานทำ ปัญหาด้านการเงินของครอบครัวจะอยู่ในฐานะย่ำแย่ เป็นสาเหตุให้เกิดความเครียดขึ้นภายในครอบครัวได้ง่าย และในบางครั้งอาจเป็นสาเหตุให้สามีต้องจำใจกระทำในสิ่งที่ผิดศีลธรรมและกฎหมายได้ เช่น ในเรื่อง "The Housebreaker of Shady Hill" ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นสภาพครอบครัวของจอห์นนี่ เฮก ที่ต้องประสบปัญหาด้านการเงินภายในครอบครัว เมื่อเขาต้องออกจากงานและก็ไม่สามารถหาเงินจากทางอื่นเพื่อมาใช้จ่ายในครอบครัวได้ ซึ่งในขณะที่เดียวกันภรรยาของเขาก็ไม่มีรายได้แต่อย่างใด ในที่สุด เขาก็ต้องตัดสินใจแอบเข้าไปขโมยเงินเพื่อนบ้าน ทั้งที่เขารู้ดีว่าการกระทำเช่นนี้ผิดทั้งด้านกฎหมายและศีลธรรม แต่เขาจำเป็นต้องทำเพราะฐานะทางการเงินของครอบครัวไปไม่รอด

จากเหตุการณ์ของเรื่องนี้ ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงค่านิยมของคนในสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง ให้พิจารณาความคิดที่ตนเอง เคยยึดถือมาเกี่ยวกับการที่ไม่ให้ภรรยาไปทำงานนอกบ้าน ทั้งยังได้ชี้ให้เห็นชนชั้นกลางระดับสูงตระหนักถึง ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นกับชีวิตประจำวันที่พวกเขาประสบอยู่จากการมีปัญหาเกี่ยวกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในครอบครัว ที่เป็นปัญหาก่อให้เกิดความกังวลแก่ชนชั้นกลางระดับนี้มากที่สุด

4. ปัญหาการติดสุรา

ในสังคมอเมริกัน การดื่มสุรากลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ถูกรับโดยคนในสังคมอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะสังคมผู้มีฐานะร่ำรวย ธรรมเนียมการดื่มค็อกเทล (cocktail) ก่อนอาหารเย็นกลายเป็นสิ่งจำเป็นและการจัดเลี้ยงค็อกเทลในตอนเย็น (cocktail party) ก็เป็นที่นิยมกันทั่วไป (สมรนิติพันธุ์ประกาศ. 2525 : 59) ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าการดื่มสุราเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งในสังคมอเมริกันที่คนในสังคมนิยมดื่มสุรากันตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นระหว่างการรับประทานอาหารในตอนกลางวันหรือตอนเย็นหรือในยามพักผ่อน ซึ่งบุรุษและสตรีต่างก็นิยมดื่มสุราจนถือเป็นเรื่องธรรมดา (Lemert. 1967 : 72-73)

ค่านิยมในการดื่มสุราของคนอเมริกัน จะมีทั้งการดื่มเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด การดื่มเพื่อร่วมสนุกในงานสังสรรค์หรือเพื่อเข้าสังคม (Plaut. 1967 : 39) หรือบางครั้งการดื่มสุราก็เพื่อเป็นการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างกันให้แน่นแฟ้น เพื่อเป็นการแสดงความเป็นพวกเดียวกันหรือเป็นคนในชั้นเดียวกัน

ซีเวอร์ ทราบดีถึงธรรมเนียมการดื่มสุราของคนในสังคมอเมริกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง ที่ชายหญิงนิยมดื่มสุรากันเป็นประจำ ดังนั้นในเรื่องสั้นเกือบทุกเรื่องของเขาย่อมมีการบรรยายถึงเหตุการณ์ที่คนในชนชั้นนี้ นิยมดื่มเหล้ากันตลอดเวลา ทั้งในลักษณะเพื่อเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดที่ชนชั้นนี้มีอยู่มากในชีวิตประจำวัน และเพื่อเป็นการเข้าสังคมที่คนในชนชั้นนี้ถือเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง แต่ซีเวอร์ได้ตระหนักถึงข้อเท็จจริงว่าบางครั้งการดื่มสุรามากเกินไป ทำให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี และอาจส่งผลกระทบต่อบุคคลอื่นในสังคมด้วย ดังนั้น ในเรื่องสั้นของเขา ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นถึงผลเสียที่เกิดเป็นปัญหาติดตามมาจากการดื่มสุรามากเกินไป ในสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงใน 2 ลักษณะคือ หนึ่ง การดื่มสุราเพื่อมรยาตทางสังคม ที่เป็นสาเหตุให้บิดามารดาไม่มีเวลาอยู่ใกล้ชิดเพื่อให้ความอบอุ่นแก่ลูกอย่างเพียงพอ และสอง การดื่มจัด ที่เป็นสาเหตุทำให้คนในสังคมระดับนี้เกิดความรังเกียจได้

การดื่มสุราเพื่อมารยาททางสังคม

การเชื้อเชิญเพื่อนบ้านมาพูดคุยกัน และมีการดื่มสุราในตอนเย็น หรือการจัดงานสังสรรค์ขึ้นที่บ้านตนเอง เชิญเพื่อนบ้านมาดื่มสุรา เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่สำคัญอย่างหนึ่งในสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงและธรรมเนียมปฏิบัตินี้ก็ได้กลายเป็นมรยาทสังคมที่ทุกคนในชนชั้นนี้ถือ ปฏิบัติร่วมกันเป็นอย่างดีเพราะหากมีการปฏิเสธ หรือการไม่ได้รับเชิญไปในงานสังสรรค์เพื่อนบ้าน คนในชนชั้นนี้จะรู้สึกว่าเป็นการเสียเกียรติในวงสังคม

ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นปัญหาอย่างหนึ่งที่เกิดจากการดื่มสุรา เพื่อปฏิบัติตามมรยาทสังคม คือ การที่พ่อแม่ไม่มีเวลาให้กับลูกอย่างเพียงพอ ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าเหงาและขาดความอบอุ่น ในเรื่อง "The Sorrow of Gin" ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงสภาพครอบครัวของเอมี (Amy) ที่พ่อแม่ของเธอมักออกไปดื่มเหล้าที่บ้านของเพื่อนบ้านในตอนเย็นเสมอ ๆ โดยทิ้งให้เธออยู่บ้านตามลำพังกับคนเลี้ยงเด็ก เอมีไม่เข้าใจว่าทำไมพ่อแม่ต้องออกไปดื่มเหล้า หรือไม่ก็ชวนเพื่อน ๆ มาดื่มที่บ้านของเธอเป็นประจำ ซึ่งมันตรงกับคำพูดของ โรสแมรี (Rosemary) แม่บ้านของครอบครัวเธอที่ว่าเธอไม่เคยเห็นพ่อแม่ของเอมีอยู่บ้านเลย ซึ่งถ้าหากไม่ออกไปดื่มเหล้าข้างนอกก็มักจะมีเพื่อนมาดื่มที่บ้านทุกวัน "During the four days I've been here, they're been out every night, or had people in." (Cheever. 1958 : 120) และทุกครั้งที่พ่อกับแม่ไม่อยู่ เอมีก็จะใช้เวลาส่วนใหญ่พูดคุยกับโรสแมรี หรือไม่ก็อ่านหนังสือในห้องเพียงคนเดียว วันหนึ่ง โรสแมรีได้เล่าเรื่องการเสียชีวิตของน้องสาวเธอให้เอมีฟัง โรสแมรีบอกว่าน้องสาวเธอตายเพราะสาเหตุจากการดื่มเหล้ามาก และด้วยเหตุนี้เองโรสแมรีจึงบอกแก่เอมีว่า เธอเกลียดเหล้ามากที่สุด ซึ่งถ้าเธอสามารถจะทำได้เธออยากให้มีกฎหมายห้ามการดื่มเหล้าให้หมด "Oh, if I had had my way, they'd be a law against it!" (Cheever. 1958 : 120) และท้ายที่สุดเธอยังได้แนะนำให้เอมีเทเหล้าในขวดของพ่อทิ้งให้หมด ในตอนแรกเอมียังไม่กล้าที่จะปฏิบัติตาม แต่ต่อมาเมื่อโรสแมรีขออนุญาตพ่อของเอมีกลับบ้านเดิม และเมื่อถึงวันกำหนด

กลับพ่อเอมีได้ไปรับโรสแมรีที่สถานีรถไฟ ปรากฏว่าโรสแมรีเผลอมามากพ่อของเอมีโกรธมากจึงไล่โรสแมรีออกจากงาน เอมีรู้สึกเสียใจเป็นอย่างมากเพราะโรสแมรีเป็นแม่บ้านที่เธอรักมาก ดังนั้น เอมีจึงแอบเทเหล้าของพ่อทิ้ง โดยคิดว่าเหล้าเป็นสาเหตุทำให้โรสแมรีต้องจากเธอไป และในวันต่อ ๆ มาเอมีก็แอบเทเหล้าทิ้งโดยที่พ่อไม่รู้ จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อพ่อกลับจากดื่มเหล้าที่บ้านครอบครัวฟาร์เกอสัน พบว่าไม่มีเหล้าเหลืออยู่ในขวดเลย พ่อเกิดโต้เถียงกับมิสซิสเฮนไลน์ (Mrs. Henlien) แม่บ้านคนใหม่ที่แม่จ้างมาดูแลเอมีในคืนนั้น โดยพ่อกล่าวหาว่าเธอขโมยดื่มเหล้าจนหมด มิสซิสเฮนไลน์ปฏิเสธ ทั้งสองเกิดโต้เถียงกันอย่างรุนแรง จนทำให้เอมีตกใจตื่น และได้ยินเสียงทะเลาะกัน ซึ่งขณะนั้นเอมีรู้สึกอดสูใจมากพร้อมกับรู้ว่าตนเองได้กระทำผิด ดังนั้น เอมีจึงตัดสินใจหนีออกจากบ้าน

จากเหตุการณ์ในเรื่องนี้ ซีเวอร์ได้ชี้ให้พ่อแม่ของครอบครัวสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงได้เห็นกลับมาพิจารณาพฤติกรรมของตนเองในเรื่องการดื่มสุราอย่างพรััวเพรื่อ จนทำให้ละเลยหน้าที่ที่จะเลี้ยงดูและให้ความอบอุ่นแก่ลูก ซึ่งการชี้ให้เห็นปัญหาในเรื่องนี้ ซีเวอร์ไม่ได้แสดงให้เห็นปัญหาโดยการใช้อำพุดอธิบายหรือสรุปเรื่องให้เข้าใจในตอนจบ แต่ซีเวอร์ใช้ตัวละครและเหตุการณ์ที่ดำเนินจากต้นไปจนจบเป็นตัวอธิบาย เพื่อให้คนอ่านได้เข้าใจปัญหาด้วยตัวเอง ดังนั้น ลักษณะของการไม่ให้ความสนใจต่อลูกของพ่อกับแม่เอมี ซีเวอร์จึงแสดงให้เห็นในตอนแรกที่เอมี ได้เข้าไปขัดจังหวะการสนทนาของพ่อแม่กับเพื่อน ๆ และเธอได้ถูกไล่ออกมา โดยพ่อบอกให้เธอไปเก็บรถจักรยานเข้าไปในโรงเก็บรถเพราะคิดว่าฝนจะตก ซึ่งคำพูดในลักษณะนี้ เอมีก็รู้ดีว่าหมายถึงอะไร เพราะพ่อกับแม่มักจะออกคำสั่งให้เธอทำโน่นทำนี่เสมอ ๆ ในเวลาที่ท่านไม่ต้องการให้เอมีเข้าไปยุ่งในวงสนทนา และเมื่อพ่อกับแม่จะออกไปจากบ้านเพื่อไปดื่มต่อบ้านเพื่อนคนอื่น พ่อก็จะพูดกับเอมีเพียงว่ายังมีแม่บ้านอยู่กับเป็นเพื่อน เธอจะได้ไม่รู้สึกเหงา "He said, "cook's here, so you won't be alone."" (Cheever. 1958 : 45) ทั้งที่แท้จริงแล้วเธอรู้สึกเจ็บเหงามาก เพราะในทุกครั้งที่พ่อกับแม่จะออกไปนอกบ้าน และปล่อยเธอไว้คนเดียว เอมีจะต้องถามเสมอว่าใครจะมาอยู่เป็นเพื่อนเธอ "Who's going to take care of me?" Amy asked." (Cheever. 1958 : 45)

เมื่อพ่อแม่ไม่มีเวลาให้ความรักความอบอุ่นกับลูก เด็กก็เกิดความว้าเหว่ และพยายามหาความรักจากบุคคลอื่น ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นในตอนต่อมาที่ โรสแมรีได้แสดงความรักและห่วงใยต่อเอมี่ ทำให้เอมี่รู้สึกรักโรสแมรีมาก ซึ่งต่อมาเมื่อพ่อไล่โรสแมรีออก จึงเป็นสาเหตุให้เอมี่กลั้วตัดสินใจเทเหล้าของพ่อทิ้งตามคำแนะนำที่โรสแมรีเคยบอก ซึ่งในขณะนั้นเอมี่คิดว่าเหล้าเป็นสาเหตุทำให้โรสแมรีต้องไปจากเธอ และทำให้พ่อแม่ไม่รักเธอ

"She (Amy) went to the bar, took an open gin bottle, and emptied it into the pantry sink. She was nearly crying when she encountered her mother in the living room, and told her that her father was taking the cook (Rosemary) back to the station." (Cheever. 1958 : 39)

ในตอนสุดท้าย ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของเอมี่ ต่อเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นภายในบ้าน ซึ่งเอมี่เห็นว่าโลกของผู้ใหญ่น่าสมเพชอย่างมาก เพราะมันเต็มไปด้วยความหยาบกระด้างและความอ่อนแอ ที่มองดูเหมือนกับเศษผ้าที่ขาดวินเต็มไปด้วยรอยบุปผะของความโง่เขลา ซึ่งผู้ใหญ่ทุกคนต่างก็วนเวียนอยู่ในโลกที่น่าเกลียดและไร้ค่านี้

"She (Amy) perceived vaguely the pitiful corruption of the adult world; how crude and frail it was, like a piece of worn burlap, patched with stupidities and mistakes, useless and ugly, and yet they never saw its worthlessness, and why you pointed it out to them. They were indignant." (Cheever. 1958 : 41)

ทำให้เอมี่ตัดสินใจหนีออกจากบ้านในที่สุด "She covered her head with a pillow and realized miserably that she would have to go away." (Cheever. 1958 : 41)

ในตอนจบของเรื่องที่พ่อของเอมี่ขับรถไปรับลูกสาวที่สถานีรถไฟ หลังจากที่นายสถานีโทรศัพท์มาบอก ซีเวอร์ได้จบเรื่องในลักษณะคำถามที่พ่อของเอมี่กล่าวแก่ตัวเองในลักษณะไม่เข้าใจในความคิดของลูกสาว ว่าทำไมต้องหนีออกจากบ้าน "Oh, why should she want to run away?..." (Cheever. 1958 : 43) ซึ่งเป็นคำถามที่ซีเวอร์ต้องการให้พ่อแม่ครอบครัวอเมริกันชนชั้นกลางระดับ

สูงได้ตระหนักถึงสาเหตุที่แท้จริงของเรื่องนี้เป็นเช่นไร เมื่อเขามีความภูมิใจในวิถีชีวิตของเขา "How could he teach her that home sweet home was the best place of all?" (Cheever. 1958 : 44)

ซีเวอร์ต้องการจะถามพ่อแม่ครอบครัวในระดับชั้นนี้โดยตรง เพื่อให้ตระหนักถึงความจริงที่ว่าตัวเองได้ปฏิบัติต่อลูกดีพอแล้วหรือยัง ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นผลเสียจากการดื่มเหล้ามากเกินไปของพ่อแม่จนไม่มีเวลาอยู่กับลูกทำให้ลูกรู้สึกเหงาและขาดความอบอุ่น และในที่สุดเมื่อลูกเห็นว่าครอบครัวไม่มีความอบอุ่นให้เพียงพอ ก็เป็นสาเหตุให้เด็กคิดหนีออกจากบ้านได้

การดื่มจัด

ในสังคมอเมริกัน แม้จะยอมรับการดื่มสุรว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ทุกคนในสังคมสามารถกระทำได้โดยไม่ถือเป็นเรื่องเสียหายหรือน่ารังเกียจ แต่หากการดื่มสุรามากเกินไปจนไม่สามารถจะควบคุมตัวเองได้ คนที่ดื่มเข้าไปจนมึนเมาจะแสดงอาการที่ไม่สุภาพต่อหน้าสาธารณชน การดื่มสุรในลักษณะนี้ก็อาจทำให้ผู้อื่นเกิดความรังเกียจได้ ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นถึงผลเสียของการดื่มสุรในลักษณะนี้ ในเรื่องสั้นของเขาเพื่อให้เห็นคนในสังคมอเมริกัน ได้ตระหนักถึงปัญหานี้อย่างจริงจัง

ในเรื่อง "O Youth and Beauty!" ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงผลเสียจากการดื่มเหล้ามากเกินไปจนไม่สามารถควบคุมสติของตนเองได้ แคช เบนท์เลย์ (Cash Bentley) ที่เมื่อมีอารมณ์เมาก็มักวิ่งกระโดดข้ามสิ่งกีดขวาง เพื่อแสดงความแข็งแกร่งให้ผู้อื่นเห็น ซึ่งในตอนท้ายที่สุดของเรื่องก็จบลงด้วยโศกนาฏกรรมของเขาเอง โดยทั่วไปถ้า แคชไม่ดื่มเหล้าเขาจะไม่แสดงพฤติกรรมเหล่านี้ เว้นแต่เมื่อเขาคิดจะจนเกิดอาการมึนเมา ดังนั้น เมื่อมีการจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ขึ้นในเมือง แซดี้ ฮิลล์ ทุกคนในเมืองต่างรู้ว่า ในตอนท้ายของงานจะจบลงด้วยการวิ่งกระโดดข้ามสิ่งกีดขวางโดย แคช เบนท์เลย์

"There was not a piece of furniture in Shady Hill that Cash could not take in his stride. The race ended with cheers and presently the party would break up." (Cheever. 1958 : 11)

การกระทำที่ แคชแสดงออกในลักษณะนี้ แม้จะมีบางคนที่ชอบให้เขากระทำเช่นนี้ เช่น เทรส เบียร์เดน ที่มักจะขู่ว่าจะให้เขาแสดงเสมอเพื่อให้อื่นพอใจ แต่คนส่วนมากรู้สึกสมเพชในการกระทำของเขา โดยเฉพาะลูอิส ภรรยาของแคชเองไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งที่จะให้แคชแสดงพฤติกรรมเช่นนี้ เพราะทำให้เธอรู้สึกอับอายเพื่อนบ้านอย่างมาก ดังนั้น เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่แคชกระโดดข้ามสิ่งกีดขวางในคือนางงานสังสรรค์ของครอบครัว ฟาร์เกอสันเป็นเหตุให้แคชขาดต้องเข้าเฝ้าอยู่เกือบสามเดือน ลูอิสจึงรู้สึกดีใจและคิดว่า แคชคงจะเลิกแสดงพฤติกรรมที่น่ารังเกียจนี้ได้

เมื่อแคช ออกจากโรงพยาบาลมาอยู่ที่บ้าน เขาก็กลายเป็นคนเศร้าซึมและมีกริยาแข็งกระด้าง เพราะเพื่อนบ้านในแซดีย์ ฮิลล์รังเกียจพฤติกรรมของเขา และไม่มีใครอยากจะเชิญเขาไปร่วมงานด้วย

"Poor Cash has been so rude and gloomy that the Farquarsons have not asked him to their party." (Cheever. 1958 : 12) แคชมีความรู้สึกว่าเขาได้ถูกตัดขาดจากสังคมภายนอกโดยสิ้นเชิง และนั่นยิ่งทำให้เขาเศร้าซึมมากขึ้น แต่ในที่สุดเหตุการณ์อันเป็นโศกนาฏกรรมในเมือง แซดีย์ ฮิลล์ ก็เกิดขึ้นเมื่อ เทรส เบียร์เดน มาชวนแคชไปดื่มเหล้าในคืนวันหนึ่ง เมื่อ แคชเมาเหล้ากลับมามีบ้าน เขาต้องการที่จะกระโดดข้ามสิ่งกีดขวางอีกลูอิส พยายามห้ามสามี แต่แคชไม่ฟัง และเขายังให้ลูอิสเป็นผู้ยิงปืนเป็นสัญญาณปล่อยตัว ลูอิสไม่เคยยิงปืนมาก่อน ซึ่งเมื่อเธอลั่นกระสุนปรากฏว่าเธอยิงถูกแคชจนถึงแก่ความตาย "The pistol went off and Louise got him in mid air. She shot him dead." (Cheever. 1958 : 19)

จากเรื่องนี้ ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงผลเสียของการดื่มเหล้ามากเกินไป ทำให้บุคคลที่ดื่มจัดแสดงพฤติกรรมที่แปลกประหลาดออกมา เป็นเหตุให้บุคคลอื่นรังเกียจและไม่อยากคบค้าสมาคมด้วย และในบางครั้งก็เกิดผลเสียต่อชีวิตอีกด้วย เช่นกรณีของแคช

ในเรื่อง "The Scarlet Moving Van" ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นถึงผลเสียของการดื่มเหล้ามากเกินไปในลักษณะเดียวกันกับเรื่องของ แคช ที่เมื่อเกิดความมึนเมาแล้วได้แสดงกริยาที่ไม่สุภาพต่อคน

อื่น เป็นเหตุให้บุคคลอื่นเกิดความรังเกียจและไม่ต้องการให้อยู่ร่วมในสังคมด้วย จึงทำให้ต้องย้ายที่อยู่เป็นประจำ เช่น จี-จี (Gee-Gee) และพิชชีส (Peaches) สองสามีภรรยาที่จำเป็นต้องย้ายครอบครัวไปอาศัยอยู่ยังเมืองต่าง ๆ ในทุก ๆ ปี สาเหตุที่ต้องย้ายเพราะความประพฤติของ จี-จี ที่แสดงออกเวลาดื่มเหล้าเมา และในครั้งนั้นก็เช่นเดียวกัน เมื่อทั้งสองได้ย้ายมาอยู่ยังเมืองใหม่เพียงวันแรก ครอบครัวโฟล์คสโตน (Folkstones) เพื่อนบ้านข้างเคียงก็ได้เชิญ จี-จี และพิชชีสมารับประทานอาหารที่บ้าน เมื่อเวลาผ่านไป จี-จี เริ่มเจ็บเสียงและแสดงอาการเมาเขาเริ่มควบคุมตัวเองไม่ได้ จี-จี ได้กล่าวคำหยาบคายออกมาทำให้ชาลี โฟล์คสโตน (Charlie Folkstone) และมาร์ธา (Martha) ตกใจมาก และก่อนที่ทุกคนจะสามารถทำอะไรได้ จี-จี ก็ได้เปลี่ยนเสื้อผ้าของตนออกอย่างรวดเร็ว "Then he stood up and, with the cunning and dexterity of a drunk, got out of most of his clothing before anyone could stop him. (Cheever. 1961 : 360) ชาลีรู้สึกโกรธมาก เขาได้ไล่จี-จี ออกจากบ้านไป ในขณะที่พิชชีสได้อธิบายความจริงให้ชาลีและมาร์ธาฟังว่า เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นเสมอในทุกแห่งที่เธอไปอาศัยอยู่ ครอบครัวของเธอต้องย้ายที่อยู่ในทุก ๆ ปี ซึ่งในทุกครั้งไม่มีเพื่อนบ้านคนใดกล่าวคำอำลาแก่ครอบครัวของเธอเลย

"Peaches said, "it always happens. Everywhere. We've move eight times in the last eight years, and there's never been anyone to say goodbye to us." (Cheever. 1961 : 361)

ในครั้งนั้นก็เช่นเดียวกัน เหตุการณ์ทุกอย่างก็คงเป็นเหมือนเดิมที่เธอต้องย้ายจากที่นี่ไป เมื่อถึงปลายปีและคงไม่มีใครมากล่าวคำอำลาเช่นเดิม ซึ่งเธอได้บอกให้ชาลีและมาร์ธาคอยดู

"You won't be around to say goodbye when we go," Peaches said. "We'll last a year. You wait and see. Some people have tender farewell parties, but even the garbage man in the last place was glad to see us go." (Cheever. 1961 : 361)

และทุกอย่างก็เป็นเหมือนที่ พิชชีสพูดไว้ ในอาทิตย์ต่อมาเมื่อมีงานสังสรรค์ที่บ้านครอบครัว วอเตอร์แมน (The Watermans) จี-จี และพิชชีสก็ได้ไปร่วมด้วย เหตุการณ์ก็เป็นเช่นเดิมเมื่อ จี-จี

เริ่มมีนเมา เขาก็กล่าวคำไม่สุภาพออกมา และในครั้งนี่เขาได้กระโดดขึ้นไปบนโต๊ะอาหารพร้อมกับร้องเพลงที่มีเนื้อหาหยาบโลน และเริ่มถอดเสื้อผ้าทิ้งไป ขณะที่แขกในงานหนึ่งกลับกันหมด

"What a god-damned bunch of stuffed shirts!" He said. "Let's put a little vitality into the conversation, shall we?" He (Gee Gee) sprang on to the center of the table and began to sing a dirty song and dance a jig. Dressed were ruined. The effect of this outrageous performance was to empty the dining room of everyone." (Cheever. 1961 : 364)

หลังจากนั้นไม่นาน ครอบครัว จี-จี ก็ย้ายออกไป ทั้งที่ยังไม่ถึงปลายปีเลย ซึ่งการจากไปของ จี-จี แม้แต่ครอบครัวโฟล์คสโตน ยังรู้สึกดีใจที่เห็นพวกเขาจากไป "The Folkstones were glad to see them go." (Cheever. 1961 : 364)

จะเห็นได้ว่า ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นถึงผลเสียของการดื่มเหล้ามากเกินไป จนทำให้เกิดเป็นที่รังเกียจของบุคคลอื่นได้ และบางครั้งอาจจะทำให้บุคคลนั้นถูกตัดขาดหรือถูกตัดความสัมพันธ์จากสังคมได้

ผลการวิเคราะห์ปัญหาและสภาพสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง

ในทัศนะของ จอห์น ซีเวอร์

จากการวิเคราะห์ปัญหา และสภาพสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงจากวรรณกรรมของ จอห์น ซีเวอร์ ที่ผู้วิจัยได้แบ่งปัญหาตามที่ซีเวอร์ได้เสนอในงานเขียนของเขาออกเป็น 4 ปัญหา ได้แก่

1. ปัญหาความเสื่อมทางด้านคุณธรรมทางเพศ
2. ปัญหาโครงสร้างครอบครัว
3. ปัญหาสถานภาพทางเศรษฐกิจในครอบครัว
4. ปัญหาการติดสุรา

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ปัญหา ตามลำดับที่กล่าวมาข้างต้น จากผลงานวรรณกรรมของ จอห์น ซีเวอร์ ที่ประกอบด้วยเรื่องสั้น 24 เรื่อง และนวนิยาย 2 เรื่อง ปรากฏได้ผลการวิเคราะห์ที่เป็นการแสดงให้เห็นทัศนะของจอห์น ซีเวอร์ ในการมองวิถีชีวิต และสภาพสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง ดังนี้:-

1. ปัญหาความเสื่อมคุณธรรมทางเพศ

จากการศึกษาปัญหานี้พบว่า ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นว่าสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงมีการประพฤติผิดทางเพศกันอย่างแพร่หลาย สาเหตุเกิดจากคนในชนชั้นนี้เสื่อมคุณธรรมทางเพศที่เป็นผลจากการมีทัศนคติเรื่องเพศสัมพันธ์โดยเสรี (free sex) ซึ่งลักษณะการเสื่อมคุณธรรมทางเพศที่ซีเวอร์แสดงให้เห็นในเรื่องสั้น และนวนิยายของเขา มี 2 ลักษณะคือ

- การมีชู้และการล่วงประเวณี
- การรักร่วมเพศ

สำหรับการมีชู้และการล่วงประเวณี ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นลักษณะการเสื่อมคุณธรรมทางเพศ คือ คนในชนชั้นนี้ได้กระทำความผิดทางเพศแล้ว ไม่เกิดความรู้สึกสำนึกผิดหรือเกิดความละอายต่อหลักศีลธรรม

และส่วนการรกร่วมเพศ ซีเวอร์ ได้แสดงให้เห็นลักษณะการเสื่อมคุณธรรมทางเพศในจิตใจของบุคคลที่มีพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ที่ไม่สอดคล้องกับหลักธรรมชาติ

นอกจากนี้ในการศึกษาปัญหา ยังพบว่าคนในสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง มีการยึดถือในเรื่องชื่อเสียง เกียรติยศการดำรงอยู่ในสังคมอย่างเป็นที่ยอมรับเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรักษาชื่อเสียงเกียรติยศในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นว่าคนในชนชั้นนี้จะยอมทำทุกอย่างเพื่อไม่ให้เกิดความเสื่อมเสียมาสู่ชื่อเสียง และเกียรติยศของตน แม้บางครั้งการกระทำนั้นจะเป็นการผิดต่อกฎหมายหรือหลักศีลธรรมก็ตาม

ผู้วิจัยได้พิจารณาแล้วเห็นว่า สังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง มีความเสื่อมทางด้านคุณธรรมทางเพศ เนื่องจากการมีทัศนคติเรื่องเพศสัมพันธ์โดยเสรี เป็นพื้นฐานไม่ว่าจะเป็นกรณีการมีคู่และการล่วงประเวณีหรือการรกร่วมเพศ แต่คนในสังคมระดับนี้กลับมีการยึดถือในเรื่องชื่อเสียง เกียรติยศ เพื่อให้สังคมในหมู่ตนยอมรับนับถือเป็นสำคัญ โดยเฉพาะทางด้านเพศสัมพันธ์ ซึ่งการกระทำทั้งสองอย่างตรงข้ามโดยสิ้นเชิง ดังนั้น คนในสังคมระดับนี้พร้อมที่จะกระทำผิดทางด้านเพศสัมพันธ์โดยไม่คำนึงถึงหลักศีลธรรม แต่เมื่อเขาทำผิดแล้ว กลับพยายามทุกวิถีทางเพื่อปกปิดความผิด เพราะกลัวที่จะเสียชื่อเสียงและการยอมรับในสังคมเท่านั้น จึงเป็นการใส่หน้ากากเข้าหากัน

2. ปัญหาโครงสร้างครอบครัว

จากการศึกษาปัญหานี้ พบว่าซีเวอร์ ได้แสดงให้เห็นว่าสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงมีปัญหาในเรื่องการแตกแยกของครอบครัวเป็นประจำ สาเหตุเกิดจากการมีปัญหา การขัดแย้งระหว่างสมาชิกภายในครอบครัวนั้น และปัญหาการหย่าร้างระหว่างสามีภรรยา ซึ่งปัญหาการขัดแย้งระหว่างสมาชิกภายในครอบครัว ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นถึงสาเหตุส่วนใหญ่ที่ทำให้เกิดการขัดแย้ง คือ การมีความคิดเห็นขัดแย้งกันการมีทัศนคติในการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน การเก็บกดของอารมณ์ และการไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ ส่วนปัญหาการหย่าร้าง ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นถึงสาเหตุส่วนใหญ่ที่ทำให้สามีภรรยาเกิดการหย่าร้างคือ การมีความคิดเห็นขัดแย้งกัน และการมีคู่

นอกจากในการศึกษาปัญหานี้แล้ว ซีเวอร์ ยังได้แสดงให้เห็นผลที่เกิดจากการมีปัญหาขัดแย้งระหว่างสมาชิกภายในครอบครัว และปัญหาการหย่าร้างต่อคนในสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง คือ การมีปัญหาขัดแย้งระหว่างสมาชิกภายในครอบครัว มีผลทำให้เกิดความเครียดขึ้นในชีวิตประจำวันของคนในชนชั้นนี้ และบางครั้งก็มีผลทำให้ครอบครัวเกิดการแตกแยกได้ ส่วนปัญหาการหย่าร้างมีผลทำให้เกิดการแตกแยกของครอบครัว และยังส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของสามี ภรรยาที่หย่าร้างกัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งบุตรที่ต้องรับเคราะห์กรรมจากการแตกแยกของพ่อและแม่ และทั้งนี้ซีเวอร์ ยังได้แสดงให้เห็นทัศนคติอย่างหนึ่งของคนในชนชั้นนี้ที่ถือว่า ความมั่นคงของครอบครัวเป็นเครื่องหมายอย่างหนึ่งของการรักษาไว้ซึ่งชื่อเสียง และเกียรติยศในสังคม

ผู้วิจัยพิจารณาแล้วเห็นว่า สังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงมีโครงสร้างครอบครัวที่ขาดความมั่นคงทางด้านจิตใจ และขาดความรักเป็นพื้นฐานในการสร้างครอบครัว ทำให้เกิดปัญหาขัดแย้งไม่ว่าจะเป็นทางด้านความคิดเห็น ทัศนคติทางการดำเนินชีวิต ที่สำคัญสมาชิกในครอบครัวไม่พยายามเข้าใจถึงความต้องการของแต่ละฝ่าย ดังนั้น พวกเขาจึงหาทางออกเพื่อทดแทนสิ่งที่ขาดหายไปเช่น การมีชู้ จนในที่สุดต้องหย่าร้างกันทำให้เกิดปัญหาเป็นลูกโซ่ไปถึงสังคมที่ดำรงอยู่

3. ปัญหาสถานภาพทางเศรษฐกิจในครอบครัว

จากการศึกษาปัญหานี้ พบว่า ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นว่าคนในสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงมีปัญหาเกี่ยวกับสถานภาพทางเศรษฐกิจในครอบครัวเสมอ ทั้งนี้ ถึงแม้ว่าในสายตาของคนภายนอกในสถานภาพที่แตกต่างกันจะมองเห็นว่า ครอบครัวของสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงจะมีฐานะความเป็นอยู่ที่ดี ร่ำรวยและมีเงินก็ตาม แต่โดยแท้จริงแล้วคนในสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงก็มีปัญหาเช่นกัน สาเหตุของปัญหานี้มาจาก การมีปัญหาด้านการเงิน ปัญหาการตกงานของสามี และปัญหาการว่างงานของภรรยา

ซีเวอร์ ได้แสดงให้เห็นสภาพการมีปัญหาด้านการเงินภายในครอบครัวของชนชั้นนี้ ที่มีสาเหตุส่วนใหญ่มาจากการใช้จ่ายฟุ่มเฟือย การทำธุรกิจล้มเหลว การตกงานของสามี ซึ่งมีผลทำให้คนในสังคมชนชั้นนี้เกิดความกังวลในวิถีชีวิตประจำวันตลอดเวลา โดยเฉพาะสามีของครอบครัวชนชั้นนี้จะเกิดความ

เครียดและความกังวลเป็นอย่างมาก เพราะหน้าที่ในการหาเงินมาเลี้ยงดูครอบครัวเป็นความรับผิดชอบ โดยเฉพาะของสามี

นอกจากนี้ ในการศึกษาปัญหานี้ ซีเวอร์ได้แสดงทัศนคติไม่เห็นด้วยกับค่านิยมของสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง ที่ไม่ให้ภรรยาออกไปทำงานเพราะจะเป็นการเสื่อมเสียเกียรติของสามีในวงสังคม ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นผลเสียของการที่ภรรยาในสังคมระดับนี้ไม่มีงานทำ คือ จะก่อให้เกิดภาวะความขมขื่นที่ต้องพึ่งสามีตลอดเวลา และก่อให้เกิดความวุ่นวายจากการมีเวลารว่างมากเกินไปจนทำให้เกิดความคิดฟุ้งซ่าน

ทั้งนี้ ยังทำให้สามารถทราบได้ถึงทัศนคติของคนในสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง ที่ถือว่าฐานะเศรษฐกิจในครอบครัวเป็นเครื่องหมายที่แสดงให้เห็นถึงความมีเกียรติในสังคม และเป็นที่ยอมรับในอีกลักษณะหนึ่ง

ผู้วิจัยพิจารณาเห็นว่า สถานภาพทางเศรษฐกิจในครอบครัวของคนในสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงไม่น่าคงเท่าที่ควร สืบเนื่องจากการใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือย จนไม่มีเงินเก็บสะสมระยะยาว การมีค่านิยมที่ผิด ๆ มิให้ภรรยาทำงานเพราะกลัวเสื่อมเสียเกียรติของสามีในวงสังคม แทนที่จะให้ภรรยาไปทำงานนอกบ้าน เพื่อสร้างฐานะทางการเงินให้มั่นคงขึ้น กลับให้ภรรยาอยู่ที่บ้านโดยทำแต่งานบ้าน และมีกิจกรรมสังคมเป็นการรักษาเกียรติของตนให้เป็นที่ยอมรับของสังคม

4. ปัญหาการติดสุรา

จากการศึกษาปัญหานี้พบว่า ซีเวอร์ได้แสดงให้เห็นว่า สังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงมีปัญหาที่เกิดจากการนิยมดื่มสุราของคนในสังคมระดับนี้เป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นปัญหาที่เกิดจากการดื่มสุราเพื่อมรรยาททางสังคม หรือปัญหาจากการดื่มจัด ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นผลเสียจากทั้งสองกรณี หนึ่ง การดื่มสุราเพื่อมรรยาททางสังคมที่มีผลทำให้พ่อแม่ของครอบครัวในชนชั้นนี้ไม่มีเวลาให้ลูกอย่างเพียงพอ เพราะ

ห่วงแต่ภาระที่จะต้องออกสังคม เพื่อรักษาเพื่อรักษาเกียรติ และชื่อเสียงในวงสังคม

ส่วนผลเสียจากการดื่มจัด ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นผลเสียที่เกิดขึ้นแก่บุคคลที่ดื่มสุรามากเกินไปจะทำให้เป็นที่รังเกียจของบุคคลอื่นในสังคม ซึ่งอาจจะทำให้ถูกตัดขาดจากสังคมได้ เพราะสุราเมื่อดื่มมากเกินไปคนบางคนไม่สามารถจะควบคุมสติอยู่ได้

จากการพิจารณาแล้วเห็นว่า ซีเวอร์ได้พยายามชี้ให้เห็นถึงผลเสียของการดื่มสุรา ไม่ว่าจะเป็นการดื่มเพื่อมรรยาทในวงสังคม หรือเพื่อต้องการจะดับความทุกข์เพราะคิดว่าการดื่มสุราจะทำให้คลายความโศกเศร้า หรือแก้ปัญหาก็ได้ ซึ่งมันเป็นเพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น แต่เมื่อเรากลับมาอยู่ในสภาพของความเป็นจริงก็ต้องเผชิญกับปัญหา หรือความทุกข์นั้นอีก ก็ยังทำให้เพิ่มการดื่มสุราขึ้นไปอีก ทำให้ขาดการควบคุมสติ มิใช่แต่เฉพาะเพียงผู้ดื่มเท่านั้นได้รับผลร้ายจากการดื่มสุรา คนในครอบครัวก็ได้รับผลกระทบจากการดื่มสุราเช่นกัน ซึ่งตัวซีเวอร์เองก็ยังคงติดสุราจนเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง เขาจึงพยายามให้ผู้อ่านได้ทราบถึงผลเสียของการดื่มสุรา

จากการวิเคราะห์ปัญหา และสภาพสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงจากวรรณกรรมของ จอห์น ซีเวอร์ ที่ผู้วิจัยได้แบ่งปัญหาที่ซีเวอร์ได้เสนอในงานเขียนของเขาออกเป็น 4 ปัญหา ดังกล่าวข้างต้นแล้วนั้น พอสรุปได้ว่า สภาพสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง ซึ่งสะท้อนจากงานเขียนของจอห์น ซีเวอร์เป็นสภาพสังคมในลักษณะจอมปลอม ที่ใส่หน้ากากเข้าหากัน

สรุปผลการศึกษา และข้อเสนอแนะ

ผลของการศึกษา

จากการศึกษาวิถีชีวิตสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง ที่สะท้อนจากงานวรรณกรรมของจอห์น ซีเวอร์ พบว่า จอห์น ซีเวอร์ ได้แสดงให้เห็นว่าสภาพความเป็นอยู่ของสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง เต็มไปด้วยปัญหาต่าง ๆ เช่น ปัญหาความเสื่อมคุณธรรมทางเพศ ปัญหาโครงสร้างครอบครัว ปัญหาสภาพทางเศรษฐกิจในครอบครัว และปัญหาการติดสุรา ซึ่งปัญหาเหล่านี้ได้ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของคนในสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง ในลักษณะการก่อให้เกิดความเครียดขึ้นในชีวิตประจำวันของคนในชนชั้นนี้

ข้อเสนอแนะ

1) ควรมีการศึกษาแนวความคิดเกี่ยวกับหลักปรัชญาลัทธิ อุดมคติภาวะนิยม (existentialism) ในงานเขียนของจอห์น ซีเวอร์ เพราะหลักปรัชญาลัทธิอุดมคติภาวะนิยม ต้องการให้มนุษย์รู้จักตนเองในทุกด้านไม่ว่าจะเป็นด้านดีหรือด้านเลว เพื่อต้องการให้มนุษย์ยอมรับความเป็นจริงของชีวิตให้มากที่สุด และทำในสิ่งที่ตนเองคิดว่าถูกต้องอย่างอิสระ ยอมรับผลที่ตามมาไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็ตาม แต่จะต้องไม่เบียดเบียนหรือส่งผลกระทบต่อผู้อื่นเด็ดขาด

ส่วนงานเขียนของจอห์น ซีเวอร์ ต้องการที่จะให้คนในสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูงยอมรับสภาพความเป็นจริงของชีวิตของแต่ละคนในสังคมให้มากที่สุด ถึงแม้ซีเวอร์จะมีความเชื่อว่าถ้าประเพณีปฏิบัติตามจารีตประเพณี และการเรียนรู้จากประสบการณ์ต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตดำเนินไปได้อย่างราบรื่น แต่ในที่สุด ผลงานของเขาก็มีแนวโน้มไปในทางปรัชญาลัทธิ อุดมคติภาวะนิยมมาก

2) ควรมีการศึกษาปัญหาสังคมอเมริกันในงานเขียนของจอห์น ซีเวอร์เปรียบเทียบกับนักเขียนในสมัยเดียวกัน

ซีเวอร์เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง ผลงานของเขาออกมาในรูปลักษณะเฉพาะตัว ซึ่งงานเขียนของเขาได้รับความสนใจวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง จากบรรดานักเขียน นักวิจารณ์ตลอดจนผู้อ่าน เขาวิเคราะห์ปัญหาสังคมอเมริกันชั้นกลางระดับสูงได้เป็นอย่างดี แต่เขาเป็นนักเขียนที่มีผลงานวิจัยน้อยมาก ถ้าเราได้ศึกษางานเขียนของนักเขียนในสมัยนั้นในแง่ของปัญหาสังคมอเมริกัน แล้วนำมาเปรียบเทียบก็จะทำให้มองปัญหาของสังคมอเมริกันทั่ว ๆ ไปให้กว้างขวาง และละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

สุพัตรา สุภาพ ปัญหาสังคม สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2526, 270 หน้า

สมร นิติพันธ์ประภาส ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1865 - 1945 เล่ม 2 สำนักพิมพ์ไทย
วัฒนาพานิช กรุงเทพมหานคร 2525, 253 หน้า

Bosha, Francis A. John Cheever: A Reference Guide. Boston: G.K. Hall, 1981. 221 p.

Bracher, Frederick. "John Cheever and Comedy," Critique. p.66-67. Vol.6, No.1, (1963).

Brown, John L. "That Darkness At the Heart of Life: The Collected Stories of John Cheever," World Literature Today. p.624-625. Vol.53, No.4, (Autumn 1979).

Buffington, Robert. "Speak, Mnemosyne," The Sewanee Review. p.423-431. Vol.88, No.3, (Summer 1980).

Bureau of Census, The United States of America. "Marriage and Divorce," Bulletin. p.1909. No.69.

Burhans Jr., Clinton S. "John Cheever and the Grave of Social Coherence," Twentieth Century Literature. p.187-198. Vol.14, (January 1969).

Burt, Struthers. "John Cheever's Sense of Drama," Saturday Review. p.9. Vol. 26, No.9, (April 24, 1943).

Chesnick, Eugene. The Domesticated Stroke of John Cheever," The New England Quarterly. p.531-552. Vol.44, (December 1971).

Clemons, Walter. "Chaos in Beasley's Pond," Newsweek. p.72-73. (March 15, 1982).

Collins, R.G. Critical Essays on John Cheever. Boston: G.K. Hall, 1982. 354 p.

_____. "John Cheever," Studies in American Fiction. p.237-239. Vol.14, No.2, (Autumn 1986).

- Cunningham, Frank R. "Critical Essay on John Cheever," International Fiction Review. p.120-121. Vol.12, No.2, (Summer 1985).
- Donaldson, Scott. The Machines in Cheever's Garden. Chicago: The University of Chicago Press, 1976. 187 p.
- Freedman, Morris. "New England and Hollywood," Commentary. p.389-390. Vol. 16, (October 1953).
- Gardner, John. "On Miracle Row," Saturday Review. p.20-23. (April 2, 1977).
- . "Moral Fiction." Saturday Review. p.29-33. Vol. 5, (April 1, 1978).
- Gerlach, John. "Closure in Moder Short Fiction: Cheever's "The Enormous Radio" and "Artemis, The Honest Well Digger,"" Modern Fictional Studies. p.145-152. Vol.28, No.1, (Spring 1982).
- Gold, Herbert. Fiction of the Fifties. Garden City, New York: Doubleday & Company, 1982. 356 p.
- Gray, Paul. "A Celebrant of Sunlight," Time. p.75. Vol. 119, No.26, (June 28, 1982).
- Griffin, Bryan F. "Literary Vogues." Harper's Magazine. p.90-93. Vol. 258, (June 1979).
- Groth, Janet. "Cheers for Cheever," Commonweal. p.374-376. (January 10, 1977).
- Groves, Earnest R. The American Family. New York : Lippincott Company, 1934. 453 p.
- Hebding, Daniel. & Glick, Leonard. Introduction to Sociology. Massachusetts : Adison-Wesley Publishing Co., 1976. 467 p.
- Hicks, Granville. "Cheever and Others," Saturday Review. p.33. Vol. 41, (September 13, 1958).
- . "Slices of Life in An Age of Anxiety," Saturday Review. p.33. Vol. 47, (October 17, 1964).
- Horton, Rod W. & Edwards, Herbert W. Backgrounds of American Literary Thought. New Jersey : Englewood Cliffs, Prentice-Hall Inc. 1952. 577 p.

- Hunt, George. "Beyond the Cheeveresque: A Style Both Lyrical and Idiosyncratic," Commonweal. p.20-22. Vol. 106, (January 19, 1979).
- _____. John Cheever: The Hobgoblin Company of Love. Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Company, 1983. 361 p.
- Irving, John. "Facts of Living," Saturday Review. p.44-46. (September 30, 1978).
- Kazin, Alfred. Bright Book of Life: American Novelists and Storytellers from Hemmingway to Mailer. N.Y.: Little, Brown & Co., 1973. 311 p.
- _____. "O'Hara, Cheever & Updike," The New York Review of Books. p.14-18. (April 19, 1973).
- Lemert, Edwin M. Human Deviance : Social Problems and Social Control. New Jersey : Englewood Cliffs, Prentice-Hall Inc. 1967, 621 p.
- Leonard, John. "Crying in the Wilderness," Harper's Magazine. p.88-89. (April 1977).
- Malcolm, Donald. "John Cheever's Photograph Album," The New Republic. p.17-18. Vol.136, (June 3, 1957).
- Mason, Michael. "Gilt-Edge Investments," The Times Literary Supplement. p.103. No.4003, (December 7, 1979).
- Mizener, Arthur. "In Genteel Traditions," The New Republic. p.19-20. Vol.128, (May 25, 1953).
- Moore, Stephen C. "The Hero on the 5:42: John Cheever's Short Fiction," The Western Humanities Review. p.147-152. Vol. 30, No.2, (Spring 1976).
- Nicol, Charles. "The Truth, The Impartial Truth," Harper's Magazine. p.93-95. (October 1978).
- O'Hara, James. "Cheever's The Wasphot Chronicle: A Narrative of Exploration." Critique. p.20-30. Vol. 22, No. 2, (1980).
- Plaut, Thomas F. Alcoholic Problems: A Report to the Nation. Oxford: Oxford University Press, 1967. 498 p.

- Prescot, Peter S. "The Bard of St. Botolphs," Newsweek. p.77. (June 28, 1982).
- Rabinowitz, Dorothy. "Current Books in Short Compass," World. p.53. (May 8, 1973).
- Ray, David. "The Weeding-Out Process," Saturday Review. p.55-57. Vol. 44, No. 20, (May 27, 1961).
- Sullivan, Richard. "A Talented Quartet," New York Times Book Review. p.10 (December 23, 1956).
- Towers, Robert. "Light Touch," The New York Review of Books. p.3-4. (November 9, 1978).
- Trilling, Diana. "Fiction in John Cheever," Time. p.56-57. Vol.112, Vol.24, (April 10, 1975).
- Updike, John. "On Such a Beautiful Green Planet," The New Yorker. p.189-190, 193-197. Vol. 58, No.7, (April 5, 1982).
- Wain, John. "Literate, Witty, Civilized," The New Republic. p.24-26. Vol. 168, (May 26, 1973).
- Waldeland, Lynn. John Cheever. Boston: G.K. Hall (Twayne Publishers), 1979. 358 p.

ภาคผนวก

เรื่องสั้น โดย จอห์น ซีเวอร์

1. "Expelled." The New Republic. p.171-174, Vol. 64, (October 1, 1930).
2. "Autobiography of a Drummer." The New Republic. p.294-295, Vol. 84, (October 23, 1935).
3. "Of Love: A Testimony." Story. p.9-24, Vol. 7, (December 1935).
4. "In Passing." The Atlantic Monthly. p.333-343, Vol. 157, (March 1936).
5. "The Princess." The New Republic. p.345-347, Vol. 88, (October 28, 1936).
6. "The Brothers." Yale Review. p.793-809, Vol. 27, (June 1937).
7. "Summer Remembered." Story. p.29-31, Vol. 11, (July 1937).
8. "The Teaser." The New Republic. p.128-129, Vol. 92, (September 1937).
9. "Homage to Shakespeare." Story. p.73-81, Vol. 12, (November 1937).
10. "His Young Wife." Colliers. p.21-22, Vol. 101, (January 1, 1938).
11. "Frere Jacque." The Atlantic Monthly. p.379-382, Vol. 161, (March 1938).
12. "Saratoga." Colliers. p.12-13, Vol.102, (August 13, 1938).
13. "Happy Birthday, Enid." The New Yorker. p.15-16, Vol.16, (January 13, 1940).
14. "North of Portland." The New Yorker. p.20-21, Vol. 16, (February 24, 1940).
15. "Survivor." The New Yorker. p.54-56, Vol. 16, (March 9, 1940).
16. "Washington Boarding House." The New Yorker. p.23-24, Vol. 16, (March 23, 1940).
17. "Riding Stable." The New Yorker. p.20-21, Vol. 16, (April 27, 1940).

18. "Tomorrow Is a Beautiful Day." The New Yorker. p.15-16, Vol. 16, (August 3, 1940).
19. "The Man She Loved." Collier's. p.52, Vol. 106, (August 24, 1940).
20. "Summer Theatre." The New Yorker. p.45-48, Vol. 16, (August 24, 1940).
21. "The New World." The New Yorker. p.17-19, Vol. 16, (November 9, 1940).
22. "Forever Hold Your Peace." The New Yorker. p.16-18, Vol. 16, (November 23, 1940).
23. "When Grandmother Goes." The New Yorker. p.68, Vol. 16, (December 14, 1940).
24. "Hello, Dear." The New Yorker. p.20-21, Vol. 17, (February 15, 1941).
25. "The Law of the Jungle." The New Yorker. p.16-18, Vol. 17, (March 22, 1941).
26. "There They Go." The New Yorker. p.17-18, Vol. 17, (July 19, 1941).
27. "Run, Sheep, Run." The New Yorker. p.50-52, Vol. 17, (August 2, 1941).
28. "These Tragic Years." The New Yorker. p.15-17, Vol. 17, (September 27, 1941).
29. "In the Eyes of God." The New Yorker. p.20-22, Vol. 17, (October 11, 1941).
30. "The Pleasures of Solitude." The New Yorker. p.19-21, Vol. 17, (January 24, 1942).
31. "A Place of Great Historical Interest." The New Yorker. p.17-19, Vol. 17, (February 21, 1942).
32. "Peril in the Streets." The New Yorker. p.17, Vol. 17, (March 21, 1942).

33. "The Shape of a Night." The New Yorker. p.14-16, Vol. 17, (April 18, 1942).
34. "Goodbye, Broadway, Hello, Hello." The New Yorker. p.19-20, Vol. 17, (June 6, 1942).
35. "Family Dinner." Collier's. p.62, Vol. 110, (July 25, 1942).
36. "Publick House." The New Yorker. p.45-49, Vol. 17, (August 16, 1942).
37. "Problem No. 4." The New Yorker. p.23-24, Vol. 17, (October 17, 1942).
38. "The Man Who Was Very Homesick for New York." The New Yorker. p.19-22, Vol. 17, (November 21, 1942).
39. "Sergeant Limeburner." The New Yorker. p.19-22, Vol. 19, (March 13, 1943).
40. "They Shall Inherit the Earth." The New Yorker. p.17-18, Vol 19, (April 10, 1943).
41. "A Tale of Old Pennsylvania." The New Yorker. p.20-23, Vol. 19, (May 29, 1943).
42. "The Invisible Ship." The New Yorker. p.17-21, Vol. 19, (August 7, 1943).
43. "My Friends and Neighbors All, Farewell." The New Yorker. p.23-26, Vol.19, (October 2, 1943).
44. "The Mouth of the Turtle." The New Yorker. p.27-28, Vol. 19, (November 11, 1943).
45. "Dear Lord, We Thank Thee for Thy Bounty." The New Yorker. p.30-31, Vol. 19, (November 27, 1943).
46. "Somebody Has to Die." The New Yorker. p.27-28, Vol. 20, (June 24, 1944).
47. "The Single Purpose of Leon Burrows." The New Yorker. p.18-22, Vol. 20, (October 7, 1944).
48. "A Walk in the Park." Good Housekeeping. p.39, Vol. 119, (October 1944).

49. "Town House, I." The New Yorker. p.23-26, Vol. 21, (April 21, 1945).
50. "Manila." The New Yorker. p.20-23, Vol. 21, (July 28, 1945).
51. "Town House, II." The New Yorker. p.20-25, Vol. 21, (August 11, 1945).
52. "Trip to the Moon." Good Housekeeping. p.22-23, Vol. 121, (October 1945).
53. "Town House, III." The New Yorker. p.27-32, Vol. 21, (November 10, 1945).
54. "Town House, IV." The New Yorker. p.23-28, Vol. 21, (January 5, 1946).
55. "Town House, V." The New Yorker. p.26-30, Vol. 22, (March 16, 1946).
56. "Town House, VI." The New Yorker. p.22-27, Vol. 22, (May 4, 1946).
57. "The Sutton Place Story." The New Yorker. p.19-26, Vol. 22, (June 29, 1946).
58. "Love in the Islands." The New Yorker. p.42-44, Vol. 22, (December 7, 1946).
59. "Beautiful Mountains." The New Yorker. p.28-30, Vol. 22, (February 8, 1947).
60. "The Enormous Radio." The New Yorker. p.28-33, Vol. 23, (May 17, 1947).
61. "Common Day." The New Yorker. p.19-24, Vol. 23, (August 2, 1947).
62. "Rose Heath." The New Yorker. p.29-31, Vol. 23, (August 16, 1947).
63. "Torch Song." The New Yorker. p.31-39, Vol. 23, (October 4, 1947).
64. "O City of Broken Dreams." The New Yorker. p.22-31, Vol. 23, (January 24, 1948).

65. "Keep the Ball Rolling." The New Yorker. p.21-26, Vol. 23, (May 29, 1948).
66. "Summer Farmer." The New Yorker. p.18-22, Vol. 24, (August 7, 1948).
67. "Hartley." The New Yorker. p.26-29, Vol. 24, (January 22, 1949).
68. "The Temptation of Emma Boynton." The New Yorker. p.29-31, Vol. 25, (November 26, 1949).
69. "Vega." Harper's. p.86-95, Vol. 199, (December, 1949).
70. "Christmas Is a Sad Season for the Poor." The New Yorker. p.19-22, Vol. 25, (December 24, 1949).
71. "Season of Divorce." The New Yorker. p.22-27, Vol. 26, (March 4, 1950).
72. "Pot of Gold." The New Yorker. p.30-38, Vol. 26, (October 14, 1950).
73. "Reasonable Music." Harper's. p.58-63, Vol. 201, (November 1950).
74. "People You Meet." The New Yorker. p.44-49, Vol. 26, (December 2, 1950).
75. "Clancy in the Tower of Babel." The New Yorker. p.24-28, Vol. 27, (March 24, 1951).
76. "Goodbye, My Brother." The New Yorker. p.22-31, Vol. 27, (August 25, 1951).
77. "The Superintendent." The New Yorker. p.28-34, Vol. 28, (March 29, 1952).
78. "Chaste Clarissa." The New Yorker. p.29-33, Vol. 28, (June 14, 1952).
79. "The Cure." The New Yorker. p.18-22, Vol. 28, (July 5, 1952).
80. "The Children." The New Yorker. p.34-45, Vol. 28, (September 6, 1952).

81. "O Youth and Beauty." The New Yorker. p.20-25, Vol. 29, (August 22, 1953).
82. "The National Pasttime" The New Yorker. p.29-35, Vol. 29, (September 26, 1953).
83. "The Sorrows of Gin." The New Yorker. p.42-48, Vol. 29, (December 12, 1953).
84. "The Five-Forty-Eight." The New Yorker. p.28-34, Vol. 30, (April 10, 1954).
85. "The True Confessions of Henry Pell." Harper's. p.54-61, Vol. 208, (June 1954).
86. "Independence Day at St. Botolphs." The New Yorker. p.18-23, Vol. 30, (July 3, 1954).
87. "The Day the Pig Fell Into the Well." The New Yorker. p.32-40, Vol. 30, (October 23, 1954).
88. "The Country Husband." The New Yorker. p.38-48, Vol. 30, (November 20, 1954).
89. "Just Tell Me Who It Was." The New Yorker. p.38-46, Vol. 31, (April 16, 1955).
90. "Just One More Time." The New Yorker. p.40-42, Vol. 31, (October 8, 1955).
91. "The Journal of a Writer with a Hole in His Sock." The Reporter. p.25-30, Vol. 13, (December 29, 1955).
92. "Bus to St. James." The New Yorker. p.24-31 Vol. 31, (January 14, 1956).
93. "The Journal of an Old Gent." The New Yorker. p.32-40, Vol. 31, (February 18, 1956).
94. "How Dr. Wareham Kept His Servants." The Reporter. p.40-45, Vol. 14, (April 5, 1956).
95. "The Housebreaker of Shady Hill." The New Yorker. p.42-46, Vol. 32, (April 14, 1956).

96. "Miss Wapshot." The New Yorker. p.40-43, Vol. 32, (September 22, 1956).
97. "Clear Haven." The New Yorker. p.50-58, Vol. 32, (December 1, 1956).
98. "The Trouble of Marcie Flint." The New Yorker. p.40-46, Vol. 33, (November 9, 1957).
99. "Bella Lingua." The New Yorker. p.34-40, Vol. 34, March 1, 1958).
100. "Paola." The New Yorker. p.22-29, Vol. 34, (July 26, 1958).
101. "The Wrysons." The New Yorker. p.38-41, Vol. 34, (September 13, 1958).
102. "The Duchess." The New Yorker. p.42-48, Vol. 34, (December 12, 1958).
103. "The Scarlet Moving Van." The New Yorker. p.44-50, Vol. 35, March 21, 1959).
104. "Events of That Easter." The New Yorker. p.40-48, Vol. 35, (May 16, 1959).
105. "The Golden Age." The New Yorker. p.46-50, Vol. 35, (September 26, 1959).
106. "The Low Boy." The New Yorker. p.38-42, Vol. 35, (October 10, 1959).
107. "The Music Teacher." The New Yorker. p.50-56, Vol. 35, (November 21, 1959).
108. "Woman Without a Country." The New Yorker. p.48-50, Vol. 35, (December 12, 1959).
109. "Clementina." The New Yorker. p.40-48, Vol. 36, (May 7, 1960).
110. "Some People, Places and Things That Will Not Appear in My Next Novel." The New Yorker. p.54-58, Vol. 36, (November 12, 1960).

111. "Climera." The New Yorker. p.30-34, Vol. 37, (July 1, 1961),
112. "Seaside Houses." The New Yorker. p.19-23, Vol. 37, (July 29, 1961).
113. "Angel of the Bridge." The New Yorker. p.49-52, Vol. 37, (October 21, 1961).
114. "Brigadier and the Golf Widow." The New Yorker. p.53-60, Vol. 37, (November 11, 1961).
115. "Traveller." The New Yorker. p.50-58, Vol. 37, (December 9, 1961).
116. "Christmas Eve in St. Botolph's." The New Yorker. p.26-31 Vol. 37, (December 23, 1961).
117. "International Wilderness." The New Yorker. p.43-47, Vol. 39, (April 6, 1963).
118. "Mene, Mene, Tabel Upharsin." The New Yorker. p.38-41, Vol. 39, (April 27, 1963).
119. "The Educated American Woman." The New Yorker. p.46-54, Vol. 39, (November 2, 1963).
120. "The Habit." The New Yorker. p.45-47, Vol. 40, (March 7, 1964).
121. "Montraldo." The New Yorker. p.37-39, Vol. 40, (June 6, 1964).
122. "Marito in Citta." The New Yorker. p.26-31, Vol. 40, (July 4, 1964).
123. "The Swimmer." The New Yorker. p.28-34, Vol. 40, (July 18, 1964).
124. "The Ocean." The New Yorker. p.30-40, Vol. 40, (August 1, 1964).
125. "Geometry of Love." Saturday Evening Post. p.34-39, Vol. 239, (January 1, 1966).
126. "World of Apples." Esquire. p.216-219, Vol. 66, (December 1966).

127. "Another Story." The New Yorker. p.42-48, Vol. 43, (February 25, 1967).
128. "Sophia, Sophia, Sophia." Saturday Evening Post. p.32-35, Vol. 240, (October 21, 1967).
129. "Bullet Park." The New Yorker. p.56-59, Vol. 43, (November 25, 1967).
130. "Percy." The New Yorker. p.45-50, Vol. 44, (September 21, 1968).
131. "Close-Up." Life. p.39-40, Vol. 66, (April 18, 1969).
132. "The Fourth Alarm." Esquire. p.102-103, Vol. 73, (April 1970).
133. "Fiction." Esquire. p.14, Vol. 77, (May 1972).
134. "Triad." Playboy. p.99, Vol. 20 (January 1973).
135. "Leaves the Lion-Fish and the Bear." Esquire. p.110-111, Vol. 82, (November 1974).
136. "Folding-Chair Set." The New Yorker. p.36-38, Vol. 51, (October 13, 1975).
137. "President of the Argentine." Atlantic. p.43-45, Vol. 237, (April 1976).
138. "The Night Mummy Got the Wrong Mink Coat." The New Yorker. p.35, Vol. 56, (April 21, 1980).
139. "The Island." The New Yorker. p.41, Vol. 57, (April 27, 1981).
140. "Sign of Hope." Reader's Digest. p.139-141, Vol. 120, (May 1982).

นวนิยาย โดย จอห์น ซีเวอร์

The Wapshot Chronicle. New York: Harper and Brothers, 1957.

The Wapshot Scandal. New York: Harper and Brothers, 1964.

Bullet Park. New York: Alfred A. Knopf, 1969.

Falconer. New York: Alfred A. Knopf, 1977.

Oh What a Paradise It Seems. New York: Alfred A. Knopf, 1982.

ชุดรวมเรื่องสั้น โดย จอห์น ซีเวอร์

The Way Some People Live. New York: Random House, 1943.

The Enormous Radio and Other Stories. New York: Funk & Wagnalls,
1953.

The Housebreaker of Shady Hill. New York: Harper and Brothers, 1958.

Some People, Places and Things That Will Not Appear in My Next Novel.
New York: Harper and Brothers, 1961.

The Brigadier and the Golf Widow. New York: Harper and Brothers, 1964.

The World of Apples. New York: Alfred A. Knopf, 1973.

The Stories of John Cheever. New York: Alfred A. Knopf, 1978.

บทภาพยนตร์

Tonkonogy, Gertrude. Town House (1948). [A play adapted from the "Town House" series of stories.]

Perry, Eleanor. The Swimmer (1966). [A screenplay adapted from the story, "The Swimmer."]

_____. The Swimmer. New York: Stein & Day, 1967. Reprint. New York: Pyramid Books, 1968. [A novel adapted from the screenplay.]

Gurney, A.R., Jr. Children. [A play adapted from the story, "Goodbye, My Brother" (1976).]

_____. O Youth and Beauty (1979). [A Teleplay adapted from the story of the same title for the Public Broadcasting Service's Great Performances Series.]

Wasserstein, Wendy. The Sorrows of Gin (1979). [A Teleplay adapted from the story of the same title for the Public Broadcasting Service's Great Performances Series.]

McNally, Terrance. The Five-Forty-Eight (1979). [A Teleplay adapted from the story of the same title for the Public Broadcasting Service's Great Performances Series.]

วิถีชีวิตของคนอเมริกัน : ชนชั้นกลางระดับสูง - สะท้อนจากงานเขียนของ จอห์น ซีเวอร์

บทคัดย่อ

ของ

พิเศษ บุรณะสมบัติ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

เมษายน 2531

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาวิถีชีวิตและสภาพความเป็นอยู่ของคนในสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง ในทัศนะของจอห์น ซีเวอร์ ที่สะท้อนจากผลงานด้านวรรณกรรมของเขา ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากเรื่องสั้น 24 เรื่อง และนวนิยาย 2 เรื่อง

จากการศึกษาปรากฏว่าในทัศนะของ จอห์น ซีเวอร์ เขาเห็นว่าวิถีชีวิตและสภาพความเป็นอยู่ที่แท้จริงของคนในสังคมอเมริกันชนชั้นกลางระดับสูง เต็มไปด้วยปัญหาที่มีผลทำให้เกิดความเคร่งเครียดต่อคนในชนชั้นนี้ อาทิ ปัญหาความเสื่อมคุณธรรมทางเพศ ปัญหาโครงสร้างครอบครัว ปัญหาสถานภาพทางเศรษฐกิจในครอบครัว ปัญหาการติดสุรา โดยทั้งนี้ ซีเวอร์ได้ชี้ให้เห็นถึงสาเหตุการเกิดปัญหาเหล่านี้

AMERICAN LIFE STYLE : UPPER MIDDLE CLASS - REFLECTED
FROM JOHN CHEEVER'S WORKS

An Abstract

By

Pises Buranasombati

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

April 1988

The purpose of this study is to examine the life style and the way of life within the American upper middle class as reflected by John Cheever in his literary works which the researcher had taken from 24 short stories and 2 novels.

The study has found that John Cheever had presented both the life style and the way of life of the American upper middle class depicting problems giving rise to frustration which results in decadence in sex morals, insecurity within the family, financial worries and alcoholism. Cheever had traced how problems arise and how people solve the problems.